

INSTITUTUL ROMÂN PENTRU DREPTURILE OMULUI

**CONVENȚIILE ORGANIZAȚIEI
INTERNATIONALE A MUNCII
ratificate de România**

București

Lucrare elaborată de:

Conf. univ. dr. **Andrei Popescu**

Conf. univ. dr. **Mircea Duțu**

Îngrijirea ediției: Rodica Șerbănescu, Emil Marinache

Redactori: Milena Stăncescu, Xenia Viădescu

Referent: Coriolan Atanasiu

Ediția a doua, revizuită

© 1997 Institutul Român pentru Drepturile Omului
București, Piața Charles de Gaulle, nr. 3
Telefon: 2227229, 2225724

Cuvânt înainte

Prezentul volum, care reunește textele Constituției și ale convențiilor Organizației Internaționale a Muncii – O.I.M. ratificate de România, face parte din colecția de "Documente privind drepturile omului" editată de Institutul Român pentru Drepturile Omului.

În îndeplinirea uneia dintre atribuțiile sale principale, stabilite prin legea de înființare, ce constă în "informarea organismelor publice, a organizațiilor neguvernamentale și a cetățenilor, în special prin aducerea la cunoștința acestora a documentelor, practicilor și uzanțelor internaționale în domeniul drepturilor omului", Institutul a acordat încă de la începuturile activității sale o atenție specială traducerii, confruntării textelor și publicării unei serii de culegeri de documente universale și regionale, cu respectarea riguroasă a normelor și criteriilor de editare ale forurilor internaționale care le-au adoptat.

În paralel cu antologii din textele reglementărilor cu caracter general ale Organizației Națiunilor Unite și ale organismelor europene, colecția se îmbogățește treptat cu lucrări consacrate unor domenii distincte ale drepturilor omului.

Este cazul prezentei culegeri de instrumente internaționale adoptate, în îndelungata și bogata sa activitate, de către O.I.M., organizație interguvernamentală de protecție a drepturilor omului, înființată la sfârșitul primului război mondial cu scopul de a instaura o pace universală și durabilă bazată pe dreptate socială.

Numărul mare al convențiilor Organizației Internaționale a Muncii și răspândirea lor într-un arc de timp cu o deschidere amplă face extrem de dificil accesul la textele acestora. Adunarea lor în volum, în limba română, răspunde unei nevoi resimțite atât de instituții și de specialiști cu atribuții în domeniul protecției sociale, al drepturilor omului sau de juriști, cât și de parteneri sociali-sindicate și patronate, alte organizații neguvernamentale cu preocupări în materie și cetățeni interesați și egal îndreptățiți la această informație. Epuizarea rapidă a primei ediții o confirmă.

Pe lângă convențiile ce vizează în mod direct drepturile și libertățile fundamentale ale omului, considerate a fi "cele mai importante din punctul de vedere al filozofiei sociale", volumul include și alte reglementări privind angajarea și șomajul, condițiile de muncă, raporturile sociale, securitatea socială, muncitorii migranți.

Fie că tratează probleme fundamentale, aspecte economice și financiare cu implicații sociale sau libertățile publice și sindicale, toate convențiile cuprinse în volumul de față instituie norme și standarde menite să protejeze și să dea consistență dreptului fundamental la muncă, dar și altor drepturi sociale și economice și civile conexe, între care dreptul la sănătate, dreptul la o alimentație suficientă, abolirea muncii forțate, libertatea de asociere, inclusiv exercitarea drepturilor sindicale, consacrate prin Carta drepturilor omului și alte reglementări ale Organizației Națiunilor Unite.

Unele dintre documentele adoptate de O.I.M. au ca obiect protecția specifică a unor categorii vulnerabile, ca de pildă femeile, copiii, muncitorii migranți, din perspectiva asigurării efective a egalității în drepturi și a nediscriminării, principii fundamentale ale filozofiei și instrumentelor juridice ale drepturilor omului.

O asemenea abordare prezintă avantajul unei informații exhaustive în materie.

Prof. univ. dr. Irina Moroianu Zlătescu
Directorul Institutului Român pentru Drepturile Omului

Partea I
ORGANIZAȚIA INTERNAȚIONALĂ A MUNCII:
BILANȚ ȘI PERSPECTIVE

Studiu introductiv

de
Conf. univ. dr. **Andrei Popescu**
Conf. univ. dr. **Mircea Duțu**

Creată la 11 aprilie 1919, Organizația Internațională a Muncii (O.I.M.) numără aproape opt decenii de activitate în slujba justiției sociale. Considerată astăzi drept o veritabilă "conștiință socială" a umanității, O.I.M. a devenit o prezență marcantă în cadrul relațiilor internaționale, consacrată promovării normelor internaționale de muncă și securitate socială.

I. Repere istorice

Crearea O.I.M. constituie rezultatul indiscutabil al unui proces îndelungat de afirmare a idealurilor sociale, care a cunoscut intensități semnificative de-a lungul secolului al XIX-lea și începutul celui următor, până în preajma primului război mondial. Revoluția industrială, declanșată inițial în Occidentul european, a avut un impact deosebit asupra condițiilor de muncă și viață ale proletariatului, generând multiple consecințe negative de ordin economico-social. Acceptarea ideii necesității unor reforme în direcția schimbării unei asemenea situații, atât de teoreticieni cât și de militanții sociali, se lovea de faptul că orice măsuri de acest gen ar fi avut consecințe inevitabile asupra costurilor de producție și ar fi dezavantajat industria ori țara în care s-ar fi aplicat, în raport cu concurenții mai puțin preocupați în acest sens. Singura soluție acceptabilă era considerată, în consecință, rezolvarea uniformă, la nivelul unui număr cât mai mare de state, pe calea acordurilor internaționale, a problemelor sociale vizând ameliorarea condițiilor de muncă, reducerea zilei de lucru, recunoașterea unor drepturi suplimentare muncitorilor etc.

1. Precursorii

Primul rezultat concret semnificativ al unor asemenea preocupări l-a constituit desfășurarea unei conferințe diplomatice, în 1890, la Berlin, cu participarea reprezentanților a 14 state care au formulat o serie de sugestii și dorințe, fără ca să fie luat vreun angajament concret. Doi ani mai târziu, în 1892, de data această la Bruxelles, o nouă conferință internațională a adoptat o rezoluție care preconiza crearea unui birou internațional pentru ocrotirea muncii. Deși acest obiectiv nu s-a îndeplinit, în 1900, la Paris, o nouă reuniune internațională avea să conducă la crearea unei **Asociații internaționale pentru protecția legală a muncitorilor**. Considerată drept **precursora O.I.M.**, Asociația internațională pentru protecția legală a muncitorilor, al cărei sediu a fost fixat la Basel, și-a propus să traducă și să publice legislația socială din diverse țări, pe măsură ce aceasta intra în vigoare. În mod semnificativ, prefigurând structura de mai târziu a O.I.M., adunarea de constituire a asociației a reunit membrii (asociația avea un caracter privat) din șapte state, dintre care patru – Franța, Italia, Olanda și Elveția – și-au trimis și delegați guvernamentali. După eforturi susținute, asociația a convocat **la Berna, în 1906, o conferință diplomatică pentru a examina posibilitățile de adoptare a două convenții internaționale**: prima viza reducerea folosirii fosforului alb (substanță toxică deosebit de nocivă utilizată pentru fabricarea de chibrituri), iar a doua tindea să interzică munca de noapte a femeilor, în industrie, în afara micilor întreprinderi. Adoptarea acestor documente **a deschis un nou capitol în istoria și practica raporturilor internaționale**. Și procedura urmată pentru elaborarea acestor două convenții prefigurează viitoarea organizație internațională. Astfel, convențiile au fost elaborate în două etape, una tehnică, alta diplomatică, anticipând în acest mod procedura dublei discuții din cadrul Conferinței Organizației Internaționale a Muncii. Prevăzându-se obligația statelor de a informa în legătură cu măsurile întreprinse, cu reglementările adoptate pentru implementarea acestor convenții, se prefigura, de fapt, viitorul

mecanism de control al aplicării convențiilor O.I.M. Asociația și-a continuat preocupările pentru adoptarea unor noi convenții pentru interzicerea folosirii tinerilor în timp de noapte și pentru a fixa la 10 ore ziua de lucru pentru adolescenți și femei, convocând, în acest sens, în 1913, la Berna, o conferință tehnică. Declanșarea primului război mondial, în 1914, a împiedicat adoptarea acestor noi texte și a suspendat activitatea asociației. Experiența și realizările sale însă aveau să fie valorificate pe deplin, câțiva ani mai târziu, prin crearea O.I.M.

2. Fondarea Organizației Internaționale a Muncii

Prima conflagrație mondială a avut, printre consecințele sale, și o recrudescență a problemelor sociale însoțită de o amplificare a preocupărilor soluționării lor, atât în plan național cât și internațional. Astfel, în contextul negocierilor de pace, la cererea sindicatelor din mai multe țări, **Conferința de pace din 1919 a stabilit o Comisie a legislației internaționale a muncii**. După 10 săptămâni de activitate, Comisia (formată din 15 membri, dintre care personalități ale mișcării sindicale americane, franceze, belgiene etc.) a adoptat, pe baza unui proiect prezentat de delegația Marii Britanii, un text care, **la 11 aprilie 1919, a devenit partea a XIII-a a Tratatului de pace de la Versailles**. Cu unele modificări, acest text reprezintă și astăzi Constituția Organizației Internaționale a Muncii. Filosofia și misiunea noii organizații internaționale rezultă cu claritate din Preambulul Constituției sale, unde ideea că "pacea universală... nu poate fi întemeiată decât pe baza justiției sociale" se completează fericit cu cea potrivit căreia "neadoptarea de către o națiune a unui regim de muncă cu adevărat uman împiedică eforturile celorlalte națiuni, doritoare de a ameliora situația muncitorilor în propriile lor țări".

3. Activitatea O.I.M. În perioada interbelică

În perioada dintre cele două războaie mondiale, O.I.M. **a funcționat ca organism autonom al Societății Națiunilor**. În prima sa sesiune (deschisă la 29 octombrie 1919, la Washington), Conferința O.I.M. a adoptat, prin voturile delegațiilor celor 42 de țări membre fondatoare, nu mai puțin de 6 convenții internaționale (prima intrând în vigoare la 1 iulie 1921). Problemele principale care au făcut obiectul documentelor adoptate de organizație au fost: limitarea la 8 ore a zilei de muncă, lupta contra șomajului, protecția maternității, reglementarea muncii femeilor și tinerilor. Sub raportul activității concrete, aceasta a fost consacrată, în această perioadă, procesului de elaborare și adoptare a unui număr de 67 convenții și 66 recomandări. Într-o primă etapă, s-a pus accentul mai ales pe colectarea, analiza și sistematizarea unor informații referitoare la raporturile de muncă pe plan mondial, pentru ca, în etapa următoare, pe această bază, să se treacă la elaborarea unor instrumente internaționale operaționale în materie. Au fost, totodată, anii în care s-au stabilit, completat, verificat și așezat mecanismele și procedurile specifice, s-a intensificat colaborarea dintre statele membre. Anii celui de-al doilea război mondial au reprezentat o perioadă de exil pentru O.I.M., prin mutarea temporară a sediului secretariatului său de la Geneva la Montreal. După o întrerupere de 5 ani, **Conferința Internațională a Muncii de la Philadelphia, din 1944**, a contribuit la adaptarea organizației la noile realități politico-sociale. Printre altele, documentul a redefinit scopurile și principiile O.I.M. și a stabilit că "munca nu este o marfă", iar "libertatea de asociere constituie condiția indispensabilă a unui progres neîntrerupt".

4. Deceniile confruntării și colaborării

Integrându-se în sistemul Națiunilor Unite, creat imediat după cel de-al doi-

lea război mondial, **O.I.M. a devenit, în 1946, prima instituție specializată a O.N.U.** Preluând responsabilitatea politicilor sociale, organizația a jucat un rol activ în promovarea cooperării tehnice internaționale, realizarea unor norme juridice de muncă, aplicabile în marea majoritate a statelor lumii. Dacă ameliorarea condițiilor de muncă și de viață, precum și promovarea ocupării forței de muncă au rămas temele centrale ale acțiunii sale, O.I.M. s-a preocupat de altele noi precum cele ale muncitorilor migrați, întreprinderilor multinaționale, protecției mediului uman ori consecințelor restructurării economice.

Dincolo de aceste evoluții generale, perioada de după Declarația de la Philadelphia și până în anii '60 se caracterizează și prin confruntarea cu o serie de probleme majore precum: explozia demografică și implicațiile sale, foametea, șomajul masiv; revoluția tehnico-științifică și impactul său asupra producției; schimbările profunde din structura forței de muncă etc. De la activitatea de elaborare și adoptare a unor instrumente internaționale, care a constituit preocuparea centrală a O.I.M. Între cele două războaie mondiale, se trece treptat **la abordarea unor probleme esențiale, cu rezonanțe politice, la activități de largă cooperare tehnică între state.**

Pe fondul "războiului rece" s-au făcut resimțite, și în cadrul O.I.M., o serie de tensiuni și confruntări din motive preponderent ideologice. Se constată, totodată, o sporire a preocupărilor în direcția implicării organizației în dezbaterile și soluționarea marilor probleme contemporane ale dezvoltării și păcii, pe agenda sesiunilor organizației fiind înscrise teme precum: industrializarea țărilor în curs de dezvoltare (1957), ameliorarea condițiilor și a mediului muncii (1977), punerea în valoare a resurselor umane (1991), aplicarea tehnologiilor agricole moderne (1991), salariile minime (1991), asigurările sociale și protecția socială (1992), prevenirea accidentelor industriale majore (1993), libertatea sindicală și negocierea colectivă (1994), protecția contra licențierii nejustificate (1995).

5. Valorile prezentului și cerințele schimbării

Transformările care au avut loc, mai ales la nivel internațional, în ultimii ani, au implicații diverse și profunde asupra vieții sociale și cooperării internaționale.

Dispariția blocului comunist, cu consecințele sale, accelerarea deosebită a procesului de modernizare a economiei, mutațiile notabile intervenite în lumea muncii (în frunte cu generalizarea inovațiilor tehnologice de mare amploare, promovarea de noi practici de gestiune a întreprinderilor etc.) au generat un impact considerabil asupra problematicii sociale. Simultan, au apărut noi probleme, s-au amplificat și diversificat inegalitățile dintre state și oameni.

Adaptarea O.I.M. la cerințele lumii în schimbare presupune o **redefinire a rolului său**, o adecvare a mecanismelor normative la noile date sociale rezultate din liberalizarea comerțului internațional și mondializarea producției și piețelor.

Așa cum arată Raportul anual pe 1994 al Directorului general al O.I.M., aceste măsuri generale trebuie să fie completate, atât la nivel național, cât și internațional, **prin promovarea justiției sociale ca o valoare fundamentală și garantarea unor mijloace eficiente de realizare a cerințelor sale, instituirea unui tripartitism (stat-sindicate-patronat) activ și eficient, introducerea și practicarea în cadrul raporturilor economice internaționale a unei "clauze sociale" etc.**

Departate de a se afla într-o situație de criză (deși această noțiune nu înseamnă întotdeauna și exclusiv un fapt negativ, ci și un moment de răscruce), Organizația Internațională a Muncii se găsește, la sfârșit de veac și de mileniu, într-un proces amplu, de adaptare, transformare și afirmare deplină în viața internațională.

II. Particularitățile elaborării, adoptării și aplicării convențiilor Organizației Internaționale a Muncii

Procesul de elaborare, adoptare și aplicare a convențiilor promovate de O.I.M. prezintă o serie de particularități semnificative, fapt care le conferă statutul de tratate internaționale multilaterale sui generis.

1. Elaborarea convențiilor

Nu există o procedură de elaborare identică cu cea referitoare la tratatele diplomatice obișnuite, în sensul că nu se poate vorbi de existența unor negocieri în înțeles clasic. Astfel, convențiile sunt elaborate pe baza consultării statelor de către Biroul Internațional al Muncii și adoptate apoi de Conferința internațională a muncii: nu se cere unanimitatea, fiind suficiente pentru aprobare două treimi din voturile delegaților prezenți. Ca atare, nu este vorba nici de desfășurarea de negocieri de tip diplomatic și nici de încheierea unui acord de tip clasic, întrucât un stat se poate vedea legat de un document pe care nu l-a votat, ci a votat chiar împotriva adoptării lui. Toate acestea indică o apropiere din punct de vedere al procedurii de elaborare a convențiilor, de un organ legislativ de drept comun și de situația așa-ziselor tratate-legi.

2. Adoptarea

O importantă inovație se remarcă și în privința adoptării convențiilor, întrucât Conferința internațională a muncii nu reprezintă o simplă reuniune interguvernamentală, ci asociază delegațiilor guvernelor reprezentanți ai părților interesate în soluționarea problemelor muncii. Într-adevăr, structura tripartită a Conferinței, care cuprinde pe lângă 2 delegați ai Executivului din fiecare țară membră și un delegat al organizației patronale reprezentative și unul al organizației reprezentative a lucrătorilor (în caz de pluralitate a acestora aplicându-se regula alternanței) face ca aceste documente să devină expresia intereselor și voinței a trei factori semnificativi ai vieții publice naționale. În plus, sub raport formal, o dată convenția astfel adoptată, nu se recurge la procedura semnării și schimbului instrumentelor de ratificare din partea statelor membre; va fi numai semnătura cu rol de autentificare a textului, din partea Președintelui și Secretarului general al Conferinței, documentul fiind apoi comunicat statelor.

3. Necesitatea ratificării de către state

Statele care acceptă să fie legate printr-o anumită convenție sunt ținute să procedeze la ratificarea ei, dar aceasta nu poate fi însoțită de rezerve. De asemenea, interpretarea convențiilor nu poate fi dată de către statele care le-au ratificat, aceasta aparținând, în principiu, Curții Internaționale de Justiție de la Haga. În sfârșit, spre deosebire de un tratat internațional obișnuit, convenția internațională a muncii nu este suspendată de starea de război existentă între două state, și aceasta tocmai pentru că prevederile sale leagă mai degrabă comunitatea internațională în ansamblul său. Toate aceste caracteristici au făcut ca anumiți specialiști să compare convențiile adoptate în cadrul O.I.M. ca adevărate "legi internaționale".

III. Obligațiile statelor ce decurg din calitatea de membru al O.I.M.

Adoptarea convențiilor în cadrul O.I.M. generează o serie de obligații pentru statele membre ale acestei organizații internaționale, precum:

1. Supunerea, spre examinare, autorităților competente

Pornind de la ideea că aceste convenții sunt, într-un fel, în mod automat obligatorii, cel puțin principial, ca spirit, pentru statele membre ale organizației, există regula (originală) potrivit căreia guvernele sunt obligate să supună aceste documente, conform legii, examinării autorităților naționale competente. În consecință, o asemenea obligație face ca guvernele să nu poată adopta o poziție de abținere, ci, dimpotrivă, sunt ținute să solicite organului legislativ examinarea convențiilor potrivit procedurii constituționale, care poate decide ratificarea sau nu a convenției.

Mai mult decât atât, Constituția Organizației Internaționale a Muncii obligă guvernele să prezinte rapoarte chiar și asupra convențiilor pe care nu le-au ratificat, în sensul precizării stadiului legislației interne, dificultățile care au împiedicat ori întârzie ratificarea și aplicarea acestor convenții. Rezultă deci că statul trebuie să se justifice pentru neratificarea anumitor convenții internaționale ale muncii, iar aceste rapoarte, distincte de cele referitoare la executarea altor tratate, trebuie să fie comunicate, de asemenea, organizațiilor patronilor și lucrătorilor.

La rândul său, Biroul Internațional al Muncii trebuie ca, periodic, să reamintească statelor această obligație și să le ceară explicații asupra cauzelor care le-au determinat să nu ratifice o convenție sau alta. De exemplu, în ultimii ani, asemenea rapoarte au fost solicitate tuturor statelor care nu au ratificat încă convențiile asupra muncii forțate, libertății sindicale și discriminării.

2. Introducerea în dreptul intern

a normelor convențiilor internaționale în domeniul muncii

După ratificarea convențiilor este necesară introducerea normelor conținute de acestea în dreptul național al fiecărei țări. Și din acest punct de vedere, regulile O.I.M. merg mai departe decât dreptul internațional. Astfel, după ratificarea unei convenții, Constituția O.I.M. obligă statele să facă efective dispozițiile acesteia, în sensul modificării în consecință a dreptului lor intern. De altfel, fiecare stat trebuie să facă un raport periodic asupra măsurilor pe care le-a luat pentru executarea normelor convenției, iar copii după acesta trebuie trimise organizațiilor reprezentative ale patronilor și salariaților.

3. Respectarea normelor fundamentale

Alături de obligațiile menționate mai sus, Constituția O.I.M. obligă statele membre ale organizației de a respecta unele norme fundamentale, chiar dacă acestea nu au ratificat convențiile corespunzătoare. Este vorba, mai întâi, de unele norme fundamentale consacrate de Constituția organizației, precum și de Declarația de la Philadelphia, din 1944, considerată drept "noua Cartă ideologică" a O.I.M. O dată devenit membru al organizației, orice stat trebuie să respecte aceste norme fundamentale, care îndeplinesc funcția unei veritabile "declarații de drepturi" în domeniul muncii și protecției sociale.

4. Mecanisme de control

Pentru verificarea modului de îndeplinire a obligațiilor rezultând din convențiile O.I.M. sunt prevăzute două mijloace uzuale: rapoartele și reclamațiile. Astfel, în privința convențiilor ratificate, controlul se efectuează cu ajutorul rapoartelor anuale, furnizate de guverne, și prin intermediul plângerilor, a căror examinare dă naștere unui veritabil contencios în fața unei comisii de anchetă cu caracter jurisdicțional. Pentru convențiile ratificate și neratificate este instituită, de asemenea, procedura rapoartelor examinate de Conferința internațională a muncii în

cadrul Comisiei de norme, comisie ce ființează în structura tripartită. Un alt mijloc, extrem de rar utilizat, este cel al plângerilor ce se pot depune numai de către un stat împotriva altui stat membru.

IV. Conținutul convențiilor adoptate de Organizația Internațională a Muncii

De-a lungul celor șapte decenii și jumătate de existență, O.I.M. a adoptat 177 de convenții internaționale și 184 recomandări. Ansamblul acestor documente constituie ceea ce se numește tot mai frecvent în literatura de specialitate, și chiar în cadrul unor organisme specializate, "Codul internațional al muncii". Din punct de vedere al conținutului acestor reglementări, acesta a evoluat în raport cu transformările înregistrate la nivelul competențelor conferite organizației internaționale.

Astfel, se admite, în prezent – atât la nivelul documentelor constitutive, cât și la cel al practicii – că O.I.M. deține o competență generală în materia problemelor muncii. Pentru a se ajunge aici "a fost nevoie să fie parcurse mai multe etape, să se înregistreze mutații semnificative în cadrul cooperării internaționale și politicilor și reglementărilor interne ale statelor.

Așa se face că, dacă, inițial, competențele O.I.M. se rezumau la unele probleme fundamentale ale muncii, după 1944 acestea se extind și asupra tuturor măsurilor economice și financiare care pot avea rezonanțe sociale (politicile economice și sociale), libertăților publice fundamentale (prin cele două mari convenții, din 1948 și 1949, privind libertățile sindicale și de negociere colectivă), anumitor aspecte ale politicii penale și penitenciare (pe calea Convenției asupra muncii forțate, din 1957), statisticii muncii etc.

Vom prezenta, pe scurt, conținutul acestor documente importante adoptate de O.I.M., urmând ordinea uzitată de însăși organizația internațională în cadrul diferitelor culegeri publicate.

1. Drepturile și libertățile fundamentale

Deși numărul convențiilor vizând în mod direct domeniul drepturilor și libertăților fundamentale ale omului nu este mare, acestea sunt considerate ca fiind cele mai importante din punctul de vedere al filosofiei sociale. Cronologic, prima problemă în materie abordată a fost cea a libertății sindicale, prin două convenții (nr. 87 și 89) din 1948 și, respectiv, 1949, adoptate sub influența "Declarației universale a drepturilor omului". Prima vizează în special libertatea de constituire a asociațiilor profesionale, iar cea de a doua protecția salariatului față de angajator prin instituirea dreptului la negociere colectivă.

Salariaților li se recunoaște dreptul de a forma organizații sindicale, fără nici o distincție și fără necesitatea unei autorizații ori de a adera la cele existente, conform alegerilor libere. Nu este admisă nici o dizolvare a acestor organizații și se prevede posibilitatea de a se federa între ele. Totuși, dreptul la grevă nu este menționat.

Egalitatea între bărbați și femei face obiectul convenției nr. 100 din 1951.

În anul 1957, convenția nr. 105, asupra muncii forțate, a stipulat obligația de a suprima munca forțată ori obligatorie, nu numai ca măsură de constrângere, de educare politică, ci și ca mijloc de mobilizare a mâinii de lucru, ca măsură a disciplinei muncii, ca pedeapsă ori ca măsură de discriminare. Anul următor, convenția nr. 111 a avut ca obiect discriminarea definită ca "orice distincție, excludere ori preferință fondată pe rasă, culoare, sex, religie, opinie publică ori origine socială care are ca efect distrugerea și alterarea egalității de șansă ori de tratament în materie

de ocupare ori de profesie".

În sfârșit, se cuvin menționate, pentru același domeniu, convențiile nr. 135 din 1971 privind protecția reprezentanților angajaților în întreprinderi și nr. 151 din 1978 referitoare la libertatea sindicală a funcționarilor publici.

2. Angajare și șomaj

Problemele șomajului au reprezentat una din primele preocupări ale O.I.M. Astfel, încă din 1919, Convenția nr. 2 a privit acest fenomen cu multiple implicații individuale și sociale. În materie de ocupare a forței de muncă, printre convențiile adoptate se cuvine menționată Convenția nr. 122 din 1964 privind politica ocupării, orice țară înainte de a ratifica trebuind să promoveze deplina folosire "productivă și liber aleasă". Convenția nr. 158 din 1983 asupra licențierii (prima în domeniu) a avut un impact deosebit de pozitiv asupra legislațiilor naționale.

Un document cu un conținut ambivalent reprezintă Convenția nr. 168 din 1988 referitoare la promovarea ocupării și protecția contra șomajului. În sfârșit, orientarea și formarea profesională, mai puțin abordată până în prezent, au făcut obiectul Convenției nr. 159 din 1983 asupra readaptării profesionale.

3. Condițiile de muncă

Condițiile generale de desfășurare a muncii reprezintă primul domeniu în care s-a exercitat acțiunea O.I.M., încă de la fondarea sa. Astfel, în mod semnificativ, Convenția nr. 1 din 1919 privește ziua de muncă de 8 ore, completată în 1935 prin convenția asupra săptămânii de lucru de 48 de ore. Repausul săptămânal (prin Convențiile nr. 14 din 1921 și 106 din 1957), concediile plătite au făcut obiectul unor documente pertinente. De asemenea, securitatea și igiena muncii au fost abordate pe ramuri profesionale. Printre acestea se numără, de exemplu, convenția privind protecția muncitorilor contra radiațiilor ionizante (deosebit de specializată și interesând mai ales țările industriale) și Convenția nr. 162 din 1986 asupra utilizării azbestului.

O problemă prioritară în acest context a fost și cea privind salariile. Convenția nr. 95 din 1949 s-a referit la plata salariului; în 1970, Convenția nr. 131 a făcut referire la fixarea salariilor minime, iar în 1991 conferința O.I.M. a examinat protecția creanței salariului în caz de insolvabilitate a angajatorului.

Și în domeniul protecției muncii femeilor și copiilor au fost adoptate o serie de convenții. În acest sens se cuvine menționată, în special, problema vârstei de încadrare în muncă, fixată succesiv la 14 ani, apoi la 15 ani, care a avut consecințe notabile, obligând, printre altele, unele țări să-și modifice în mod corespunzător legislația internă.

La rândul său, protecția femeii și maternității, sub raportul condițiilor de muncă, a avut un caracter prioritar. Se circumscriu acestor aspecte Convenția nr. 100 asupra egalității de remunerație între bărbați și femei sau o serie de alte documente precum Convenția nr. 3 din 1919 referitoare la protecția maternității (revizuită prin Convenția nr. 103 din 1952), convențiile vizând interzicerea muncii de noapte pentru femei (numerele 4/1919, 41/1934 și 89/1948) etc. De remarcat că, în cadrul țărilor membre ale Uniunii Europene, se manifestă tendința de a considera că interdicția muncii de noapte pentru femei aduce atingerea egalității sexelor și se militează în direcția înlăturării sale.

În sfârșit, se cuvin menționate și convențiile care privesc categorii speciale de muncitori, precum cele referitoare la lucrătorii agricoli, cei din marina comercială, pescari, personal infirmier ori muncitori migranți.

4. Raporturile profesionale

Aceste raporturi constituie încă un domeniu sărac în reglementările internaționale. O singură convenție O.I.M., Dr. 154/1981, privind negocierile colective, atinge un asemenea obiect, fără însă a oferi o abordare suficientă. Aceste lacune sunt, oarecum, acoperite prin prevederile câtorva recomandări adoptate de organizația internațională.

5. Securitatea socială

Problematika socială este relativ bine reprezentată în cadrul preocupărilor și documentelor O.I.M., purtând asupra unor riscuri definite și determinate. Printre acestea, un loc important revine Convenției nr. 102 din 1952 privind instituirea unor norme minimale de securitate socială care, la rândul său, fusese precedată de o recomandare din 1944 asupra garantării mijloacelor de existență. Această convenție a avut o influență considerabilă asupra dezvoltării ulterioare a legislațiilor naționale în materie socială. Documentul cuprinde 9 capitole corespunzând celor 9 riscuri admise ca riscuri specifice ale securității sociale în majoritatea statelor, respectiv:

1. asistența medicală;
2. indemnizațiile de boală;
3. prestațiile de șomaj;
4. prestațiile de bătrânețe;
5. prestațiile în caz de accident de muncă ori boală profesională;
6. prestațiile familiale;
7. prestațiile de maternitate;
8. prestațiile de invaliditate;
9. prestațiile de supraviețuire.

Dintre aceste 9 riscuri sociale Convenția nr. 102 obligă statele care o ratifică să aleagă cel puțin 3, față de care legislația lor trebuie să fie conformă. Egalitatea de tratament în materie socială face obiectul Convenției Dr. 118/1962.

6. Muncitorii migranți

Definiția muncitorului migrant, acceptată pe larg în documentele europene și internaționale, este cuprinsă în Convenția nr. 97 din 1949, revizuită prin Convenția nr. 143 din 1975 și îl prezintă drept o persoană care migrează dintr-o țară către altă țară în vederea ocupării unui loc de muncă, altul decât pe cont propriu, și admis, de regulă, ca atare. Principiul consacrat pe această cale este cel al asimilării muncitorului migrat cu cel național. În acest sens, art. 6 al documentului dispune ca: "fiecare țară care ratifică această convenție are obligația să aplice, fără discriminare pe motiv de naționalitate, imigranților care se găsesc pe teritoriul său, un tratament care să nu fie mai puțin favorabil celui pe care îl aplică propriilor resortisanți". Nediscriminarea privește domeniile remunerației, duratei muncii și securității sociale, impozitelor, acțiunii în justiție. Nu se impune nici o condiție de reciprocitate. O altă convenție O.I.M., importantă în materie, este cea cu nr. 143 din 1975 asupra migrațiilor abuzive.

V. Recomandările Organizației Internaționale a Muncii

O a doua categorie de documente elaborate și adoptate în cadrul O.I.M. este cea a recomandărilor referitoare la probleme care, datorită complexității lor ori diferențelor mari existente între sistemele de drept ale statelor, nu se pretează deocamdată la rezolvarea pe calea unei convenții. Uneori, acestea pregătesc terenul, jucând un rol experimental, pentru adoptarea ulterioară a unor convenții, ca fază superioară de cristalizare și afirmare a intereselor și punctelor de vedere ale statelor și factorilor sociali. Adeseori, o recomandare însoțește o convenție care se limitează la a

consacra principii generale; în acest caz, rolul recomandării este acela de a preciza, de a concretiza semnificațiile convenției.

Din punctul de vedere al valorii juridice, recomandările, așa cum le arată și numele, cuprind deziderate, dorințe, preferințe adresate statelor, fără a crea deci veritabile obligații în sarcina acestora, ca în cazul convențiilor. Fiecare stat membru se poate angaja să supună recomandarea, într-un anumit termen, autorităților competente, eventual pentru a prelua cerințele sale în cadrul unor legi, și trebuie să informeze Biroul Internațional al Muncii asupra măsurilor adoptate în acest scop. Dintre recomandările cu specificații deosebite remarcăm: cele privind reprezentanții muncitorilor (1971), licențierile (1982), negocierile colective (1981) etc.

VI. Aplicarea convențiilor O.I.M.

Aplicarea prevederilor cuprinse în numeroasele convenții adoptate de Organizația Internațională a Muncii, de-a lungul timpului, întâmpină o serie de dificultăți și particularități, determinate de specificul și diversitatea sistemelor juridice, nivelul de dezvoltare, strategiile și politicile promovate în materie de muncă și securitate socială în diferitele state ș.a. Așa, de exemplu, diversitatea sistemelor juridice ridică o serie de probleme în privința ratificării și introducerii în dreptul intern a dispozițiilor convențiilor O.I.M.; de pildă, Marea Britanie nu dispune, practic, de o legislație a muncii, dreptul muncii englez fiind inclus în convențiile colective care sunt negociate de sindicate și patronat. Se pune, în această situație, o întrebare legitimă: cum se înserează în legislațiile interne dreptul internațional al muncii și securității sociale? Singura soluție rămâne aceea de a interesa pe partenerii sociali, ca în cadrul negocierilor profesionale, să țină seama de prevederile convențiilor internaționale.

De menționat că, potrivit aprecierilor organismelor de specialitate, convențiile O.I.M. sunt adeseori rău aplicate în dreptul intern al statelor; de multe ori prevederile acestora nu sunt încorporate în legile fundamentale cum sunt codurile muncii iar administrația și judecătoria le ignoră, datorită necunoașterii lor și absenței unei practici pertinente și general aplicate.

La nivel teoretic, problema se rezolvă în contextul general al raportului dintre dreptul intern și dreptul internațional, stabilit în Constituția fiecărui stat. De regulă, se consideră că tratatele sau convențiile internaționale, ratificate conform legii, fac parte din dreptul intern, și, uneori, cum este și cazul țării noastre, prevalează asupra acestuia.

VII. România și Organizația Internațională a Muncii

România este membră fondatoare a O.I.M., în calitate sa de semnatară a Tratatului de la Versailles (1919) care, în articolul 387, prevedea "Membrii originari ai Societății Națiunilor vor fi membri originari ai acestei organizații și, prin aceasta, calitatea de membru al Societății Națiunilor va atrage după sine și pe aceea de membru al Organizației Internaționale a Muncii".

Participarea țării noastre la activitatea acestei prestigioase organizații internaționale poate fi împărțită în trei mari perioade: 1. Perioada interbelică (1919-1942); 2. Perioada cuprinsă între 1956-1989 și 3. Perioada din decembrie 1989 până în prezent.

1. Prezența României la O.I.M. în perioada interbelică s-a caracterizat prin

efortul ratificării unui număr însemnat de convenții adoptate în cadrul organizației și preocuparea adaptării legislației românești la cerințele acestora. În acest context, se cuvine menționat faptul că România a participat la toate sesiunile Conferinței Internaționale a Muncii, fiind reprezentată, de regulă, de delegații guvernamentale. De asemenea, în acest răstimp au fost ratificate 17 convenții, vizând diferite domenii ale relațiilor de muncă (din cele 67 elaborate, în acest interval de organizație).

Astfel, convențiile adoptate în prima sesiune a Conferinței Internaționale a Muncii (octombrie 1919) au fost ratificate și implementate în legislația internă românească la scurt timp după elaborarea și aprobarea lor. Așa, de exemplu, pentru a răspunde cerințelor Convenției privind ziua de muncă de 8 ore (ratificată în 1921), a fost adoptată o legislație specială, iar pentru aplicarea prevederilor Convenției nr. 2, prin Legea organizării plasării în muncă, din septembrie 1921, s-a instituit un sistem de birouri publice de plasare gratuită în muncă, coordonate, conform prevederilor documentului, de o instituție centrală.

În anul 1922, țara noastră a ratificat o nouă convenție (din cele trei adoptate de cea de a doua sesiune a Conferinței Internaționale a Muncii din 1920) referitoare la vârsta minimă pentru admiterea copiilor în munci maritime.

Anul următor a fost ratificată Convenția privind vârsta minimă de 18 ani pentru admiterea la muncă a tinerilor în calitate de cărbunari sau fochiști pe bordul vaselor, Convenția privind repausul săptămânal în stabilimentele industriale și Convenția privind examenul medical obligatoriu, pentru copiii și tinerii folosiți pe bordul vaselor, toate trei adoptate în sesiunea din 1921 a Conferinței. În anul 1925 au fost ratificate alte două noi convenții O.I.M.: cea privind întrebuințarea ceruzei în pictură și, respectiv, Convenția privind repausul săptămânal.

În spiritul și conform literei unor asemenea reglementări internaționale, sunt adoptate o serie de acte normative cu un vădit caracter de protecție a salariaților, ca, de exemplu: Legea reglementării conflictelor de muncă (1920), Legea sindicatelor profesionale (1921), Legea repausului duminical (1925), Legea pentru organizarea serviciului de inspecție a muncii (1927), Legea pentru ocrotirea muncii femeilor și a copiilor și durata muncii (1928), Legea pentru organizarea plății lucrului efectuat și organizarea muncii în porturi (1931), Legea Camerelor de muncă (1932), Legea pentru pregătirea profesională (1936) etc.

În mod semnificativ, se poate constata că toate aceste legi au vizat, cu prioritate, instituirea unor reglementări adecvate în privința măsurilor de protecție adoptate în cadrul conferințelor internaționale ale muncii, precum: vârsta minimă pentru admiterea copiilor la muncă – 14 ani, interzicerea muncii de noapte a femeilor, precum și a tinerilor sub 18 ani, interzicerea muncii minorilor și a femeilor de orice vârstă în mine, protecția femeii gravide și lăuze, durata zilei de muncă de 8 ore, pentru lucrătorii adulți în întreprinderile industriale ș.a.

După 1938, o dată cu introducerea regimului totalitar și a reflexelor sale, inclusiv la nivelul legislației muncii (în 1938 este adoptată Legea breslelor de tip corporatist), prezența României la O.I.M. se diminuează treptat, până la anularea după declanșarea celui de al doilea război mondial. În cursul acestuia, deși nu s-a cerut oficial ieșirea României din organizație, ca urmare a faptului că țara noastră era în restanță cu plata cotizațiilor, Organizația Internațională a Muncii a constatat, în 1942, că țara noastră nu mai era membră a acesteia.

2. *România la O.I.M. în perioada 1956 – decembrie 1989.* După cel de al doilea război mondial, în urma primirii în O.N.U. (1955), România și-a reluat activitatea în cadrul O.I.M., începând de la 11 mai 1956. Conform contextului și

realităților social-politice, reprezentarea tripartită a țării noastre se realiza prin: reprezentanți ai guvernului (Ministerului Muncii și Ministerului Afacerilor Externe), ai salariaților (respectiv sindicatelor oficiale, UGSR) și ai celor ce angajează (prin Secția conducătorilor de întreprinderi de pe lângă Camera de Comerț și Industrie).

În ciuda marilor carențe socio-politice și economice ale regimului, în această perioadă sunt ratificate un număr relativ mare de convenții ale O.I.M., și activitatea de conlucrare cu aceasta (mai ales sub formă de acordare de asistență) este destul de bogată.

Cea mai semnificativă etapă o reprezintă, în acest sens, răstimpul 1966-1975. Acum sunt ratificate 16 convenții și sunt realizate, cu sprijinul organizației, o serie de obiective importante legate de pregătirea cadrelor și valorificarea resurselor umane (cum este cazul, spre exemplu, al binecunoscutului – pe atunci – Centru European pentru Perfecționarea Cadrelor din Administrație – CEPECA). Experții români sunt trimiși pentru înfăptuirea programelor de asistență tehnică ale O.I.M. în țări în curs de dezvoltare, se beneficiază de burse pentru specializare în domeniul muncii și problemelor sociale. De asemenea, în țara noastră, au fost organizate importante manifestări internaționale ca, de pildă, cel de al VIII-lea Congres mondial privind prevenirea accidentelor de muncă și a bolilor profesionale, Simpozionul asupra aplicațiilor practice ale ergonomiei în industrie, agriculturi și economie forestieră, cursurile inter-regionale pentru securitatea și igiena muncii pentru țările francofone din Africa etc. În același timp, România a fost, în cadrul organelor de lucru ale Organizației, autoare sau coautoare a mai multor rezoluții privind, de exemplu: Comerțul internațional și utilizarea forței de muncă (1963); Anul cooperării internaționale (1964); Dezvoltarea resurselor umane (1966); Dezvoltarea cooperării în domeniul politicii sociale între țările europene.

În fine, reprezentanții țării noastre au fost desemnați în diferitele organisme de conducere ale O.I.M.

Din 1976, relațiile României cu Organizația Internațională a Muncii se tensiunează. În cadrul forumurilor organizației, cu deosebire după 1981, regimul de la București a fost acuzat de nerespectarea normelor O.I.M. pe care le-a ratificat, în special privind dreptul de asociere, libertatea sindicală, munca forțată, durata muncii etc. Așa, de pildă, în perioada 1981-1984 la instanțele organizației a fost introdusă o "plângere" pe seama libertății sindicale, clasată, în cele din urmă, în urma presiunilor guvernamentale. Începând din anul 1981 și până în 1990 nu a mai fost plătită cotizația, fapt care a condus la suspendarea dreptului la vot și implicit a calității de membru cu drepturi depline (rămânerea în afara unor programe de cooperare și scăderea volumului de asistență tehnică, imposibilitatea desemnării unui reprezentant român în organismele O.I.M. etc.).

Totodată, fapt semnificativ, tot din 1976 nu a mai fost ratificată până după decembrie 1989, nici o convenție a organizației.

3. Decembrie 1989 – prezent: relansarea raporturilor dintre România și Organizația Internațională a Muncii. După decembrie 1989, asistăm la o adevărată relansare a raporturilor dintre țara noastră și organizația internațională. În cadrul celei de a 77-a Conferințe Internaționale a Muncii (iunie 1990), României i s-a re acordat dreptul de vot (o dată cu îndeplinirea obligațiilor financiare), redobândind, totodată, statutul de membru cu drepturi depline. Au fost elaborate și instrumentate numeroase activități de sprijinire a țării noastre în efortul său de trecere la democrație și economia de piață. Astfel, experți ai O.I.M. au acordat asistență în elaborarea proiectelor de legi privind conflictele colective de muncă, protecția socială a

șomerilor și reintegrarea lor profesională, contractele colective de muncă, organizarea sindicală s.a.

Programul de colaborare cu Biroul Internațional al Muncii (convenit în 1991) cuprinde 6 proiecte principale de asistență în domenii precum: formarea și perfecționarea gestiunii întreprinderilor în condițiile economiei de piață, restructurarea și modernizarea oficiilor de muncă, dezvoltarea unui program de asigurări sociale, formarea de specialiști pentru gestiunea resurselor umane în administrațiile centrale și locale, organizarea și funcționarea inspecției muncii potrivit standardelor internaționale. Astfel, în perioada 1990-1995, în acest cadru, s-au desfășurat în România 20 de misiuni de consultanță și evaluare și s-au derulat 3 proiecte de asistență tehnică (în valoare de 2,4 milioane \$) la care au participat și experți români din structura Ministerului Muncii și Protecției Sociale.

În perioada 1990-1993, România, a făcut parte din Consiliul de Administrație al B.I.M. în calitate de membru supleant, iar pentru intervalul 1993-1996 a fost aleasă membru titular în consiliu. Ca o reflectare a aprecierii de care se bucură în Consiliul de Administrație, România a fost desemnată, în 1995, să exercite președinția Comisiei sectoriale pentru industria chimică.

La cea de a 82-a sesiune (iunie 1995) a Conferinței Internaționale a Muncii, forul suprem al O.I.M., reprezentantul Ministerului Muncii și Protecției Sociale a fost ales vicepreședinte al Conferinței, România deținând pentru a treia oară această înaltă funcție onorifică în cadrul forului suprem de decizie al acestei organizații.

Conferința regională europeană de la Varșovia, desfășurată în luna septembrie 1995, a desemnat, de asemenea, reprezentantul guvernamental român în Consiliul de Administrație, raportor al uneia din cele două comisii ale Conferinței, respectiv al Comisiei de cooperare regională și norme internaționale.

În același context al dezvoltării raporturilor cu O.I.M., din luna octombrie 1992 funcționează la București Biroul Corespondentului Național al B.I.M. pentru România.

La nivelul legislației interne, au fost abrogate o serie de acte normative și au fost adoptate altele noi, în concordanță cu exigențele normelor internaționale de muncă. Astfel, au fost abrogate, mai întâi, unele reglementări care conțineau norme antidemocratice, restrictive și au fost înlocuite cu prevederi reparatorii, care au consacrat pe plan juridic satisfacerea revendicărilor formulate în decembrie 1989. În acest sens, s-a înlăturat sistemul de salarizare inechitabil, a fost redus timpul de muncă prin introducerea săptămânii de lucru de 5 zile, s-au acordat însemnate sporuri salariale pentru munca depusă și a crescut durata concediului de odihnă. În același timp, au fost adoptate reglementări noi, ce au modificat structural întregul sistem al raporturilor de muncă, pe baza principiului libertății și egalității partenerilor sociali. Această suită de acte normative noi, corespunzătoare tranziției spre economia de piață, realizează o aliniere a legislației românești la normele și standardele documentelor O.I.M., în spiritul tradiției naționale și ținând seama de realitățile socio-economice concrete. Între legile noi trebuie relevată importanța deosebită pe care o au Legea nr. 13/1991 privind contractul colectiv de muncă, care introduce principiul negocierii colective în sfera raporturilor de muncă, abrogată prin Legea nr. 130/1996, care reflectă și mai bine spiritul convențiilor O.I.M. Acest principiu preluat și dezvoltat în mod specific și prin Legea nr. 14/1991 a salarizării, Legea nr. 15/1991 privind soluționarea conflictelor colective de muncă și exercitarea dreptului la grevă, Legea nr. 31/1991 privind stabilirea duratei timpului de muncă sub 8 ore pe zi pentru salariații care lucrează în condiții deosebite-vătămătoare, grele sau periculoase și Legea nr. 6/1992 privind concediul de odihnă și alte concedii ale salariaților.

În același context, se cuvine menționată Legea nr. 54/1991, cu privire la sindicate, care a creat cadrul legislativ necesar asigurării efective a libertății și drepturilor sindicale.

O altă reglementare nouă, necunoscută, practic, experienței românești, este Legea nr. 1/1991 privind protecția socială a șomerilor și reintegrarea lor profesională.

Noi convenții ale O.I.M. au fost ratificate: prin Legea nr. 96/1992 a fost ratificată Convenția nr. 144/1976 referitoare la consultările tripartite, iar prin Legea nr. 112/1992 au fost ratificate Convenția nr. 154 din anul 1981 privind promovarea negocierii colective și Convenția nr. 168/1988 privind promovarea angajării și protecția contra șomajului.

Așa se face că, până în prezent, România a ratificat un număr de 42 convenții ale O.I.M., ceea ce o situează în rândul țărilor cu un număr mediu de ratificări, iar continuarea procesului de tranziție spre economia de piață și realitățile sociale vor impune, desigur, continuarea acestei activități.

Pe această cale, prin perfecționarea permanentă a sistemului legislativ intern în consonanță cu cerințele condițiilor socio-economice concrete și exigențele normelor și standardelor internaționale, legislația muncii și securității sociale va oferi o reglementare modernă adecvată a acestui domeniu deosebit de important al vieții sociale.

Partea a II-a
CONSTITUȚIA
ORGANIZAȚIEI INTERNAȚIONALE A MUNCII

A. PARTEA A XIII-A DIN TRATATUL DE LA VERSAILLES DIN 28 IUNIE 1919*

Munca

Secțiunea 1

Organizarea muncii

Ținând seama că Societatea Națiunilor are drept scop de a stabili pacea universală, și că o astfel de pace nu poate fi întemeiată decât pe baza justiției sociale;

Ținând seama că există condițiuni de muncă ce implică, pentru un mare număr de persoane, nedreptatea, mizeria și privațiunile, ceea ce dă naștere unei astfel de nemulțumiri, încât pacea și armonia universală sunt puse în pericol, și ținând seama că este nevoie urgentă de a se îmbunătăți aceste condițiuni: de exemplu, în ceea ce privește reglementarea orelor de lucru, fixarea duratei maxime a zilei și a săptămânii de muncă, recrutarea mânei de lucru, lupta în contra lipsei de lucru (chomage), garanția unui salariu asigurând condițiile unei existente potrivite, protecția lucrătorilor contra bolilor generale sau profesionale și accidentelor rezultând din muncă, protecția copiilor, adolescenților și a femeilor, pensiunile pentru bătrânețe și invaliditate, apărarea intereselor lucrătorilor ocupați în străinătate, afirmarea principiului libertății sindicale, organizarea învățământului profesional și tehnic și alte măsuri analoge;

Ținând seama că neadoptarea de către o națiune oarecare a unui regim de muncă cu adevărat uman, pune piedică silințelor celorlalte națiuni, doritoare de a îmbunătăți soarta lucrătorilor în propriile lor țări.

Înaltele Părți Contractante, însuflețite atât de simțămintele de justiție și de umanitate, cât și de dorința de a asigura o pace mondială durabilă, s-au înțeles asupra următoarelor:

---

* Dispozițiile Părții a XIII-a din Tratatul de la Versailles sunt integral reproduse în Partea a XIII-a din Tratatul de la Saint Germain din 10 septembrie 1919 (art. 332-372), în partea a XIII-a din Tratatul de la Trianon din 4 iunie 1920 (art. 315-355) și partea a XII-a din Tratatul de la Neuilly din 27 noiembrie 1919 (art. 249-289).

Tratatul de la Versailles, încheiat de Puterile aliate și asociate cu Germania, a fost ratificat de România prin legea publicată în "Monitorul Oficial" nr. 134 din 19 septembrie 1920, cel de la Saint-Germain, încheiat cu Austria, a fost ratificat prin legea publicată în "Monitorul Oficial" nr. 140 din 26 septembrie 1920, cel de la Trianon, încheiat cu Ungaria, a fost ratificat prin legea publicată în "Monitorul Oficial" nr. 136 din 21 septembrie 1920, iar cel de la Neuilly sur Seine, încheiat cu Bulgaria, a fost publicat în "Monitorul Oficial" nr. 135 din 20 septembrie 1920.

Capitolul I

Organizarea

387. Se întemeiază o organizație permanentă însărcinată de a lucra la realizarea programului arătat în preambulul de mai sus.

Membrii originari ai Societăților Națiunilor vor fi Membri originari ai acestei Organizații, și prin aceasta calitatea de Membru ai Societății Națiunilor va atrage după sine pe aceia de Membru al zisei Organizări.

388. Organizarea permanentă va cuprinde:

1. O conferință generală a reprezentanților Membrilor
2. Un Birou Internațional al Muncii, sub direcția Consiliului de administrație prevăzut la articolul 393.

389. Conferința generală a reprezentanților Membrilor va ține sesiuni ori de câte ori va fi nevoie, și cel puțin o dată pe an. Ea va fi compusă din patru reprezentanți ai fiecăruia din Membri, din care doi vor fi delegații guvernului, iar ceilalți doi vor reprezenta în mod respectiv, unul pe patroni (employeurs), și altul pe lucrătorii (les travailleurs) țării fiecăruia din Membri.

Fiecare delegat va putea fi însoțit de consilieri tehnici, al căror număr va putea fi de cel mult doi pentru fiecare din materiile deosebite înscrise la ordinea zilei a sesiunii. Când sunt chestiuni care în special, interesează femeile trebuie să vină în discuție la Conferință, una cel puțin, dintre persoanele desemnate ca consilieri tehnici va trebui să fie o femeie.

Membrii își iau îndatorirea de a desemna pe delegații și consilierii tehnici care nu fac parte din organizarea de guvern, de acord cu organizațiunile profesionale cele mai reprezentative, fie ale patronilor, fie ale lucrătorilor țării în chestiune, dacă astfel de organizațiuni există.

Consilierii tehnici nu vor fi autorizați de a lua cuvântul decât în urma cererii făcute de delegatul pe lângă care sunt atașați și cu autorizarea specială a Președintelui Conferinței; ei nu vor putea lua parte la vot.

Un delegat poate să desemneze, printr-o notă scrisă, adresată președintelui, pe unul din consilierii săi tehnici ca supleant al său; în această calitate, acel supleant va putea lua parte la deliberări și la vot.

Numele delegaților și cel al consilierilor lor tehnici vor fi comunicate Biroului Internațional al Muncii, de guvernul fiecăruia dintre Membri.

Împuternicirile delegaților și ale consilierilor lor tehnici vor fi supuse verificării Conferinței, care va putea, cu o majoritate de două treimi din voturile exprimate de delegații prezenți, să refuze admiterea oricărui delegat sau oricărui consilier tehnic, pe care Conferința îl va socoti că nu a fost desemnat conform celor cuprinse în prezentul articol.

390. Fiecare delegat va avea dreptul să voteze în mod individual în toate chestiunile supuse deliberărilor Conferinței.

În cazul când unul dintre Membri nu ar fi desemnat pe unul din delegații care nu fac parte din organizarea de guvern, la care are dreptul, celălalt delegat va avea dreptul de a lua parte la discuțiunile Conferinței, dar nu va avea dreptul la vot.

În cazul când Conferința, în baza împuternicirilor cei-i dă articolul 389, ar refuza să admită pe unul din delegații unuia dintre Membri, stipulațiunile din prezentul articol vor fi aplicate ca și cum zisul delegat nu ar fi fost desemnat.

391. Sesiunile Conferinței se vor ține la sediul Societății Națiunilor sau în orice alt loc care ar fi putut fi stabilit de Conferință, într-o sesiune anterioară, cu o

majoritate de două treimi, din voturile exprimate de delegații prezente.

392. Biroul Internațional al Muncii va fi stabilit la sediul Societății Națiunilor și va face parte din totalitatea Instituțiilor Societății.

393.* Biroul Internațional al Muncii va fi pus sub direcțiunea unui consiliu de administrație, compus din 24 de persoane, care vor fi desemnate conform dispozițiilor următoare:

Consiliul de administrație al Biroului Internațional al Muncii va fi compus după cum urmează:

- douăsprezece persoane reprezentând guvernele;
- șase persoane alese de delegații la Conferință, reprezentând pe patroni;
- șase persoane alese de delegații la Conferință, reprezentând pe impiegați și pe lucrători.

Din cele douăsprezece persoane care reprezintă guvernele, opt vor fi numite de Membrii care au importanța industrială cea mai însemnată, și patru vor fi numite de Membrii desemnați în acest scop de delegații, guvernelor la Conferință, fiind excluși delegații celor opt Membri sus-amintiți.

Contestațiunile eventuale asupra chestiunii de a ști care sunt Membrii având importanța industrială cea mai însemnată vor fi hotărâte de Consiliul Societății Națiunilor.

Durata mandatului membrilor Consiliului de administrație va fi de trei ani. Modul de a completa locurile vacante și celelalte chestiuni de aceeași natură vor putea fi regulate de Consiliul de administrație, sub rezerva aprobării Conferinței. Consiliul de administrație va alege pe unul din Membrii săi ca președinte, și va stabili regulamentul său. O sesiune specială va trebui să fie ținută ori de câte ori zece Membri, cel puțin, din Consiliu, vor face o cerere în scris în această privință.

394. Un director va fi pus în capul Biroului Internațional al Muncii; el va fi desemnat de Consiliul de administrație, de la care va primi instrucțiunile necesare și față de care el va fi răspunzător de bunul mers al Biroului, precum și de executarea oricăror altor însărcinări care ar fi putut să-i fie încredințate.

Directorul sau supleantul său vor asista la toate ședințele Consiliului de administrație.

395. Personalul Biroului Internațional al Muncii va fi ales de director. În vederea obținerii celui mai bun rezultat, alegerea va trebui, pe cât va fi cu putință, să

---

* *A patra sesiune a Conferinței Internaționale a Muncii a adoptat, în cursul celei de-a 19-a ședințe, ținute la 2 noiembrie 1922, prin 82 voturi contra 2 și cu 6 abțineri, următorul amendament la articolul 393, care a fost ratificat de Membrii Organizației Internaționale a Muncii în conformitate cu dispozițiile articolului 422 din Tratatul de la Versailles, și a intrat în vigoare în toamna anului 1934; "Biroul Internațional al Muncii va fi pus sub direcția unui consiliu de administrație compus din 32 de persoane, șaisprezece reprezentând guvernele, opt reprezentând pe patroni și opt reprezentând pe lucrători. Din cele șaisprezece persoane reprezentând guvernele, opt vor fi numite de acei Membri care au o importanță industrială, și opt vor fi numite din Membrii desemnați în acest scop de către delegații guvernamentale la Conferință, excluzând pe delegații celor opt Membri sus-menționați. Din cei șaisprezece Membri reprezentanți, lase va trebui să fie ai Statelor extra-europene.*

Contestațiile eventuale asupra chestiunii de a se ști care sunt Membri cu importanță industrială considerabilă, vor fi rezolvate de Consiliul Societății Națiunilor.

Persoanele reprezentând pe patroni și persoanele reprezentând pe lucrători va fi alese respectiv de către delegații patronali și delegații lucrători la Conferință. Doi reprezentanți ai patronilor și doi reprezentanți ai lucrătorilor vor trebui să aparțină Statelor extra-europene. Consiliul va fi reînnoit la câte 3 ani. Modalitatea completării locurilor vacante, desemnarea locșitorilor și alte chestiuni de aceeași natură vor putea fi reglate de Consiliu, sub rezerva aprobării Conferinței. Consiliul de administrație va alege un președinte din sânul său și își va stabili regulamentul. El se va întruni la perioade pe care le va fixa singur. O sesiune specială va trebui să aibă loc de fiecare dată, când 12 persoane, care fac parte din consiliu, vor fi făcut o cerere scrisă în acest scop".

fie făcută dintre persoane de naționalități deosebite. Un număr oarecare din aceste persoane va trebui să fie femei.

396. Funcțiunile Biroului Internațional al Muncii vor cuprinde centralizarea și împărțirea tuturor informațiilor privitoare la reglementarea internațională a condițiilor lucrătorilor și a regimului muncii și, în particular, studiul chestiunilor ce urmează a fi supuse discuțiilor Conferinței, în vederea încheierii convențiilor internaționale, precum și executarea oricăror anchete speciale stabilite de Conferință.

El va fi însărcinat de a pregăti ordinea de zi a sesiunilor Conferinței.

El se va achita, conform stipulațiilor din prezenta Parte din Tratatul de față, de îndatoririle ce cad în sarcina sa în ceea ce privește orice diferende internaționale.

El va redacta și publica în limba franceză, engleză și în oricare altă limbă ce Consiliul de administrație va judeca potrivit, un buletin periodic, destinat studiului chestiunilor privitoare la industrie și la muncă, prezentând un interes internațional.

În mod general, el va avea, în afară de atribuțiunile arătate în prezentul articol, orice alte puteri și însărcinări pe care Conferința va crede potrivit a i le atribui.

397. Departamentele fiecăruia din Membri care se ocupă de chestiunile lucrătorilor vor putea comunica de-a dreptul cu directorul, prin mijlocirea reprezentantului guvernului lor în Consiliul de administrație al Biroului Internațional al Muncii, sau, în lipsa acestui reprezentant, prin mijlocirea unui alt funcționar calificat în regulă și desemnat în acest scop de guvernul interesat.

398. Biroul Internațional al Muncii va putea cere concursul secretarului general al Societății Națiunilor în toate chestiunile pentru care acest concurs va putea fi dat.

399. Fiecare din Membri va plăti cheltuielile de călătorie și de reședință ale delegaților săi și ale consilierilor tehnici, precum și ale reprezentanților care iau parte la sesiunile Conferinței și, după caz, ale Consiliului de administrație.

Orice alte cheltuieli ale Biroului Internațional al Muncii, ale sesiunilor Conferinței sau ale Consiliului de administrație, vor fi rambursate directorului de către secretarul general al Societății Națiunilor, din bugetul general al Societății.

Directorul va fi răspunzător, față de secretarul general al Societății Națiunilor, de întrebuințarea tuturor fondurilor ce i-au fost vărsate, conform stipulațiilor prezentului articol.

Capitolul II

Funcționarea

400. Consiliul de administrație va stabili ordinea de zi a sesiunilor Conferinței, după ce va fi examinat toate propunerile făcute de guvernul vreunui din Membri sau de oricare altă organizație arătată la articolul 389, cu privire la chestiunile de înscris în această ordine de zi.

401. Directorul va îndeplini funcțiunea de secretar al Conferinței, și va trebui să facă să parvină ordinea de zi a fiecărei sesiuni, cu patru luni înainte de deschiderea acestei sesiuni, fiecăruia dintre Membri, și, prin mijlocirea acestora, delegaților care nu fac parte din organizarea de guvern, când aceștia din urmă vor fi fost desemnați.

402. Fiecare din guvernele Membrilor va avea dreptul să conteste înscrierea, în ordinea de zi a sesiunii, a unuia sau mai multora din subiectele prevăzute. Motivele care justifică această opozițiune vor trebui expuse într-un memoriu explicativ adresat directorului, care va trebui să-l comunice Membrilor permanenți ai Organizațiunii.

Subiectele asupra cărora s-ar fi făcut opozițiune vor rămâne cu toate acestea

cuprinse în ordinea de zi, dacă Conferința decide astfel cu majoritatea de două treimi din voturile exprimate de către delegații prezenți.

Orice chestiune în privința căreia Conferința decide, cu aceeași majoritate de două treimi, că trebuie examinată (în alt chip de cum s-a arătat în alineatul precedent) va trebui pusă în ordinea de zi a sesiunii următoare.

403. Conferința va formula reguli asupra funcționării sale; ea își va alege președintele; va putea numi comisiuni însărcinate să prezinte rapoarte asupra oricăror chestiuni ce va crede de cuviință că trebuie să fie studiate.

Simpla majoritate a voturilor exprimate de către membrii prezenți ai Conferinței va decide în toate cazurile în care o majoritate mai mare nu este prevăzută în mod special de alte articole ale prezentei Părți din prezentul Tratat.

Nici un vot nu este considerat valabil dacă numărul sufragiilor exprimate este mai mic decât jumătatea numărului delegaților prezenți la sesiune.

404. Conferința va putea alipi, pe lângă comisiunile pe care și le formează, consilierii tehnici, care vor avea vot consultativ, iar nu deliberativ.

405. Dacă Conferința se pronunță pentru adoptarea propunerilor referitoare la un obiect care este la ordinea zilei, ea va trebui să determine dacă aceste propuneri vor trebui să ia forma: a) unei "recomandări" care trebuie expusă examinării Membrilor, pentru a face ca să obțină tăria de lege națională sau altfel; b) sau a unui proiect de convențiune internațională care trebuie ratificat de către Membri.

În amândouă cazurile, pentru ca o recomandare sau un proiect de convențiune să fie admise la votul final de către Conferință, se cere o majoritate de două treimi din voturile delegaților prezenți.

Formulând o recomandare sau un proiect de convențiune cu aplicare generală, Conferința va trebui să ție seama de țările în care clima, dezvoltarea necompletă a organizării industriale sau alte împrejurări particulare fac condițiunile industriei cu totul diferite și va sugera modificările pe care le va socoti ca putând fi trebuincioase pentru a corespunde condițiilor proprii acestor țări.

Un exemplar al recomandării sau al proiectului convențiunii va fi semnat de către președintele Conferinței și de director și va fi depus în mâinile secretarului general al Societății Națiunilor. Acesta va comunica fiecărui Membru o copie certificată după recomandarea sau după proiectul de convențiune.

Fiecare dintre Membri se obligă a supune în termen de un an de la închiderea sesiunii Conferinței (sau dacă din împrejurări excepționale este cu neputință a proceda în termen de un an, îndată ce va fi posibil, niciodată însă mai târziu decât 18 luni, după închiderea sesiunii Conferinței), recomandarea sau proiectul de convențiune autorității sau autorităților în a căror competență intră chestiunea, spre a fi transformată în lege sau pentru a se lua măsuri de alt ordin.

Dacă este vorba de o recomandare, Membrii vor informa pe secretarul general de măsurile luate.

Dacă este vorba de un proiect de convențiune, Membrul care va fi obținut consimțământul autorității, sau autorităților competente, va comunica ratificarea formală a convențiunii secretarului general și va lua măsurile necesare pentru a face efective dispozițiunile zisei convențiuni.

Dacă o recomandare nu este urmată de un act legislativ sau de alte măsuri de natură a face efectivă această recomandare, sau dacă un proiect de convențiune nu are aprobarea autorității sau autorităților de competența cărora este chestiunea, Membrul nu va fi supus nici unei alte obligațiuni.

În cazul când este vorba de un Stat federativ a cărui latitudine de a adera la o convențiune asupra obiectelor care privesc munca, este supusă la oarecare restricțiuni,

guvernul va avea dreptul de a considera un proiect de convențiune, căruia i se aplică aceste restricțiuni, ca o simplă recomandare și, în acest caz, se vor aplica dispozițiunile prezentului articol, în ceea ce privește recomandările.

Articolul de mai sus va fi interpretat conform principiului următor:

În nici un caz nu se va pretinde vreunui Membru, ca urmare a adopțiunii de către Conferință a vreunei recomandări sau vreunui proiect de convențiune, să micșoreze protecțiunea deja acordată de legislația sa muncitorilor despre care este vorba.

406. Orice convențiune astfel ratificată va fi înregistrată de secretarul general al Societății Națiunilor, dar nu va fi obligatorie decât pentru Membrii care au ratificat-o.

407. Orice proiect, care, la ultimul scrutin al totalității voturilor, nu va obține majoritatea de două treimi a voturilor exprimate de membrii prezenți, poate face obiectul unei convențiuni particulare pentru acei dintre Membrii Organizațiunii permanente care ar dori aceasta.

Orice convențiune particulară de acest fel va trebui comunicată de către guvernele interesate secretarului general al Societății Națiunilor, care o va înregistra.

408. Fiecare din Membri se obligă să prezinte Biroului Internațional al Muncii un raport anual asupra măsurilor luate de el pentru executarea convențiunilor la care a aderat. Aceste rapoarte vor fi redactate în forma arătată de Consiliul de administrație și vor trebui să cuprindă datele cerute de acesta. Directorul va prezenta un rezumat al acestor rapoarte în cea mai apropiată sesiune a Conferinței.

409. Orice reclamațiune adresată Biroului Internațional al Muncii de către o organizație profesională de muncitori sau de patroni, din care ar rezulta că vreunul din Membri n-ar fi asigurat într-un mod satisfăcător executarea unei convențiuni la care zisul Membru a aderat, va putea fi transmisă de către Consiliul de administrație guvernului respectiv și acest guvern va putea fi invitat să facă declarații ce va crede de cuviință asupra chestiunii.

410. Dacă nici o declarație nu este primită de la guvernul respectiv într-un termen potrivit, sau dacă declarația primită nu pare satisfăcătoare Consiliului de administrație, acesta va avea dreptul să publice reclamația primită și, la nevoie, răspunsul dat.

411. Fiecare din Membri va putea depune o plângere la Biroul Internațional al Muncii, contra unui alt Membru, care, după părerea lui, n-ar asigura într-un mod satisfăcător executarea unei convenții, pe care și unul și altul ar fi ratificat-o în virtutea articolelor precedente.

Consiliul de administrație poate, dacă găsește cu cale, și mai înainte de a sesiza o comisie de anchetă, după procedura arătată mai jos, să intre în raporturi cu guvernul respectiv, în modul arătat la articolul 409.

Dacă Consiliul de administrație nu crede de cuviință să comunice plângerea acestui guvern, sau dacă această comunicare fiind făcută, Consiliul de administrație n-a primit într-un termen potrivit un răspuns care să-l satisfacă, consiliul va putea provoca formarea unei comisii de anchetă, care va avea misiunea să studieze chestiunea ridicată și să depună un raport în această privință.

Aceeași procedură va putea fi urmată de Consiliu, fie din oficiu, fie în urma plângerii unui delegat la Conferință.

Când se va ridica o chestiune prin aplicarea articolelor 410 sau 411, înaintea Consiliului de administrație, guvernul în cauză, dacă n-are deja un reprezentant în sânul Consiliului de administrație, va avea dreptul să numească un delegat care să ia parte la deliberările Consiliului, relative la această afacere. Data când trebuie să aibă loc aceste discuții va fi notificată la timp guvernului.

412. Comisiunea de anchetă va fi alcătuită în modul următor:

Fiecare din Membri se obligă să desemneze în cele șase luni care vor urma, de la punerea în vigoare a prezentului Tratat, trei persoane competente în materie industrială, prima reprezentând pe patroni, a doua reprezentând pe lucrători, și a treia independentă și de unii și de ceilalți. Toate aceste persoane vor forma o listă de pe care vor fi aleși membrii comisiei de anchetă.

Consiliul de administrație va avea dreptul să verifice titlurile ziselor persoane și să refuze, cu majoritate de două treimi din voturile exprimate de reprezentanții prezenți, numirea acelorale ale căror titluri n-ar satisface prescripțiile prezentului articol.

La cererea Consiliului de administrație, secretarul general al Societății Națiunilor va desemna trei persoane alese, respectiv, din fiecare din cele trei categorii ale listei, pentru a alcătui comisia de anchetă, și va mai desemna pe una din aceste trei persoane care să prezideze zisa comisie. Nici una din cele trei persoane astfel desemnate nu va putea depinde de unul din membrii interesați direct în acea plângere.

413. În cazul când o plângere ar fi trimisă, în virtutea articolului 411, înaintea unei comisii de anchetă, fiecare din Membri, fie că este sau nu direct interesat în acea plângere, se obligă să pună la dispoziția comisiei orice informație ce ar poseda, privitoare la obiectul plângerii.

414. Comisia de anchetă, după o amănunțită studiere a plângerii, va redacta un raport în care va consemna constatările sale asupra tuturor punctelor de fapt, care permit să se precizeze însemnătatea contestației, ca și recomandările ce va crede că trebuie să formuleze privitoare la măsurile de luat pentru a da satisfacție guvernului reclamant și privitor la termenele în care aceste măsuri ar trebui să fie luate.

Acest raport va arăta, de asemenea, la nevoie, sancțiunile de ordin economic ce comisiunea va crede de cuviință să se ia contra guvernului pus în cauză și a căror aplicare de către celelalte guverne o crede justificată.

415. Secretarul general al Societății Națiunilor va comunica raportul comisiei de anchetă, fiecăruia din guvernele interesate în pricină și va avea grijă de publicare.

Fiecare din guvernele interesate va trebui să notifice secretarului general al Societății Națiunilor, în termenul de o lună, dacă primește sau nu recomandările cuprinse în raportul comisiei și, în cazul când nu le primește, dacă dorește să supună diferendul Curții permanente de justiție internațională a Societății Națiunilor.

416. În cazul când unul din Membri nu ar lua, relativ la o recomandare sau la un proiect de convențiune, măsurile prescrise de art. 405, orice alt Membru va avea dreptul să refere Curții permanente de justiție internațională.

417. Decizia Curții permanente de justiție internațională privitoare la o plângere sau la o chestiune, care i-ar fi fost supusă, conform art. 415 sau 416, nu va fi susceptibilă de apel.

418. Concluziile sau recomandările eventuale ale comisiei de anchetă vor putea fi confirmate, amendate sau anulate de Curtea permanentă de justiție internațională, care va trebui, la nevoie, să indice sancțiunile de ordin economic ce va crede de cuviință să ia contra unui guvern vinovat, și a căror aplicare de către celelalte guverne o crede justificată.

419. Dacă vreun Membru oarecare nu se conformează în termenul prescris recomandărilor eventuale, conținute fie în raportul comisiei de anchetă, fie în decizia Curții permanente de justiție internațională, orice alt Membru va putea să aplice zisului Membru sancțiunile de ordin economic, declarate, aplicabile, în speță, prin raportul comisiei sau prin decizia Curții.

420. Guvernul vinovat poate, în orice moment, să informeze Consiliul de administrație că a luat măsurile necesare pentru a se conforma, fie recomandărilor

comisiei de anchetă, fie acelora conținute în decizia Curții permanente de justiție internațională și poate cere Consiliului să binevoiască a face, prin mijlocirea secretarului general al Societății Națiunilor, să se alcătuiască o comisie de anchetă cu însărcinarea de a verifica spusele sale. În acest caz, se vor aplica stipulațiunile de la art. 412,413,414, 415,417 și 418 și dacă raportul comisiei de anchetă sau decizia Curții permanente de justiție internațională sunt favorabile guvernului vinovat, celelalte guverne vor trebui numai decât să ridice măsurile de ordin economic ce ar fi luat în contra zisului stat.

Capitolul III

Prescripțiuni generale

421. Membrii își iau îndatorirea să aplice convențiunile la care ei ar fi aderat, conform stipulațiilor prezentei Părți a prezentului Tratat, acelora dintre coloniile sau posesiunile lor și acelora dintre protectoratele lor care nu au propriul lor guvern independent, sub următoarele rezerve:

1. Convențiunea să nu fie inaplicabilă din cauza condițiilor locale;
2. Modificările, care ar fi trebuincioase pentru adaptarea convențiunii la condițiile locale, să poată fi introduse în această convenție.

Fiecare Membru va trebui să notifice Biroului Internațional al Muncii hotărârea ce-și propune să ia în ceea ce privește fiecare din coloniile sau posesiunile sale, sau fiecare dintre protectoratele sale care nu se guvernează prin ele înșile.

422. Amendamentele care vor fi adoptate de Conferință, cu majoritatea de două treimi a voturilor exprimate de delegații prezenți pentru prezenta Parte a prezentului Tratat, vor deveni executorii îndată ce vor fi fost ratificate de Statele ai căror reprezentanți alcătuiesc Consiliul Societății Națiunilor și de trei sferturi din Membri.

423. Orice chestiune sau dificultate cu privire la interpretarea prezentei Părți a prezentului Tratat și a convențiilor încheiate ulterior de către Membri în virtutea zisei Părți vor fi supuse aprecierii Curții permanente de justiție internațională.

Capitolul IV

Măsuri tranzitorii

424. Prima sesiune a Conferinței va avea loc în luna octombrie 1919. Locul și ordinea de zi a sesiunii sunt hotărâte în anexa alăturată.

Convocarea și organizarea acestei prime sesiuni se vor face sub îngrijirea guvernului desemnat în acest scop în anexa sus-menționată. Guvernul va fi asistat, în ceea ce privește prepararea documentelor, de o comisie internațională, ai cărei membri vor fi desemnați în aceeași anexă.

Cheltuielile acestei prime sesiuni și ale oricărei sesiuni ulterioare, până când creditele necesare vor putea fi înscrise în bugetul Societății Națiunilor, exceptând cheltuielile de deplasare ale delegaților și ale consilierilor tehnici, vor fi repartizate între Membri în proporțiunile stabilite pentru Biroul Internațional al Uniunii Poștale Universale.

425. Până când Societatea Națiunilor va fi întocmit toate comunicările care vor trebui adresate, în virtutea articolelor precedente, secretarului general al Societății, ele vor fi păstrate de Directorul Biroului Internațional al Muncii, care va încunoștința

despre aceasta pe secretarul general.

426. Până la crearea Curții Permanente de justiție internațională, diferendele care trebuiesc să-i fie supuse ei în virtutea prezentei Părți a prezentului Tratat vor fi deferite unui tribunal compus din trei persoane desemnate de Consiliul Societății Națiunilor.

Secțiunea a II-a **Principii generale**

427. Înaltele Părți Contractante, recunoscând că bunăstarea fizică, morală și intelectuală, a muncitorilor salariați este de o importanță esențială din punct de vedere internațional, au stabilit, pentru atingerea acestui înalt scop, organismul permanent prevăzut la Secțiunea I și asociat organismului Societății Națiunilor.

Ele recunosc că deosebirea de climă, de moravuri și de obiceiuri, de oportunitate economică și de tradițiune industrială face să fie greu de atins, în mod imediat, uniformitatea absolută a condițiilor de muncă. Însă, fiind convinse că munca nu trebuie considerată numai ca un articol de comerț, ele cred că există metode și principii pentru reglementarea condițiilor de muncă ce ar trebui să caute să aplice toate comunitățile industriale pe cât le permit împrejurările speciale în care ele ar putea să se găsească.

Printre aceste metode și principii, înaltele Părți Contractante consideră că următoarele sunt de o importanță deosebită și urgentă:

1. Principiul diriguitor expus mai sus că munca nu trebuie considerată numai ca o marfă sau ca un articol de comerț.

2. Dreptul de asociațiune privitor la toate chestiunile care nu sunt contrarii legilor, atât în ce privește pe salariați, cât și pe patroni (employeurs).

3. Plata către muncitori a unui salariu care să le asigure o existență convenabilă, conform trebuințelor și împrejurărilor din țara lor.

4. Adoptarea zilei de 8 ore sau a săptămânii de 48 de ore ca scop ce trebuie atins pretutindeni unde n-a fost încă obținut.

5. Adoptarea unui repaus săptămânal de cel puțin 24 de ore, care nu trebuie să cuprindă Duminica, ori de câte ori va fi cu putință.

6. Suprimarea muncii copiilor și obligațiunea de a se aduce muncii tinerilor de ambele sexe limitările necesare pentru a le permite să-și continue educațiunea și să-și asigure dezvoltarea fizică.

7. Principiul salariului egal, fără distincțiune de sex pentru o muncă de valoare egală.

8. Regulile stabilite în fiecare țară cu privire la condițiile de muncă vor trebui să asigure un tratament economic echitabil tuturor muncitorilor care își au reședința în mod legal în acea țară.

9. Fiecare Stat va trebui să organizeze un serviciu de inspecțiune, care va avea în sânul său și femei, în scopul de a asigura aplicarea legilor și a regulamentelor pentru protecția muncitorilor.

Fără a proclama că aceste principii și metode sunt complete sau definitive, înaltele Părți Contractante cred că ele pot conduce politica Societății Națiunilor, și că, dacă vor fi adoptate de către comunitățile industriale, care sunt Membri ai Societății Națiunilor, și dacă vor fi păstrate intacte în practică de către un corp de inspectori potrivit, ele vor răspândi binefaceri permanente asupra salariaților din lumea întreagă.

PRIMA SESIUNE A CONFERINȚEI MUNCII, 1919

Locul Conferinței va fi Washington.

Guvernul Statelor Unite ale Americii va fi rugat să convoace conferința.

Comitetul internațional de organizare va fi compus din șapte persoane desemnate, respectiv, de guvernele Statelor Unite, Marii Britanii, Franței, Italiei, Japoniei, Belgiei și Elveției. Comitetul va putea, dacă găsește cu cale, să invite și pe alți Membri ca să trimită reprezentanți în sânul lui.

Ordinea de zi va fi următoarea:

- 1. Aplicarea principiului zilei de opt ore sau săptămânei de 48 de ore;*
- 2. Chestiuni relative la mijloacele de a preveni lipsa de lucru (chomage) și de a-i remedia consecințele;*
- 3. Utilizarea muncii femeilor:*
  - a) înainte sau după ce au născut (inclusiv chestiunea indemnizării pentru maternitate);*
  - b) în timpul nopții;*
  - c) La muncile insalubre.*
- 4. Utilizarea muncii copiilor:*
  - a) Etatea cerută pentru a fi admiși la muncă;*
  - b) Munca de noapte;*
  - c) Muncile insalubre.*
- 5. Extensiunea și aplicarea convențiilor internaționale adoptate la Berna, în 1906, asupra interzicerii lucrului de noapte pentru femeile care lucrează în industrie și interzicerea întrebuințării fosforului alb (galben) în industria chibriturilor.*

B. DECLARAȚIA PRIVIND TELURILE ȘI OBIECTIVELE ORGANIZAȚIEI INTERNAȚIONALE A MUNCII

- Declarația de la Philadelphia -

Conferința generală a Organizației Internaționale a Muncii, reunită la Philadelphia în cea de-a 26-a sesiune, adoptă, în această a 10-a zi a lunii mai 1944, prezenta Declarație a telurilor și obiectivelor Organizației Internaționale a Muncii, precum și a principiilor din care trebuie să se inspire politica Membrilor săi.

I

Conferința afirmă din nou principiile fundamentale pe care este fondată Organizația, și anume:

- a) munca nu este o marfă;
- b) libertatea de expresie și de asociere este o condiție indispensabilă de progres;
- c) sărăcia, oriunde s-ar afla, reprezintă un pericol pentru prosperitatea tuturor;
- d) lupta împotriva lipsurilor trebuie purtată cu energie neobosită în sânul fiecărei națiuni și printr-un efort internațional continuu și concertat, în care reprezentanții lucrătorilor și ai celor ce angajează, cooperând pe picior de egalitate cu reprezentanții guvernamentali, să participe în mod liber și democratic la discuții și la luarea deciziilor, în scopul promovării bunăstării comune.

II

Convinsă că experiența a demonstrat din plin fundamentarea declarației conținute în Constituția Organizației Internaționale a Muncii, conform căreia nu se poate stabili o pace durabilă decât pe baza justiției sociale, Conferința afirmă că:

a) toți oamenii, indiferent de rasă, credință sau sex, au dreptul de a urmări propriul progres material și propria dezvoltare spirituală în condiții de libertate și demnitate, de securitate economică și bucurându-se de șanse egale;

b) realizarea condițiilor care să permită obținerea acestor rezultate trebuie să constituie țelul principal al oricărei politici naționale și internaționale;

c) toate programele de acțiune și măsuri luate pe plan național și internațional, în special în domeniul economic și financiar, trebuie apreciate din acest punct de vedere și acceptate numai în măsura în care sunt de natură să favorizeze și nu să împiedice realizarea acestui obiectiv fundamental;

d) Organizației Internaționale a Muncii îi revine misiunea de a examina și de a considera, în lumina acestui obiectiv fundamental, în domeniul internațional, toate programele de acțiune și măsurile de ordin economic și financiar;

e) achitându-se de sarcinile care îi sunt încredințate, Organizația Internațională a Muncii, după ce a luat în considerare toți factorii economici și financiari pertinenti, are calitatea de a include în deciziile și recomandările sale orice dispoziție pe care o consideră potrivită.

III

Conferința recunoaște obligația solemnă a Organizației Internaționale a Muncii de a sprijini aplicarea, în rândul națiunilor lumii, a unor programe corespunzătoare pentru a realiza:

a) folosirea deplină a forței de muncă și creșterea nivelului de trai;

b) angajarea lucrătorilor în ocupații care să le dea satisfacția folosirii complete a capacităților și cunoștințelor lor, precum și a contribuției lor la bunăstarea comună;

c) pentru atingerea acestui țel, aplicarea, prin intermediul unor garanții corespunzătoare pentru toți cei interesați, a posibilităților de pregătire și a mijloacelor necesare pentru facilitarea transferurilor de lucrători, inclusiv a migrărilor mâinii de lucru și a colonizărilor;

d) posibilitatea participării echitabile a tuturor la roadele progresului în materie de salarii și câștiguri, timp de lucru și alte condiții de muncă, precum și un salariu minim vital pentru toți cei care muncesc și au nevoie de o astfel de protecție;

e) recunoașterea efectivă a dreptului la negocierea colectivă și la cooperarea între patroni și lucrători pentru ameliorarea continuă a organizării producției, precum și la colaborarea între lucrători și patroni în elaborarea și aplicarea politicii sociale și economice;

f) extinderea măsurilor de securitate socială în vederea asigurării unui venit de bază tuturor celor care au nevoie de o astfel de protecție, precum și de îngrijiri medicale complete;

g) o protecție corespunzătoare a vieții și sănătății lucrătorilor din toate domeniile de activitate;

h) protecția mamei și copilului;

i) un nivel corespunzător de alimentație, condiții de locuit și mijloace de recreere și cultură;

j) garantarea șanselor egale în domeniul educativ și profesional.

IV

Convinsă că folosirea mai completă și pe scară mai largă a resurselor productive mondiale, necesară realizării obiectivelor enumerate în prezenta Declarație, poate fi asigurată printr-o acțiune eficientă pe plan Internațional și național și, în special, prin măsuri care să promoveze creșterea producției și a consumului, să evite fluctuațiile economice grave, să realizeze progresul economic și social în regiunile în care punerea lor în valoare este slab dezvoltată, să asigure o mai mare stabilitate a prețurilor mondiale la materii prime și alimente și să promoveze un comerț internațional de volum ridicat și constant, Conferința asigură totala cooperare a Organizației Internaționale a Muncii cu toate organismele Internaționale cărora le-ar putea fi încredințată o parte de responsabilitate în această grandioasă sarcină, ca și ameliorarea sănătății, educației și bunăstării tuturor popoarelor.

V

Conferința afirmă că principiile enunțate în prezenta Declarație sunt pe deplin aplicabile tuturor popoarelor lumii, și că, dacă, în ceea ce privește modalitățile de aplicare, trebuie ținut cont de gradul de dezvoltare socială și economică al fiecărui popor, aplicarea lor progresivă în cazul popoarelor încă dependente, precum și în cazul celor care au atins stadiul în care se autoguvernează, interesează întreaga lume civilizată.

C. AMENDAMENTUL ADUS CONSTITUȚIEI O.I.M., LA 22 IUNIE 1972

*(Decret nr. 329/1973 privind ratificarea unui amendament
la Constituția Organizației Internaționale a Muncii)*

Textul instrumentului pentru amendarea Constituției Organizației Internaționale a Muncii, adoptat de Conferința generală a Organizației Internaționale a Muncii în cursul celei de-a 57-a sesiuni, ținute la Geneva la 22 iunie 1972.

Articolul 1

În textul Constituției Organizației Internaționale a Muncii, așa cum este actualmente în vigoare, numerele "cincizeci și șase", "douăzeci și opt", "optsprezece" și "patrusprezece" vor înlocui numerele "patruzeci și opt", "douăzeci și patru", "patrusprezece" și "doisprezece" la paragrafele 1 și 2 ale articolului 7.

Articolul 2

Începând cu data intrării în vigoare a prezentului instrument de amendare, Constituția Organizației Internaționale a Muncii își va produce efectele în forma amendată conform articolului precedent.

Articolul 3

După intrarea în vigoare a prezentului instrument de amendare, directorul

general al Biroului Internațional al Muncii va stabili textul oficial al Constituției Organizației Internaționale a Muncii, așa cum a fost modificată prin dispozițiile acestui instrument de amendare, în două exemplare originale semnate în modul convenit de către el, dintre care unul va fi depus la arhivele Biroului Internațional al Muncii, iar celălalt la secretarul general al Națiunilor Unite, în scopul de a fi înregistrat conform articolului 102 al Cartei Națiunilor Unite. Directorul general va comunica o copie certificată, conformă cu acest text, fiecăruia dintre statele membre ale Organizației Internaționale a Muncii.

Articolul 4

Două exemplare autentice ale prezentului instrument de amendare vor fi semnate de către președintele conferinței și de către directorul general al Biroului Internațional al Muncii. Unul dintre exemplare va fi depus la arhivele Biroului Internațional al Muncii, iar celălalt la secretarul general al Națiunilor Unite, în scopul de a fi înregistrat conform articolului 102 al Cartei Națiunilor Unite. Directorul general va comunica o copie certificată, conformă cu instrumentul, fiecăruia dintre statele membre ale Organizației Internaționale a Muncii.

Articolul 5

1. Ratificările sau acceptările formale ale prezentului instrument de amendare vor fi comunicate directorului general al Biroului Internațional al Muncii, care va informa despre aceasta statele membre ale organizației.

2. Prezentul instrument de amendare va intra în vigoare în condițiile prevăzute la articolul 36 al Constituției Organizației Internaționale a Muncii.

3. După intrarea în vigoare a prezentului instrument de amendare, directorul general al Biroului Internațional al Muncii va notifica despre aceasta tuturor statelor membre ale Organizației Internaționale a Muncii și secretarului general al Națiunilor Unite.

Textul de mai sus este textul autentic al instrumentului pentru amendarea Constituției Organizației Internaționale a Muncii, adoptat în modul convenit de către Conferința generală a Organizației Internaționale a Muncii, la cea de-a 57-a sesiune a sa, care a avut loc la Geneva și care a fost declarată închisă la 27 iunie 1972.

Versiunile franceză și engleză ale textului prezentului instrument de amendare au egală valabilitate.

D. AMENDAMENTUL ADUS CONSTITUȚIEI O.I.M. LA 25 IUNIE 1986

(Decret-lege nr. 106/1990 privind ratificarea instrumentului de amendare a Constituției Organizației Internaționale a Muncii, adoptat la Geneva, la 25 iunie 1986)

Instrument de amendare a Constituției Organizației Internaționale a Muncii

Conferința generală a Organizației Internaționale a Muncii,
Convocată la Geneva, de către Consiliul de Administrație al Biroului Internațional al Muncii, și care s-a întrunit acolo, la 4 iunie 1986, în cea de a 72-a sesiune a sa,

După ce a hotărât să adopte anumite propuneri de amendare a Constituției Organizației Internaționale a Muncii, problema care este cuprinsă la cel de al 7-lea punct al ordinii de zi a sesiunii,

adoptă, la 25 iunie 1986, instrumentul de mai jos pentru amendarea Constituției Organizației Internaționale a Muncii, 1986.

Articolul 1

Cu începere de la data intrării în vigoare a prezentului instrument de amendare, dispozițiile Constituției Organizației Internaționale a Muncii, al cărei text, actualmente în vigoare, este reprodus în prima parte a anexei prezentului instrument, vor avea efect în forma amendată, care figurează în cea de a doua parte a amintitei anexe.

Articolul 2

Două exemplare autentice ale prezentului instrument de amendare vor fi semnate de către președintele Conferinței și de către directorul general al Biroului Internațional al Muncii. Unul dintre aceste exemplare va fi depus la arhivele Biroului Internațional al Muncii, în scopul înregistrării conform dispozițiilor articolului 102 al Cartei O.N.U. Directorul general va comunica o copie certificată, conformă cu acest instrument, fiecăruia dintre membrii Organizației Internaționale a Muncii.

Articolul 3

1. Ratificările sau acceptările prezentului Instrument de amendare vor fi comunicate directorului general al Biroului Internațional al Muncii, care va informa statele membre ale Organizației despre acest lucru.

2. Prezentul instrument de amendare va intra în vigoare în condițiile prevăzute la articolul 36 al Constituției Organizației Internaționale a Muncii.

3. După intrarea în vigoare a prezentului instrument, directorul general al Biroului Internațional al Muncii va informa toate statele membre ale Organizației Internaționale a Muncii și pe secretarul general O.N.U.

CONSTITUȚIA ORGANIZAȚIEI INTERNAȚIONALE A MUNCII

Dispoziții în vigoare la 24 iunie 1986

J

Articolul 1

4. Conferința generală a Organizației Internaționale a Muncii poate, de asemenea, să admită state membre în organizație cu majoritatea a 2/3 din voturile delegaților prezenți la sesiune, inclusiv 2/3 din voturile delegaților guvernamentali (prezenți și votanți). Această admitere va deveni efectivă atunci când guvernul noului stat membru va fi comunicat directorului general al Biroului Internațional al Muncii acceptarea oficială a obligațiilor ce decurg din Constituția Organizației.

Articolul 3

9. Împuternicirile delegaților și ale consilierilor lor tehnici vor fi supuse verificării Conferinței care va putea, printr-o majoritate de 2/3 din voturile exprimate (de către delegații prezenți), să refuze să admită orice delegat sau orice consilier tehnic pe care-l va considera ca nefiind desemnat în conformitate cu termenii prezentului articol.

Articolul 6

Orice schimbare a sediului Biroului Internațional al Muncii va fi hotărâtă de către Conferință, cu o majoritate de 2/3 din voturile exprimate (de către delegații prezenți).

Articolul 7

1. Consiliul de Administrație va fi compus din 56 de persoane:

- 28 reprezentând guvernele; ,
- 14 reprezentând pe cei ce angajează, și
- 14 reprezentând lucrătorii.

2. Din cele 28 de persoane care reprezintă guvernele, 10 vor fi numite de către Statele membre a căror importanță industrială este cea mai mare, și 18 vor fi numite de către Statele membre desemnate în acest scop de către delegații guvernamentali la Conferință, excluși fiind delegații celor 10 state membre sus-menționate.

3. Consiliul de Administrație va stabili, de fiecare dată când va fi cazul, care sunt statele membre care au importanța industrială cea mai mare și va stabili reglementări pentru asigurarea examinării imparțiale de către Comitet a tuturor problemelor referitoare la desemnarea statelor membre care au importanța industrială cea mai mare, înainte de a se fi luat o decizie în această privință de către Consiliul de Administrație. Orice apel formulat de către un stat membru contra declarației Consiliului de Administrație, care stabilește care sunt statele membre cu cea mai mare importanță industrială, va fi soluționat de către Conferință, iar un apel adresat în fața Conferinței nu va suspenda aplicarea declarației atâta timp cât Conferința nu se va fi pronunțat.

4. Persoanele care reprezintă pe cei ce angajează și persoanele care reprezintă pe lucrători vor fi alese, respectiv, de către delegații celor ce angajează și delegații lucrătorilor la Conferință.

5. Consiliul va fi reînnoit din 3 în 3 ani. Dacă, pentru un motiv oarecare,

alegerile în Consiliul de Administrație nu au loc la expirarea acestei perioade, Consiliul de Administrație va rămâne în funcțiune, până când se va proceda la aceste alegeri.

6. Modul de ocupare a posturilor vacante, desemnarea supleanților și celelalte probleme de aceeași natură vor putea fi reglementate de către Consiliu, sub rezerva aprobării de către Conferință.

7. Consiliul de Administrație va alege, în cadrul său, un președinte și doi vice-președinți. Dintre aceste 3 persoane, una va fi persoana care va reprezenta guvernul, iar celelalte două persoane vor reprezenta pe cei ce angajează și pe lucrători.

8. Consiliul de Administrație va stabili un regulament al său și se va întruni la perioade pe care le va fixa el însuși. O sesiune specială va trebui să aibă loc de fiecare dată când 16 persoane care fac parte din Consiliu vor fi formulat o cerere scrisă în acest scop.

Articolul 8

1. În fruntea Biroului Internațional al Muncii va fi un director general; el va fi desemnat de către Consiliul de Administrație de la care va primi instrucțiuni, și față de care va fi responsabil de bunul mers al Biroului, precum și de executarea tuturor celorlalte sarcini care ar fi putut să-i fie încredințate.

2. Directorul general, sau supleantul său, vor asista la toate ședințele Consiliului de Administrație.

Articolul 13

2.....

c) dispozițiile referitoare la aprobarea bugetului Organizației Internaționale a Muncii, precum și la conținutul și acoperirea contribuțiilor vor fi hotărâte de către Conferință cu o majoritate de 2/3 din voturile emise de către delegații prezenți și vor stipula că bugetul și aranjamentele privind repartizarea cheltuielilor între statele membre ale Organizației vor fi aprobate de o comisie de reprezentanți guvernamentali.

4. Un stat membru al Organizației, care a întârziat cu plata contribuției sale pentru cheltuielile Organizației, nu poate participa la vot la Conferință, la Consiliul de Administrație sau în oricare comisie sau la alegerea de membri în Consiliul de Administrație, dacă suma arieratelor sale este egală sau superioară contribuției datorate de el pentru cei 2 ani precedenți încheiați; Conferința poate, totuși, printr-un vot cu majoritatea a 2/3 din voturile emise de către delegații prezenți, să autorizeze acest stat membru să participe la vot, dacă constată că acest lucru se datorează unor circumstanțe independente de voința sa.

Articolul 16

2. Problemele față de care au existat opoziții vor rămâne, totuși, incluse pe ordinea de zi, dacă Conferința decide astfel, cu majoritatea de 2/3 din voturile exprimate de către delegații prezenți.

3. Orice problemă în legătură cu care Conferința hotărăște, cu aceeași majoritate de 2/3, că trebuie examinată (în alt mod decât cel prevăzut în alineatul precedent), va fi inclusă pe ordinea de zi a sesiunii următoare.

Articolul 17

2. *Simpla majoritate a voturilor exprimate (de către statele membre prezente la Conferință) va hotărî în toate cazurile unde o majoritate mai puternică nu este în mod expres prevăzută prin alte articole ale prezentei Constituții sau prin orice convenție sau alt instrument care conferă puteri Conferinței sau prin aranjamente financiare sau bugetare adoptate în virtutea articolului 13.*

3. *Nici un vot nu se dobândește dacă numărul de voturi exprimate este inferior jumătății numărului delegaților prezenți la sesiune.*

Articolul 19

2. *În cele două cazuri, pentru ca o convenție sau o recomandare să fie adoptate la votul final de către Conferință, este necesară o majoritate de 2/3 (din voturile delegaților prezenți).*

Articolul 21

1. *Orice proiect care, în scrutinul final de ansamblu, nu va obține majoritatea de 2/3 din voturile exprimate (de către statele membre prezente) poate face obiectul unei convenții speciale între aceste state membre ale Organizației care au această dorință.*

Articolul 36

1. *Amendamentele la prezenta Constituție, adoptate de către Conferință cu majoritatea de 2/3 din voturile (emise de către delegații prezenți), vor intra în vigoare atunci când vor fi fost ratificate sau acceptate de către 2/3 din statele membre ale Organizației (cuprinzând 5 din cele 10 state membre reprezentate în Consiliul de Administrație, în calitate de state membre cu importanța industrială cea mai mare, în conformitate cu dispozițiile paragrafului 3 ale articolului 7 al prezentei Constituții).*

Dispoziții amendate*

Articolul 1

4. *Conferința generală a Organizației Internaționale a Muncii poate, de asemenea, să admită state membre ale organizației cu majoritatea de 2/3 din delegații prezenți la sesiune, inclusiv 2/3 din delegații guvernamentali care au luat parte la vot. Această admitere va deveni efectivă atunci când guvernul noului stat membru va fi comunicat directorului general al Biroului Internațional al Muncii acceptarea oficială a obligațiilor ce decurg din Constituția Organizației.*

Articolul 3

9. *Împuternicirile delegaților și ale consilierilor lor tehnici vor fi supuse verificării Conferinței care va putea, printr-o majoritate de 2/3 din voturile exprimate, să refuze să admită orice delegat sau orice consilier tehnic pe care-l va considera ca nefiind desemnat în conformitate cu termenii prezentului articol.*

Articolul 6

---

* La data publicării cărții, dispozițiile nu au intrat în vigoare.

Orice schimbare a sediului Biroului Internațional al Muncii va fi hotărâtă de către Conferință, cu o majoritate de 2/3 din voturile exprimate.

Articolul 7

1. Consiliul de Administrație va cuprinde 112 locuri:

- 56 rezervate persoanelor care reprezintă guvernele;*
- 28 rezervate persoanelor care reprezintă pe cei ce angajează;*
- 28 rezervate persoanelor care reprezintă lucrătorii.*

2. El va trebui să fie compus astfel încât să fie cât mai reprezentativ posibil, ținând cont de diferitele interese geografice, economice și sociale în cadrul celor 3 grupe care îl constituie, fără, totuși, a se aduce atingere autonomiei recunoscute a acestor grupuri.

3. Pentru a satisface exigențele definite la paragraful 2 al prezentului articol și a asigura continuitatea lucrărilor, 54 din 56 de posturi rezervate reprezentanților guvernamentali vor fi atribuite după cum urmează:

a) Ele vor fi repartizate între 4 regiuni geografice (Africa, America, Asia și Europa), a căror delimitare va face, dacă este cazul, obiectul distribuirii prin acord mutual al tuturor guvernelor interesate. Fiecăreia dintre aceste regiuni i se va atribui un număr de posturi care va ține cont în proporție egală de numărul statelor membre pe care le cuprinde, de importanța populației lor și a activităților economice măsurate prin indici adecvați:

- produsul național brut sau contribuția la bugetul organizației – fiind înțeles că nici una dintre ele nu va putea dispune de mai puțin de 12 posturi și nici mai mult de 15 posturi. Pentru aplicarea prezentului alineat, repartitia inițială a posturilor va fi următoarea: Africa 13 posturi, America 12 posturi, Asia și Europa 15 și 14 posturi, prin rotație.

b) Cu ocazia Conferinței Internaționale a Muncii, delegații guvernamentali ai Statelor membre care aparțin diferitelor regiuni vizate la alineatul a) de mai sus, sau cărora le sunt atașate prin acord mutual sau sunt invitate la Conferința regională corespunzătoare, în condițiile prevăzute la paragraful 4 de mai jos, vor forma colegii electorale însărcinate cu desemnarea statelor membre chemate să ocupe locurile care revin fiecăreia dintre respectivele regiuni. Se înțelege că delegații guvernamentali ai Statelor din Europa Occidentală și delegații guvernamentali ai Statelor socialiste din Europa de est vor forma colegii electorale separate. Ei vor cădea de acord pentru a repartiza între ei posturile care revin regiunii și vor desemna separat pe reprezentanții lor în Consiliul de Administrație.

i) Atunci când particularitățile unei regiuni o cer, guvernele acestei regiuni vor putea să convină pentru a se subdiviza pe o bază subregională pentru a desemna separat statele membre chemate să ocupe posturile care revin subregiunii.

și) Desemnările vor fi comunicate la Colegiul delegaților guvernamentali ai Conferinței pentru a proclama rezultatele.

Dacă, într-o regiune sau o subregiune, operațiile electorale sau rezultatele lor fac obiectul unor contestații care nu pot fi reglementate la aceste niveluri, Colegiul delegaților guvernamentali ai Conferinței va decide în cadrul dispozițiilor existente în protocolul aplicabil.

c) Fiecare colegiu electoral va trebui să ia dispozițiile necesare pentru ca un număr substanțial de state membre desemnate pentru a ocupa posturile destinate

acestei regiuni să fie alese pe baza importanței populației lor și pentru ca să asigure o repartitie geografică echitabilă, luând în considerație alți factori ca activitățile economice ale statelor membre interesate, în funcție de caracteristicile proprii regiunii. Modalitățile de punere în aplicare a acestor principii, vor fi precizate într-un protocol convenit între guvernele care fac parte din colegiul electoral, care va fi depus la directorul general al Biroului Internațional al Muncii.

4. Fiecare dintre cele 2 posturi care rămân va fi atribuit pe rând Africii și Americii, pe de o parte, și Asiei și Europei, pe de altă parte, pentru a permite fiecăreia dintre aceste regiuni să asigure, în condiții de nediscriminare participarea la procesul electoral al Statelor membre care, geografic, fac parte din aceasta sau îi sunt atașate la conferința regională corespunzătoare, dar nu sunt încă acoperite nici prin protocolul acestei regiuni, nici prin altul, știindu-se că amintitele state nu vor putea să beneficieze de un tratament privilegiat în raport cu statele comparabile ale regiunii. Atunci când postul adițional nu este utilizat după dispozițiile care preced, el va fi ocupat de către regiunea interesată în lumina dispozițiilor protocolului său.

5. Persoanele care reprezintă pe cei ce angajează și persoanele care reprezintă lucrătorii vor fi alese de către delegații celor ce angajează și delegații lucrătorilor la conferință.

6. Consiliul va fi reînnoit la fiecare 3 ani. Dacă, pentru un motiv oarecare, alegerile în Consiliul de Administrație nu au loc la expirarea acestei perioade, Consiliul de Administrație, va rămâne în funcțiune până când se va proceda la aceste alegeri.

7. Modul de ocupare a posturilor vacante, desemnarea supleanților și celelalte probleme de aceeași natură vor putea fi reglementate de către Consiliu sub rezerva aprobării de către Conferință.

8. Consiliul de Administrație va alege un președinte și doi vicepreședinți. Dintre aceste trei persoane, una va fi persoana care va reprezenta guvernul și celelalte două vor fi persoanele care reprezintă, respectiv, pe cei ce angajează și pe lucrători.

9. Consiliul de Administrație va stabili regulamentul său, și se va întruni la perioade pe care le va fixa el însuși. O sesiune specială va avea loc de fiecare dată când 32 persoane care fac parte din Consiliu vor fi formulat o cerere scrisă în acest scop.

Articolul 8

1. În fruntea Biroului Internațional al Muncii va fi un director general; el va fi numit de către Consiliul de Administrație, care va supune această numire aprobării Conferinței Internaționale a Muncii.

2. Directorul general va primi instrucțiuni din partea Consiliului de Administrație și va fi răspunzător față de acesta din urmă pentru bunul mers al Biroului, precum și pentru executarea tuturor celorlalte sarcini care ar fi putut să-i fie încredințate.

3. Directorul general, sau supleantul său, vor asista la toate ședințele Consiliului de Administrație.

Articolul 13

2...

c) dispozițiile referitoare la aprobarea bugetului Organizației Internaționale a Muncii, precum și la conținutul și acoperirea contribuțiilor, vor fi hotărâte de către

Conferință cu o majoritate de 2/3 din voturile exprimate și vor stipula ca bugetul și aranjamentele privind repartizarea cheltuielilor între statele membre ale Organizației vor fi aprobate de către o comisie de reprezentanți guvernamentali.

4. Un stat membru al organizației, care a întârziat cu plata contribuției pentru cheltuielile Organizației, nu poate participa la vot în cadrul Conferinței, al Consiliului de Administrație sau în oricare comisie, nici la alegerile de membri în Consiliul de Administrație, dacă suma arieratelor sale este egală sau superioară contribuției datorate de el pentru cei 2 ani precedenți încheiați. Conferința poate, totuși, printr-un vot cu majoritatea a 2/3 din voturile exprimate; să autorizeze acest stat membru să participe la vot, dacă ea constată că acest lucru se datorează unor circumstanțe independente de voința sa.

Articolul 16

2. Problemele față de care au existat opoziții vor rămâne, totuși, incluse pe ordinea de zi, dacă Conferința decide astfel, cu majoritatea de 2/3 din voturile exprimate.

3. Orice problemă, în legătură cu care Conferința hotărăște, cu aceeași majoritate de 2/3 din voturile exprimate, că trebuie examinată (în alt mod decât cel prevăzut în alineatul precedent), va fi inclusă pe ordinea de zi a sesiunii următoare.

Articolul 17

2. Simpla majoritate a voturilor exprimate (afirmativ sau negativ) va hotărî în toate cazurile unde o majoritate mai puternică nu este expres prevăzută prin alte articole ale prezentei Constituții sau prin orice convenție sau alt instrument care conferă puteri Conferinței sau prin aranjamente financiare sau bugetare adoptate în virtutea articolului 13.

3. În cazurile în care Constituția prevede o majoritate simplă a voturilor, această majoritate nu va decide decât dacă ea numără cel puțin 1/4 din delegații prezenți la sesiunea Conferinței. În cazul în care Constituția prevede o majoritate de 2/3 din voturi, această majoritate nu va decide decât dacă ea numără cel puțin 1/3 din delegații prezenți la sesiune; în cazul în care Constituția prevede o majoritate de 3/4, această majoritate nu va decide decât dacă se numără cel puțin 3/8 din delegații prezenți la sesiune.

4. Nu se va considera drept dobândit un vot, decât dacă, cel puțin 1/2 din numărul delegaților prezenți la sesiune, și care au dreptul de vot, au participat la votare.

Articolul 19

2. În cele două cazuri, pentru ca o convenție sau o recomandare să fie adoptată la votul final de către Conferință, este necesară o majoritate de 2/3 din voturile exprimate.

Articolul 21

1. Orice proiect care, în scrutinul final pe ansamblu, nu va obține majoritatea de 2/3 din voturile exprimate, poate face obiectul unei Convenții speciale între aceste state membre ale Organizației care au această dorință.

Articolul 36

1. *Sub rezerva dispozițiilor paragrafului 2 al prezentului articol, amendamentele la prezenta Constituție, adoptate de către Conferință cu majoritate de 2/3 din voturile exprimate, vor intra în vigoare când vor fi fost ratificate sau acceptate de către 2/3 din statele membre ale Organizației.*

2. *În cazul în care un amendament privește:*

- i) obiectivele fundamentale ale organizației, enunțate în preambulul Constituției și în Declarația referitoare la scopurile și obiectivele Organizației anexate la amintita Constituție (Preambulul, articolul 1, Anexa);*
- și) structura permanentă a organizației, compoziția și funcțiile organelor sale colegiale, numirea și responsabilitățile directorului general, așa cum sunt enunțate în Constituție (articolul 1, articolul 2, articolul 3, articolul 4, articolul 7, articolul 8, articolul 17);*
- iii) dispozițiile constituționale referitoare la convențiile și recomandările internaționale din domeniul muncii (articolele 19 la 35, articolul 37);*
- iv) dispozițiile prezentului articol: acest amendament nu va fi considerat ca adoptat decât dacă obține 3/4 din voturile exprimate; el nu va intra în vigoare decât atunci când va fi ratificat sau acceptat de către 3/4 din statele membre ale Organizației.*

Textul care precede este textul autentic al instrumentului de amendare a Constituției Organizației Internaționale a Muncii, 1986, oficial adoptat de către Conferința generală a Organizației Internaționale a Muncii la cea de a 72-a sesiune a sa, care a avut loc la Geneva, și care a fost declarată închisă la 25 iunie 1986.

Partea a III-a
CONVENȚIILE O.I.M.
RATIFICATE DE ROMÂNIA

1921

LEGEA pentru ratificarea proiectelor de convenții și a recomandărilor adoptate de Conferința Internațională a Muncii în prima sesiune anuală, ținută la Washington între 29 Octombrie și 29 Noiembrie 1919*

Se aprobă următoarele proiecte de convențiuni și recomandări adoptate de Conferința Internațională a Muncii, în prima ei sesiune anuală, ținută la Washington, între 29 Octombrie și 29 Noiembrie 1919:

I. Proiect de convenție tinzând să mărginească la 8 ore pe zi și la 48 ore pe săptămână numărul orelor de muncă în stabilimentele industriale.

II. Proiect de convenție privitor la lipsa de lucru;

1) Recomandare privitoare la lipsa de lucru;

2) Recomandare privitoare la reciprocitatea tratamentului lucrătorilor străini.

III. Proiect de convenție privitor la întrebuințarea femeilor înainte și după naștere;

1) Proiect de convenție privitor la lucrul de noapte al femeilor.

IV. Proiect de convenție hotărând minimum de vârstă pentru admiterea copiilor în muncile industriale:

1) Proiect de convenție privitor la munca de noapte a copiilor în industrie.

V. Recomandare privitoare la prevenirea antraxului;

1) Recomandare privitoare la ocrotirea femeilor și copiilor contra saturnismului (intoxicare prin plumb):

2) Recomandare privitoare la aplicarea Convenției internaționale adoptate la Berna, în 1906, asupra interzicerii întrebuințării fosforului alb (fosfor galben) în industria chibriturilor:

3) Recomandare privitoare la înființarea unui serviciu public de igienă.

Convenția nr. 1/1919 privind durata muncii

(Proiect de convenție tinzând să limiteze la opt ore pe zi și la patruzeci și opt pe săptămână numărul orelor de lucru în stabilimentele industriale**).

Conferința generală a Organizației Internaționale a Muncii din Societatea Națiunilor,

Convocată la Washington de către guvernul Statelor Unite ale Americii, la 29 Octombrie 1919,

După ce a decis să adopte diferite propuneri relative la aplicarea principiului zilei de opt ore sau al săptămânii de patruzeci și opt ore, chestiune formând primul punct din ordinea de zi a sesiunii Conferinței ținute la Washington,

După ce a hotărât ca aceste propuneri să fie redactate sub forma unui proiect de convenție internațională,

adoptă proiectul de convenție ce urmează a fi ratificat de Membrii Organizației Internaționale a Muncii, conform dispozițiilor Părții relative la muncă a Tratatului de la Versailles din 28 Iunie 1919, a Tratatului de la Saint-Germain din 10 Septembrie 1919:

* Votată de Adunarea Deputaților la 28 Martie 1921, iar de Senat la 15 aprilie 1921. Promulgată cu Decretul nr. 1990 din 9 mai 1921 și publicată în "Monitorul Oficial" nr. 34 din 17 mai 1921.

** Transpus în art. 34-47 din Legea pentru ocrotirea muncii minorilor și femeilor și pentru reglementarea duratei muncii; din 13 Aprilie 1928.

Articolul 1

Pentru aplicarea prezentei convenții vor fi considerate în special ca "stabilimente industriale":

- a) minele, carierele și industriile extractive de orice natură;
- b) industriile în care produsele sunt manufacturate, modificate, curățite, reparate, decorate, isprăvite, pregătite pentru vânzare, sau în care materiile suferă o transformare, cuprinzându-se aici și construcția vaselor, industriile de dărâmare de materiale, precum și producerea, transformarea și transmiterea forței motrice în general și a electricității;
- c) construcția, reconstrucția, întreținerea, repararea, modificarea sau dărâmarea oricăror clădiri și edificii, căi ferate, tramvaie, porturi, docuri, zăgazuri, canale, instalații pentru navigația interioară, drumuri, tuneluri, poduri, viaducte, canale de scurgere colectoare, canale de scurgere ordinare, puțuri, instalații telegrafice sau telefonice, instalații electrice, uzine de gaz, de distribuția apei sau alte lucrări de construcție, precum și lucrările de pregătire și de așezare a fundamentului, precedând lucrările de mai sus;
- d) transportul persoanelor sau al mărfurilor cu cărauși, pe cale ferată, sau pe căi maritime ori fluviale, precum și manipularea mărfurilor în docuri, cheiuri, șantiere și antrepozite, exceptându-se transportul cu mâna.

2. Perscripțiunile relative la transportul pe căi maritime sau fluviale vor fi fixate de o Conferință specială asupra muncii marinarilor și luntrașilor.

3. În fiecare țară, autoritatea competentă va hotărî linia de demarcație între industrie, pe de o parte, comerț și agricultură, pe de altă parte.

Articolul 2

În toate stabilimentele industriale, publice sau private, sau în dependentele lor, de orice natură ar fi, exceptându-se acelea în care sunt întrebuințați numai membrii aceleiași familii, durata muncii personalului nu va putea trece de opt ore pe zi și patruzeci și opt de ore pe săptămână, afară de excepțiunile prevăzute mai jos:

- a) Dispozițiunile din prezenta convenție nu se aplică persoanelor care ocupă un post de supraveghere sau de conducere, ori un post de încredere;
- b) Când, în virtutea unei legi, a unui obicei sau a convențiilor dintre organizațiile patronale și muncitorești (sau, în lipsa unor astfel de organizații, între reprezentanții patronilor și ai muncitorilor), durata muncii în una sau în mai multe zile din săptămână este mai mică de opt ore, un act al autorității competente sau o convenție între organizațiile sau reprezentanții sus-citați ai celor interesați poate să autorizeze depășirea limitei de opt ore în celelalte zile ale săptămânii. Depășirea prevăzută de prezentul paragraf nu va putea fi niciodată mai mare de o oră pe zi;
- c) Când lucrările se efectuează pe echipe, durata muncii va putea fi prelungită peste opt ore pe zi și patruzeci și opt ore pe săptămână, cu condiția ca media orelor de lucru, calculată pe o perioadă de trei săptămâni, sau mai puțin, să nu depășească opt ore pe zi sau patruzeci și opt ore pe săptămână.

Articolul 3

Limita orelor de lucru, prevăzută la act. 2, va putea fi depășită în caz de accident întâmplat sau iminent, sau în caz când sunt de efectuat lucrări urgente la mașini și la utilaje, ori în caz de forță majoră, dar numai în măsura necesară pentru a evita pricinuirea vreunei tulburări serioase în mersul normal al stabilimentului.

Articolul 4

Limita orelor de lucru, prevăzută la act. 2, va putea fi depășită în lucrările a căror funcționare neîntreruptă, din cauza naturii lucrărilor trebuie să fie asigurată prin echipe succesive, cu condiția ca orele de lucru să nu depășească în medie cincizeci și șase pe săptămână. Acest regim nu va influența concediile care pot fi asigurate muncitorilor prin legile naționale, sub formă de compensație pentru ziua de repauz săptămânal.

Articolul 5

1. În cazuri excepționale, când limitele fixate la act. 2 vor fi recunoscute ca inaplicabile și numai în aceste cazuri, prin convențiuni, între organizațiile muncitorești și cele patronale, se va putea stabili, pentru o perioadă mai îndelungată, un tablou, regulând durata zilnică a lucrului, cu condițiunea însă ca guvernul, căruia ele trebuie comunicate, să transforme stipulațiile lor în regulamente.

2. Durata mijlocie a lucrului, calculată pe numărul de săptămâni, hotărât, prin tablou, nu va putea în nici un caz să depășească 48 de ore pe săptămână.

Articolul 6

1. Regulamentele alcătuite de autoritatea publică vor hotărî pe industrie sau profesii:

a) derogările permanente ce se vor putea admite pentru lucrările pregătitoare sau complementare, care trebuie să fie negreșit executate peste limita hotărâtă pentru lucrul obișnuit al întreprinderii, sau pentru anumite categorii de persoane a căror muncă este în special intermitentă;

b) derogările temporare ce se vor admite pentru a îngădui întreprinderilor să facă față creșterilor extraordinare de lucru.

2. Aceste regulamente trebuie să fie alcătuite după consultarea organizațiilor patronale și muncitorești interesate, acolo unde există. Ele vor determina maximum de ore suplimentare ce pot fi autorizate în fiecare caz. Salariul pentru aceste ore suplimentare va fi mărit cu, cel puțin 25 la sută față de salariu normal.

Articolul 7

1. Fiecare guvern va comunica Biroului Internațional al Muncii:

a) o listă de lucrări clasificate ca având o funcționare în mod necesar neîntreruptă în sensul act. 4;

b) informații complete asupra practicării acordurilor prevăzute la art. 5;

c) informații complete asupra dispozițiilor regulamentare fixate în virtutea art. 6 și asupra aplicării lor.

2. Biroul Internațional al Muncii va prezenta Conferinței Generale a Organizației Internaționale a Muncii, în fiecare an, un raport asupra acestui subiect.

Articolul 8

1. Spre a înlesni aplicarea dispozițiilor prezentei convenții, fiecare patron va trebui:

a) să facă cunoscute, prin afișe, așezate la vedere în stabilimentul său, sau în orice alt loc potrivit, sau prin orice alt mod încuviințat de guvern, orele la care începe și sfârșește lucrul, sau dacă lucrul se face pe echipe, orele la care începe și sfârșește rândul fiecărei echipe. Orele vor fi fixate în așa fel ca să nu depășească limitele prevăzute prin prezenta convenție și, o dată aduse la cunoștință, nu vor putea fi modificate decât în modul și forma avizului, aprobate de guvern;

- b) să facă cunoscut, în acest chip, repauzurile acordate în timpul duratei lucrului și considerate ca nefăcând parte din orele de lucru;
  - c) să înscrie într-un registru, după modul admis de legislația fiecărei țări sau de un regulament al autorității competente, toate orele suplimentare făcute în virtutea art. 3 și 6 din prezenta convenție.
2. Va fi considerată ca ilegală întrebuițarea unei persoane în afară de orele fixate în virtutea paragrafului a) sau în timpul orelor fixate în virtutea paragrafului b).

Articolele 9-13

Modificări în aplicarea convenției în ce privește Japonia, India britanică, China, Persia, Siamul, Grecia și România.

Articolul 14

Dispozițiile prezentei convenții pot fi suspendate în oricare țară prin ordin al guvernului, în caz de război sau în caz de evenimente care prezintă un pericol pentru securitatea națională.

Articolul 15

Ratificări: dispoziție finală tip¹.

Articolul 16

Declarații de aplicare în teritoriile ne metropolitane².

Articolele 17-18

Intrarea în vigoare imediat după înregistrarea a două ratificări. În continuare, intrarea în vigoare pentru ceilalți Membri la data la care este înregistrată ratificarea lor.

Articolul 19

Statele care ratifică convenția trebuie să-i aplice dispozițiile până cel târziu 1 iulie 1928.

Articolul 20

Denunțare: de văzut paragraful 1 al dispoziției finale tip¹.

Articolul 21

Examen în vederea unei revizui: dispoziție finală tip¹.

Articolul 22

Texte având valoare: dispoziție finală tip¹.

Convenția nr. 2/1919 privind șomajul (Proiect de convenție privitor la lipsa de lucru*)

Conferința generală a Organizației Internaționale a Muncii din Societatea Națiunilor,

Convocată la Washington de către guvernul Statelor-Unite ale Americii, la 29 Octombrie 1919,

---

¹ De văzut Anexa I.

² De văzut Anexa II.

* Transpus în Legea pentru organizarea plasării din 30 Septembrie 1921.

După ce a hotărât să adopte diferite propuneri relative la mijloacele de prevenire a lipsei de lucru și de îndreptare a urmărilor sale, chestiunea formând al doilea punct din ordinea de zi a Conferinței ținută la Washington, și

După ce a hotărât ca aceste propuneri să fie redactate sub forma unui proiect de convenție Internațională,

adoptă proiectul de convenție ce urmează a fi ratificat de către Membrii Organizației Internaționale a Muncii, conform dispozițiilor Părții relative la muncă a Tratatului de la Versailles, din 28 iunie 1919, și a Tratatului de la Saint-Germain, din 10 Septembrie 1919:

Articolul 1

Fiecare Membru, care ratifică prezenta convenție, va comunica Biroului Internațional al Muncii, la intervale cât mai scurte posibil și care nu va trebui să depășească 3 luni, orice informație disponibilă, statistică sau de altfel, privitoare la lipsa de lucru, precum și toate informațiile asupra măsurilor luate sau ce se va lua în vederea luptei contra lipsei de lucru. Ori de câte ori va fi posibil, informațiile vor trebui să fie culese în așa fel încât comunicarea să se poată face în cele trei luni care urmează perioadei la care se raporta.

Articolul 2

1. Fiecare Membru, care ratifică prezenta convenție, va trebui să înființeze un sistem de birouri publice de plasare gratuită, pus sub controlul unei autorități centrale, vor numi comitete, care vor trebui să cuprindă reprezentanți ai patronilor și ai lucrătorilor, și care vor fi consultate în tot ce privește funcționarea acestor birouri.

2. În cazul când există birouri gratuite, publice și private, se vor lua măsuri pentru a se coordona operațiile acestor birouri după un plan național.

3. Funcționarea diferitelor sisteme naționale va fi coordonată de către Biroul Internațional al Muncii, de acord cu țările interesate.

Articolul 3

Membrii Organizației Internaționale a Muncii, care vor ratifica prezenta convenție, și care au stabilit un sistem de asigurare contra lipsei de lucru, vor trebui ca, în condițiile hotărâte de comun acord între Membrii interesați, să ia dispozițiuni care să îngăduie lucrătorilor, aparținând unuia din acești Membri și lucrând pe teritoriul altuia, de a primi indemnități de asigurare egale cu acele luate de către lucrătorii care aparțin celui de al doilea Membru.

Articolul 4

Ratificări: dispoziții fin ale tip¹.

Articolul 5

Aplicarea în teritoriile ne metropolitane².

Articolele 6 și 7

Intrarea în vigoare imediat după înregistrarea a trei ratificări. În continuare, intrarea în vigoare pentru ceilalți Membri la data la care s-a înregistrat ratificarea lor.

Articolul 8

Statele care ratifică convenția trebuie să-i aplice dispozițiile până cel târziu la

---

¹ De văzut Anexa I.

² De văzut Anexa II.

1 iulie 1921.

Articolul 9

Denunțare: de văzut paragraful 1 al dispoziției finale tip asupra denunțării¹.

Articolul 10

Examinare în vederea unei revizuiri: dispoziții finale tip¹.

Articolul 11

Texte având valoare: dispoziție finală tip¹.

Convenția nr. 3/1919 privind protecția maternității

(Proiect de convenție privitor la întrebuințarea femeilor înainte și după facere*)

Conferința generală a Organizației Internaționale a Muncii din Societatea Națiunilor,

Convocată la Washington de către guvernul Statelor Unite ale Americii, la 29 Octombrie 1919,

După ce a decis să adopte diferite propuneri relative la "întrebuințarea femeilor înainte și după facere (cuprinzându-se și chestiunea indemnității de maternitate)", chestiune cuprinsă la punctul trei din ordinea de zi a sesiunii Conferinței ținute la Washington, și

După ce a hotărât ca aceste propuneri să fie redactate sub formă de proiect de convenție internațională,

adoptă proiectul de convenție, ce urmează a fi ratificat de Membrii Organizației Internaționale a Muncii, conform dispozițiilor din Partea relativă la muncă a Tratatului de la Versailles, din 28 Iunie 1919, și a Tratatului de la Saint-Germain, din 10 Septembrie 1919.

Articolul 1

1. Pentru aplicarea prezentei convenții vor fi considerate, în special, ca "stabilimente industriale":

- a) Minele, carierele și industriile extractive de orice natură;
- b) Industriile în care produsele sunt manufacturate, modificate, curățite, reparate, decorate, isprăvite, pregătite pentru vânzare, sau în care materiile suferă o transformare, cuprinzându-se aici și construcția vaselor, industriilor de dărâmare de material, precum și producerea, transformarea și transmiterea forței motrice, în general, și a electricității;
- c) Construcția, reconstrucția, întreținerea, repararea, modificarea sau dărâmarea oricăror clădiri, edificii, căi ferate, tramvaye, porturi, docuri, zăgazuri, canaluri, instalații pentru navigația interioară, drumuri, tuneluri, păduri, viaducte, canaluri de scurgere colectoare, canaluri de scurgere ordinare, puțuri, instalații telegrafice sau telefonice, instalații electrice, uzine de gaz, de distribuția apei, sau alte lucrări de construcție, precum și lucrările de pregătire și de așezare a fundamentului, precedând lucrările de

---

¹ De văzut Anexa I.

* *Transpus în art. 27-33 din Legea pentru ocrotirea muncii minorilor și femeilor și pentru reglementarea duratei muncii, din 13 Aprilie 1928, și în art. 14-16 din Legea pentru unificarea asigurărilor sociale, din 8 Aprilie 1933.*

mai sus;

- d) Transportul persoanelor sau al mărfurilor cu cărauși, pe calea ferată, pe căi maritime ori fluviale, precum și manipularea mărfurilor în docuri, cheiuri, șantiere și antrepozite, exceptându-se transportul cu mâna.

2. Pentru aplicarea prezentei convenții, va fi considerat ca "stabiliment comercial" orice loc destinat vânzării mărfurilor sau oricărei operațiuni comerciale.

3. În fiecare țară, autoritatea competentă va hotărî linia de demarcație între industrie și comerț, pe de o parte, și agricultură, pe de altă parte.

Articolul 2

Pentru aplicarea prezentei convenții, termenul "femeie" înseamnă orice persoană de sex feminin, de orice vârstă sau naționalitate, căsătorită sau nu, și termenul "copil" înseamnă orice copil, legitim sau nu.

Articolul 3

În toate stabilimentele industriale sau comerciale, publice sau private, ori în anexele lor, exceptându-se stabilimentele unde sunt întrebuiți numai membrii aceleiași familii, o femeie:

- a) nu va fi autorizată să lucreze timp de 6 săptămâni după facere;
- b) va avea dreptul să părăsească lucrul, prezentând un certificat medical, constatator că nașterea va avea loc probabil într-un interval de șase săptămâni;
- c) va primi în tot timpul lipsei sale, în virtutea paragrafelor a) și b), o indemnitate suficientă pentru întreținerea ei și a copilului său, în bune condițiuni igienice; această indemnitate, a cărei mărime exactă va fi hotărâtă de autoritatea competentă a fiecărei țări, se va lua din fondurile publice sau va fi procurată printr-un sistem de asigurare. Pe lângă aceasta, ea va avea drept la îngrijirea gratuită a unui medic sau unei moașe. Nici o greșală din partea medicului sau moașei, în determinarea datei nașterii, nu va putea împiedeca ca o femeie să-și primească indemnitatea la care are drept, începând de la data certificatului medical până la aceea când are loc nașterea;
- d) va avea drept în toate cazurile, dacă ea își alăptează copilul, la două repauzuri de câte o jumătate de oră în acest scop.

Articolul 4

În caz când o femeie lipsește de la lucru, în baza paragrafelor a) și b) de la art. 3 din prezenta convenție, sau când absentează în timpul unei perioade mai lungi, din cauza unei boli, atestată prin certificat medical, ca rezultând din sarcină sau din facere, și care o face incapabilă de a-și relua lucrul, va fi ilegal din partea patronului, până ce absența ei nu va fi atins o durată maximă fixată de autoritatea competentă din fiecare țară, să-i facă cunoscută concedierea, în timpul acestei absențe, sau la o astfel de dată, încât termenul de preaviz ar expira în timpul absenței sus-menționate.

Articolul 5

Ratificări: dispoziție finală tip¹.

Articolul 6

---

¹ De văzut Anexa I.

Aplicarea în teritoriile ne metropolitane².

Articolul 7-8

Intrare în vigoare imediat după înregistrarea a două ratificări. În continuare, intrarea în vigoare pentru ceilalți Membri la data la care este înregistrată ratificarea lor.

Articolul 9

Statele care ratifică convenția trebuie să-i aplice dispozițiile până cel mai târziu la 1 iulie 1922.

Articolul 10

Denunțare: de văzut paragraful 1 la dispoziției finale tip².

Articolul 11

Examinare în vederea unei revizuirii: dispoziție finală tip².

Articolul 12

Texte având valoare: dispoziție finală tip².

###Convenția nr. 4/1919 privind munca de noapte a femeilor.

(Proiect de convenție privitor la lucrul de noapte al femeilor..)

Conferința generală a Organizației Internaționale a Muncii din Societatea Națiunilor,

Convocată la Washington de către guvernul Statelor Unite ale Americii, la 29 Octomvrie 1919,

După ce a decis să adopte diferite propuneri, relative la "întrebuințarea femeilor în timpul nopții", chestiune cuprinsă în al treilea punct din ordinea de zi a sesiunii Conferinței ținute la Washington, și

După ce a hotărât ca aceste propuneri să fie redactate sub forma unui proiect de convenție internațională,

adoptă proiectul de convenție ce urmează a fi ratificat de Membrii Organizației Internaționale a Muncii, conform dispozițiilor din Partea relativă la muncă a Tratatului de la Versailles, din 28 Iunie 1919, și a Tratatului de la Saint-Germain, din 10 Septembrie 1919.

Articolul]

1. Pentru aplicarea prezentei convenții, vor fi considerate în special ca "stabilimente industriale":

a) minele, carierele și industriile extractive de orice natură;

b) industriile în care' produsele sunt manufacturate, modificate', curățite, reparate, decorate, isprăvite, pregătite pentru vânzare, sau în care materiile suferă o transformare, cuprinzându-se aici și construcțiunea vaselor, industriile de dărâmare de material, precum și producerea, transformarea și transmiterea forței înotrice, în general, și a electricității;

c) construcția, reconstrucția, întreținerea, repararea, modificarea sau dărâmarea oricăror clădiri sau edificii, căi ferate, tramvaie, porturi, docuri, zăgazuri, instalații pentru navigația interioară, drumuri, tuneuri, poduri, viaducte, canale de scurgere

---

² De văzut Anexa II.

² De văzut Anexa I.

colectoare, canaluri de scurgere ordinare, puțuri, instalații telegrafice au telefonice, instalații electrice, uzine de gaz, de distribuția

1 De vdZJJt Anexa I.

"Convenția a fost denunțată în 1957 ca urmare a ratificării Convenției nr. 89/1948.

""Transpus în art.15-18 din ugea pentru ocrotirea mundi minarilor pfemeilor, din 13 Aprilie 1928.

apei, sau alte lucrări de construcție, precum și lucrări de pregătire și de așezare a fundamentului, precedând lucrările de mai sus.

2. În fiecare țară, autoritatea competentă va hotărî linia de demarcație între industrie, pe de o parte, comerț și agricultură, pe de altă parte.

Articolul 2

1. Pentru aplicarea prezentei convenții, termenul "noapte" înseamnă o perioadă de cel puțin unsprezece ore consecutive, cuprinzând intervalul de la ora zece seara până la cinci dimineața.

2. În țările unde nici un regulament public nu se aplică, cu privire la munca femeilor în timpul nopții în stabilimentele industriale, termenul "noapte" va putea, în mod provizoriu, și pentru o perioadă de cel mult trei ani, să însemne, după aprecierea guvernului, o perioadă de zece ore numai, care va cuprinde intervalul de la zece seara până la ora cinci dimineața.

Articolul 3

Femeile, fără deosebire de vârstă, nu vor putea fi întrebuințate în timpul nopții

În nici un stabiliment industrial, public sau privat și nici în vreo anexă a acestor stabilimente, cu excepția acelor în care se întrebuințează numai membrii aceleiași familii.

Articolul 4

Articolul 3 nu se va aplica:

a) în caz de forță majoră, când într-un stabiliment se întâmplă o întrerupere de exploatare, imposibil de prevăzut și care nu are un caracter periodic;

b) în cazul când lucrul se aplică, fie la materii prime, fie la materii în curs de prelucrare, susceptibile să se strice repede, dacă măsură necesară pentru a salva aceste materii de la o pierdere inevitabilă.

Articolul 5

În India și Siam, aplicarea art. 3 al prezentei convenții va putea fi suspendată de către guvern, exceptându-se manufacturile (factories), așa cum sunt definite de legea națională. Notificarea despre fiecare din industriile exceptate va fi făcută Biroului Internațional al Muncii.

Articolul 6

În stabilimentele industriale supuse influenței anotimpurilor și în toate cazurile când împrejurările excepționale o cer, durata perioadei de noapte, indicată la art. 3, va putea fi redusă la 10 ore, timp de 60 de zile pe an.

Articolul 7

În țările unde clima face ca lucrul de zi să fie cu desăvârșire greu, perioada de noapte poate să fie mai scurtă decât cea fixată prin articolele de mai sus, cu condiția ca să se acorde în timpul zilei un repauz compensator.

Articolul 8

Ratificări: dispoziție finală tipi.

Articolul 9

Aplicarea în teritoriile ne metropolitane.

1 De văzut Anexa I. 2 De văzut Anexa II.

Articolele 10 și 11

Intrare în vigoare imediat după înregistrarea a două ratificări. În continuare, intrarea în vigoare pentru ceilalți Membri la data la care ratificarea lor este înregistrată.

Articolul 12

Statele care ratifică convenția trebuie să-i aplice dispozițiile cel mai târziu până la 1 iulie 1922.

Articolul 13

Denunțare: de văzut paragraful 1 al dispoziției finale tipI.

Articolul 14

Examinare în vederea unei revizuirii: dispoziție finală tipI.

Articolul 15

Texte având valoare: dispoziție finală tipI.

Convenția nr. 5/1919 privind vârsta minimă la angajare în industrie

(Proiect de convenție stabilind vârsta minimă pentru admiterea copiilor în lucrări industriale.)

Conferința generală a Organizației Internaționale a Muncii din Societatea Națiunilor,

Convocată la Washington de către guvernul Statelor Unite ale Americii, la 29 Octombrie 1919,

După ce a decis să adopte diferite propuneri relative la "întrebuințarea copiilor", "vârsta de admitere la lucru", chestiune cuprinsă în al patrulea punct din ordinea de zi a sesiunii Conferinței ținute la Washington,

După ce a hotărât ca aceste propuneri să fie redactate sub forma unui proiect de convenție internațională,

adoptă proiectul de convenție ce urmează a fi ratificat de membrii Organizației Internaționale a Muncii, conform dispozițiilor din Partea relativă la muncă a Tratatului de la Versailles, din 28 Iunie 1919, și a Tratatului de la Saint-Germain, din 10 Septembrie 1919;

Articolul 1

1. Pentru aplicarea prezentei convenții, vor fi considerate în special ca "stabili mente industriale":

a) Minele, carierele și industriile extractive de orice natură;

b) Industriile în care produsele sunt manufacturate, modificate, curățite, reparate, decorate, pregătite pentru vânzare, sau în care materiile suferă o transformare, cuprinzându-se aici și construcțiunea vaselor, industriile de dărâmare de material, precum și producerea, transformarea și transmiterea forței motrice, în general, și a electricității;

c) Construcțiua, reconstrucțiua, întreținerea, repararea, modificarea sau dărâma
rea oricăror clădiri sau edificii, cii ferate, tramvaie, porturi, docuri, riga

I De vdlJI/ Anexa 1.

. *Transpus în arl. 5-7 din Legea pentru ocrotirea muncii minorilor și femeilor, din 13 Aprilie 1928, și fii ar/. 5 al Legii conITaclelor de muncd, din 5 Aprilie 1929.*

zuri, canaluri, instalații pentru navigația interioară, drumuri, tuneluri, poduri, viaducte, canaluri de scurgere, colectoare, canaluri de scurgere ordinare, puțuri, instalații telegrafice sau telefonice, instalații electrice, uzine de

gaz, de distribuția apei, sau alte lucrări de construcție, precum și lucrările de pregătire și de așezare a fundamentului, precedând lucrările de mai sus;

d) Transportul persoanelor sau al mărfurilor cu cărauși, pe cale ferată sau pe apă,

precum și manipularea mărfurilor în docuri, cheiuri, șantiere și antrepozite, exceptându-se transportul cu mâna.

2. În fiecare țară, autoritatea completă va hotărî linia de demarcație între industrie, pe de o parte, comerț și agricultură, pe de altă parte.

Articolul 2

Copiii sub patrusprezece ani nu pot fi întrebuințați sau nu pot lucra în stabilimentele industriale, publice sau private, ori în anexele lor, afară de acelea unde sunt întrebuințați numai membrii aceleiași familii.

Articolul 3

Dispozițiile art. 2 nu se vor aplica la lucrul copiilor din școlile profesionale, cu condiția ca acest lucru să fie aprobat și supravegheat de autoritatea publică.

Articolul 4

În scopul de a se îngădui controlul aplicării dispozițiilor prezentei convenții, orice șef de stabiliment industrial va trebui și țină un registru de înscriere a persoanelor sub șaisprezece ani întrebuințate de el, cu aritarea datei nașterii lor.

Articolele 5 și 6

Modificări în aplicarea convenției în ce privește Japonia și India.

Articolul 7

Ratificări: dispoziție finală tip1.

Articolul 8

Aplicarea în teritoriile ne metropolitanel .

Articolele 9 și 10

Intrare în vigoare imediat după înregistrarea a două ratificări. În continuare, intrarea în vigoare pentru ceilalți Membri la data la care ratificarea lor este înregistrată.

Articolul 11

Statele care ratifică convenția trebuie să-i aplice dispozițiile până cel mai târziu la 1 iulie 1922.

Articolul 12

Denunțare: de văzut paragraful 1 al dispoziției finale tip2.

Articolul 13

Examinare în vederea unei revizuiri: dispoziție finală tip2.

Articolul 14

Textele având valoare: dispoziție finală tip2.

I De vdzul Anexa 1. 1 De vdzul Anexa 11.

Convenția nr. 6/1919 privind munca de noapte a copiilor în industrie (Proiect de convenție relativ la munca de noapte a copiilor în industrie.)

Conferința generală a Organizației Internaționale a Muncii din Societatea Națiunilor,

. Convocată la Washington de către Guvernul Statelor Unite ale Americii, la 29 Octombrie 1919,

După ce a decis să adopte diferite propuneri relative la "întrebuințarea copiilor în timpul nopții", chestiunea cuprinsă în al patrulea punct din ordinea de zi a sesiunii Conferinței ținute la Washington,

După ce a hotărât ca aceste propuneri să fie redactate sub forma unui proiect de convenție internațională,

adoptă proiectul de convenție ce urmează a fi ratificat de Membrii Organizației Internaționale a Muncii, conform dispozițiilor din Partea relativă la muncă a Tratatului de la Versailles, din 28 Iunie 1919, și a Tratatului de la Saint-Germain, din 10 septembrie 1919.

Articolul]

1. Pentru aplicarea prezentei convenții vor fi considerate în special ca "stabilimente industriale":

a) minele, carierele și industriile extractive de orice natură;

b) industriile în care produsele sunt manufacturate, modificate, curățite, reparate pentru vânzare sau în care materiile suferă o transformare, cuprinzându-se aici și construcția vaselor, industriile de darâmare de material, precum și producerea, transformarea și transmiterea forței motrice, în general, și a electricității;

c) construcția, reconstrucția, întreținerea, repararea, modificarea sau darâmarea oricăror clădiri și edificii, căi ferate, tramvaie, porturi, docuri, zăgazuri, canale, instalații pentru navigația interioară, drumuri, tuneluri, poduri, viaducte, canale de scurgere colectoare, canale de scurgere ordinare, puțuri, instalații telegrafice sau telefonice, instalații electrice, uzine de gaz, de distribuția apei sau alte lucrări de construcție, precum și lucrările de pregătire și de așezare a fundamentului, precedând lucrările de mai sus;

d) transportul persoanelor și al mărfurilor cu cărauși, pe calea ferată sau pe apă, precum și manipularea mărfurilor în docuri, cheiuri, șantiere și antrepozite, exceptându-se transportul cu mâna.

2. În fiecare țară, autoritatea competentă va hotărî linia de demarcație între industrie, pe de o parte, comerț și agricultură, pe de altă parte.

Articolul 2

1. Este interzisă întrebuințarea în timpul nopții a copiilor sub 18 ani în stabilimente industriale, publice sau private, ori în anexele lor, exceptându-se acelea în care sunt întrebuințați numai membrii aceleiași familii, afară de cazurile prevăzute mai jos.

2. Interzicerea lucrului de noapte nu se va aplica copiilor mai mari de 16 ani, întrebuințați în industriile înșirate mai jos, la lucrări care, din pricina naturii lor, trebuie să fie continuare neîntrerupt, zi și noapte:

a) uzinele de fier și de oțel, lucrările unde se întrebuințează cuptoare cu reverbere sau cu regenerare și galvanizarea tablei și a sârmei (exceptându-se atelierele de curățire a metalelor);

b) sticlăriile;

. *Transpus fit an 9-14 din Legea pentru ocrotirea muncii minori/ar ,ifemeilor. din 13 Aprilie 1928.*

- c) papetăriile;
- d) fabricile unde se lucrează zahărul brut;
- e) reducerea minereului de aur.

Articolul 3

1. Pentru aplicarea prezentei convenții, termenul "noapte" înseamnă o perioadă de cel puțin 11 ore consecutive, cuprinzând intervalul dintre ora 10 seara și 5 dimineața. . '
2. În minele de cărbuni și lignit, o derogare va putea fi prevăzută, în privința perioadei de repaus amintită în paragraful precedent, atunci când intervalul dintre cele două perioade de muncă e, de obicei, de 15 ore, dar niciodată când acest interval e mai mic de 13 ore.
3. Când legislația țării interzice lucrul de noapte pentru tot personalul din brutării, se va putea înlocui, în această industrie, perioada cuprinsă între orele 10 seara și 5 dimineața, prin perioada de la 9 seara la 4 dimineața.
4. În țările tropicale, unde lucrul este întrerupt pentru câțiva timp la mijlocul zilei, perioada repausului de noapte va putea fi mai mică de 11 ore, numai dacă se acordă în timpul zilei un repaus compensator.

Articolul 4

Dispozițiile art. 2 și 3 nu se vor aplica lucrului de noapte al copiilor de 16 ani până la 18 ani, când un caz de forță majoră, ce nu putea fi prevăzut sau împiedicat, și care nu prezintă un caracter periodic, împiedică mersul normal al unui stabiliment industrial.

Articolul 5

În ce privește aplicarea prezentei convenții în Japonia, până la 1 Iulie 1925 art. 2 nu se va aplica decât copiilor mai mici de 15 ani și, cu începere de la data sus-menționată, numitul art. 2 nu se va aplica decât copiilor mai mici de 16 ani.

Articolul 6

În ce privește aplicarea prezentei convenții în India, termenul "stabilimente industriale" va cuprinde numai fabricile definite ca atare în "Legea fabricilor" din India (Indian factory act) și art. 2 nu se va aplica copiilor de sex masculin mai mari de 14 ani.

Articolul 7

În împrejurări deosebit de grave, și când interesul public o va cere, interzicerea lucrului de noapte va putea fi suspendată printr-o decizie a autorității publice, pentru copiii de la 16 ani la 18 ani.

Articolul 8

Ratificări: dispoziție finală tipărită.

Articolul 9

Aplicarea în teritoriile ne metropolitane.

Articolele 10 și 11

Intrarea în vigoare imediat după înregistrarea a două ratificări. În continuare, intrarea în vigoare pentru ceilalți Membri la data la care ratificarea lor este înregistrată.

Articolul 12

Statele care ratifică convenția trebuie să-i aplice dispozițiile cel mai târziu până la 1 iulie 1922.

1 De văzut Anao I.

2 De văzut Anaa II.

Articolul 13

Denunțare: de văzut paragraful 1 al dispoziției finale tipii.

Articolul 14

Examinare în vederea unei revizuirii: dispoziție finală tipii.

Articolul 15

Textele având valoare: dispoziție finală tipii.

1922

Lege pentru ratificarea proiectului de convenție adoptat de Conferința Internațională a Muncii în a doua sesiune anuală (15 Iunie - 10 Iulie 1920), prin care se fixează vârsta minimă de admitere a copiilor în munca maritimă
Articol unic. – Se ratifică proiectul de convenție adoptat de Conferința Internațională a Muncii în a doua sesiune anuală, întrunită în 1920 la Geneva, prin care se fixează vârsta minimă de admitere a copiilor în munca maritimă.
Convenția nr. 7/1920 privind vârsta minimă (munca maritimă)
(Proiect de convenție fixând vârsta minimă de admitere

.. -

a copiilor în munca maritimă)

Conferința generală a Organizației Internaționale a Muncii din Societatea Națiunilor,

Convocată la Geneva de către Consiliul de administrație al Biroului Internațional al Muncii, la 15 iunie 1920,

După ce a hotărât să adopte diferite propuneri relative la "Condițiile de aplicare față de marinari ale convenției întocmite la Washington, în noiembrie trecut, în scop de a se interzice admiterea la lucrul a copiilor mai mici de 14 ani", chestiune formând punctul al treilea din ordinea de zi a sesiunii Conferinței ținute la Geneva,

După ce a hotărât ca aceste propuneri să fie redactate sub forma unui proiect de convenție internațională,

adoaptă proiectul de convenție de mai jos, spre a fi ratificat de către Membrii Organizației Internaționale a Muncii, conform dispozițiilor Părții relative la muncă a Tratatului de la Versailles, din 28 Iunie 1919, a Tratatului de la Saint-Germain, din 10 Septembrie 1919, a Tratatului de la Neuilly, din 27 Noiembrie 1919, și a Tratatului de la Marele Trianon, din 4 Iunie 1920:

Articolul 1

Pentru aplicarea prezentei convenții, termenul "vas" cuprinde în înțelesul lui toate vapoarele, vasele sau bastimentele, oricare ar fi ele, de proprietate publică sau particulară, care efectuează o navigație maritimă, excluzându-se vasele de război.

De asemenea, Anul I.

Volatd de SUTIIJI la 6 aprilie, iar de Adunarea Deputaților la 8 aprilie 1922. Promulgat4 CU DecretullT. 1.902 din 13 aprilie și publicatd fii "Monitorul Oficial" nr.a din 14 aprilie 1922.

.. Această convenție a fost trDnspusă fii arl. 22-24 din Legea pentru ocrotirea muncii minorilor și femeilor și pentru durata muncii, din 13 aprilie 1928.

Articolul 2

Copiii mai mici de 14 ani nu pot fi întrebuințați la muncă pe bordul vaselor, afară doar de acele vase unde nu sunt întrebuințați decât singuri membrii ale aceleiași familii.

Articolul 3

Dispozițiile articolului 2 nu se aplică muncii copiilor pe vapoarele școală, cu condiția ca această muncă să fie aprobată și supravegheată de către autoritatea

publică.
Articolul 4

În cazul permiterii controlului aplicării dispozițiilor prezentei convenții, oricare căpitan sau patron va trebui să țină un registru de înscriere sau o listă a echipajului care să menționeze toate persoanele sub 16 ani angajate la bord, cu indicarea datelor de naștere.

Articolul 5

Aplicarea în teritoriile ne metropolitane.

Articolul 6

Ratificări: dispoziție finală tip2.

Articolul 7 și 8

Intrare în vigoare imediat după înregistrarea a două ratificări. În continuare, intrarea în vigoare pentru ceilalți Membri la data la care este înregistrată ratificarea lor.

Articolul 9

Statele care ratifică convenția trebuie să-i aplice dispozițiile cel mai târziu până la 1 iulie 1922.

Articolul 10

Denunțare: de văzut paragraful al dispoziției finale tip2.

Articolul 11

Examinare în vederea unei revizuirii: dispoziție finală tip1.

Articolul 12

Texte având valoare: dispoziție finală tip1.

1923

Legea pentru ratificarea unora din proiectele de convenții adoptate de Conferința Internațională a Muncii în cea de a III-a sesiune, ținută la Geneva, între 25 octombrie - 19 noiembrie /1921

1. Se ratifică următoarele proiecte de convenții adoptate de Conferința Internațională a Muncii în cea de a II-a sesiune, ținută la Geneva, între 25 Octombrie 1921 - 19 Noiembrie 1921 :

a) *Proiectul de convenție relativ la aplicarea repausului săptămânal în stabilimentele industriale;*

b) *Proiectul de convenție care fixează vârsta minimă de admitere a tinerilor la muncă în*

calitate de cărbunari :saufochilți;

c) *Proiectul de convenție relativ la examinarea medicală obligatorie a copiilor și tinerilor*

întrebuințați pe bordul vaselor.

J De văzut AnUII II.

z De văzut AnUII I.

. Votată de Adunarea Deputați/or la 9 mai, iar de Senat la 11 mai 1923. Promulgată cu Decretul IIT. 2511 din 26 mai 1923 și publicată în "Monitorul Oficial" tir. 46 din 2 iunie 1923.

Convenția nr.14/1921 privind repauzul săptămânal în industrie (Proiect de convenție, relativ la aplicarea repauzului săptămânal

. În stabilimentele industriale-)

Conferința generală a Organizației Internaționale a Muncii din Societatea Națiunilor,

Convocată la Geneva de Consiliul de administrație al Biroului Internațional al Muncii, și întrunindu-se la 25 Octombrie 1921, în a treia sesiune,

După ce a hotărât să adopte diferite propuneri relative la repauzul săptămânal în industrie, chestiune prevăzută la punctul 7 al ordinei de zi a sesiunii, și După ce a hotărât ca aceste propuneri să ia forma unui proiect de convenție internațională,

adoptă următorul proiect de convenție, care trebuie ratificat de către Membrii Organizației Internaționale a Muncii, conform dispozițiilor Părții a XIII-a a Tratatului de la Versailles și ale Părților corespunzătoare din celelalte Tratatate de pace:

Articolul 1

1. Pentru aplicarea prezentei convenții, vor fi considerate ca "stabilimente industriale": .

a) minele, carierele și industriile extractive de orice natură;

b) industriile în care produsele sunt manufacturate, modificate, curățate, reparate, decorate, terminate, pregătite pentru vânzare, sau în care materiile suferă o transformare, cuprinzându-se construcția de vase plutitoare, industriile de dărâmarea materialului, ca și producerea, transformarea, transmiterea forței motrice, în general, și a electricității;

c) construcția, reconstrucția, întreținerea, repararea, modificarea sau dărâmarea oricăror clădiri și edificii, drumurile de fier, tramvaiele, porturile, docurile, zăgazurile, canalurile, instalațiile pentru navigația internă, drumurile, tunelurile, podurile, viaductele, canalurile colectoare de scurgere, canalurile ordinare de scurgere, puțurile, instalațiile telefonice sau telegrafice, uzinele de gaz, de distribuirea apei sau alte lucrări de construcție, ca și lucrările de pregătire și de întemeiere care preced lucrările de mai sus;

d) transportul de persoane sau mărfuri cu cărauși, pe cale ferată sau pe apele navigabile interne, ca și depozitarea mărfurilor în docuri, cheiuri, silozuri și antrepozite, afară de transportul cu mâna.

2. Enumerarea de mai sus este făcută sub rezerva excepțiilor speciale de ordin național prevăzute în Convenția de la Washington care tinde să limiteze la 8 ore pe zi și la 48 ore pe săptămână numărul orelor de muncă în stabilimentele industriale, în măsura în care aceste excepții sunt aplicabile prezentei convenții.

3. În afară de enumerarea de mai sus, fiecare Membru va putea determina, dacă este nevoie, limita între industrie, pe de o parte, comerț și agricultură pe de altă parte.

Articolul 2

1. Întreg personalul ocupat în orice stabiliment industrial, public ori particular, sau în dependențele sale, va trebui, sub rezerva excepțiilor prevăzute în articolele de . *Transpus fii Legeapentru reglementarea refXlusului duminical din 18 iulie 1925.*

mai jos, să se bucure, în cursul fiecărei perioade de 7 zile, de un repauz cuprinzând cel puțin 24 de ore consecutive.

2. Acest repauz se va acorda, pe cât va fi posibil, în același timp întregului personal al fiecărui stabiliment.

3. El va coincide, pe cât va fi posibil, cu zilele consacrate de tradiția sau obiceiurile țării ori ale regiunii.

Articolul 3

Fiecare Membru va putea să scoată de sub aplicarea dispozițiilor articolului 2 pe persoanele întrebuințate în stabilimentele în care sunt ocupați numai membrii unei aceleiași familii.

Articolul 4.

Fiecare Membru poate să autorizeze excepțiuni totale sau parțiale (în care intră și suspendările sau diminuările de repauz) la dispozițiile articolului 2, ținând neapărat seama de toate considerațiile economice și umanitare speciale și după consultarea asociațiilor calificate ale patronilor și lucrătorilor, acolo unde ele există.

2. Această consultare nu va mai fi necesară în cazul când excepțiunile au fost deja acordate prin aplicarea legislației în vigoare.

Articolul 5

Fiecare Membru va trebui să stabilească, pe cât e posibil, dispozițiuni care să prevadă perioade de repauz ca o compensare a suspendărilor sau a diminuărilor acordate în virtutea articolului 4, afară de cazurile când acordurile sau obiceiurile locale vor fi prevăzut deja astfel de repauzuri.

Articolul 6

Fiecare Membru va stabili o listă a excepțiunilor acordate în conformitate cu articolele 3 și 4 ale prezentei convenții și o va comunica Biroului Internațional al Muncii. Fiecare Membru va comunica, apoi, la fiecare 2 ani, toate modificările ce vor fi aduse acestei liste.

2. Biroul Internațional al Muncii va prezenta un raport în această privință Conferinței generale a Organizației Internaționale a Muncii.

Articolul 7

Spre a înlesni aplicarea dispozițiilor prezentei convenții, fiecare patron, director sau girant va fi supus următoarelor obligațiuni:

- a) în cazul când repauzul săptămânal este dat în același timp întregului personal, să facă cunoscut zilele și orele de repauz colectiv prin afișe vizibile, puse în stabiliment sau în orice alt loc convenabil ori prin orice altă modalitate aprobată de guvern;
- b) când repauzul nu se dă deodată întregului personal, să facă cunoscut, printrun registru alcătuit după modelul aprobat de legislația țării sau de la un regulament al autorității competente, muncitorii sau angajații supuși unui regim special de repauz și să arate acest regim.

Articolul 8

Ratificări: dispoziție finală tipi. .

Articolul 9

Intrarea în vigoare imediat după înregistrarea a două ratificări. În continuare, intrarea în vigoare pentru ceilalți Membri la data la care este înregistrată ratificarea lor.

1 Devdzut Anexa 1.

Articolul 10

Notificarea ratificărilor către Membri: dispoziții finale tipii.

Articolul 11

Statele care ratifică convenția trebuie să-i aplice dispozițiile până cel mai târziu la 1 ian. 1924.

Articolul 12

Aplicarea în teritoriile ne metropolitane conform art. 35 al Constituției.

Articolul 13

Denunțare: de văzut paragraful 1 al dispoziției finale tipii.

Articolul 14

Examinare în vederea unei revizuirii: dispoziții finale tipii.

Articolul 15

Texte având valoare: dispoziție finală tipii.

Convenția nr.1511921 privind vârsta minimă de admitere a tinerilor la muncă în calitate de cărbunari sau fochiști (Proiect de convenție pentru fixarea vârstei minime de admitere a tinerilor la muncă, în calitate de cărbunari sau fochiști-)

Conferința generală a Organizației Internaționale a Muncii din Societatea Națiunilor,

Convocată la Geneva de Consiliul de administrație al Biroului Internațional al Muncii, și întrunindu-se la 25 Octombrie 1921, în a treia sesiune,

După ce a hotărât să adopte diverse propuneri relative la interzicerea întrebuițării oricărei persoane mai mici de 18 ani la munca de cărbunar și fochist, chestiune prevăzută la punctul 8 al ordinei de zi a sesiunii,

După ce a hotărât ca aceste propuneri să ia forma unui proiect de convenție internațională,

adoptă următorul proiect de convenție, care va trebui ratificat de către Membrii Organizației Internaționale a Muncii, conform dispozițiilor Părții a 13-a a Tratatului de la Versailles și ale Părților corespunzătoare din celelalte Tratatate de Pace.

Articolul 1

Pentru aplicarea prezentei convenții, prin termenul "vas plutitor" trebuie să se înțeleagă toate vapoarele, corăbiile sau bastimentele, de orice fel, proprietate publică sau particulară, care plutesc pe mare, afară de vapoarele de război.

Articolul 2

Tinerii mai mici de 18 ani nu pot fi întrebuiți la muncă pe bordul vaselor plutitoare în calitate de cărbunari sau fochiști.

Articolul 3

Dispozițiile articolului 2 nu se aplică:

1 De vDlt AnUIJ 1.

2 De vDlt Anexa II.

. Transpus fii art. 25 al Legii pentru ocrotirea muncii minorilor iifemei/or, din 13 aprilie 1928.

a) la munca tinerilor pe vapoare-școală, cu condiția ca această muncă să fie aprobată și supravegheată de autoritatea publică;

b) la munca pe vasele plutitoare al căror mijloc principal de propulsie este altul decât vaporii; .

c) la munca tinerilor de 16 ani, cel puțin, a căror aptitudine fizică a fost recunoscută printr-un examen medical și care vor fi întrebuiți pe vasele care navigă numai pe coastele Indiei sau pe coastele Japoniei, sub rezerva măsurilor care vor interveni după consultarea organizațiilor celor mai reprezentative ale întreprinzătorilor și lucrătorilor

din aceste țări.

Articolul 4

În cazul când va fi nevoie de a angaja un fochist sau un cărbunar într-un port în care n-ar fi posibil să se găsească lucrători de această categorie, având cel puțin 18 ani, locul va putea fi ocupat cu tineri mai mici de 18 ani și mai mari de 16 ani, dar, în acest caz, vor trebui angajați 2 tineri în locul fochistului sau cărbunarului necesar.

. Articolul 5

Pentru a permite controlul aplicării dispozițiilor din prezenta convenție, orice căpitan sau patron va trebui să țină un registru de înscriere sau o listă de echipaj, care să menționeze toate persoanele mai mici de 18 ani, întrebuințate pe bord, cu indicația datei nașterii lor.

Articolul 6

Contractele de angajament în echipaj vor conține un rezumat al dispozițiilor prezentei convenții.

Articolul 7

Ratificări: dispoziție finală tipărită.

Articolul 8

Intrare în vigoare imediat după înregistrarea a două ratificări. În continuare, intrarea în vigoare pentru ceilalți Membri la data la care este înregistrată ratificarea lor.

. Articolul 9

Notificarea ratificărilor către Membri: dispoziție finală tipărită.

Articolul 10

Statele care ratifică convenția trebuie să-i aplice dispozițiile cel mai târziu până la 1 ianuarie 1924.

Articolul 11

Aplicarea în teritoriile ne metropolitane conform art. 35 al Constituției.

Articolul 12

Denunțare: de văzut paragraful 1 al dispoziției finale tipărită.

Articolul 13

Examinare în vederea unei revizuiri: dispoziție finală tipărită.

Articolul 14

Texte având valoare: dispoziție finală tipărită.

I De văzut AnUIJ I. 2 De văzut AnUIJ II.

Convenția nr.1611921 privind examinarea medicală obligatorie a copiilor și tinerilor întrebuințați pe bordul vaselor (Proiect de convenție relativ la examinarea medicală obligatorie a copiilor și tinerilor întrebuințați pe bordul vaselor-)

Conferința generală a Organizației Internaționale a Muncii din Societatea Națiunilor,

Convocată la Geneva de Consiliul de administrație al Biroului Internațional al Muncii, și întrunindu-se la 25 Octombrie 1921, în a treia sesiune,

După ce a hotărât să adopte diverse propuneri relative la vizita medicală obligatorie a copiilor și a tinerilor întrebuințați pe bordul vaselor, chestiune prevăzută la punctul 8 al ordinii de zi a sesiunii, și .

După ce a hotărât ca aceste propuneri să ia forma unui proiect de convenție internațională,

adoptă următorul proiect de convenție, care va trebui ratificat de către Membrii Organizației Internaționale a Muncii conform dispozițiilor Părții a XIII-a a Tratatului de la Versailles și ale Părților corespunzătoare din celelalte Tratatate de Pace:

Articolul 1

Pentru aplicarea prezentei convenții, prin termenul "vas plutitor" trebuie să se înțeleagă toate vapoarele, corăbiile sau bastimentele, de orice fel, proprietate publică sau particulară, care plutesc pe mare, afară de vapoarele de război.

Articolul 2

În afară de corăbiile pe care sunt angajați membrii unei aceleiași familii, copiii și tinerii mai mici de 18 ani nu vor putea fi întrebuințați pe bord decât în urma prezentării unui certificat medical, care să ateste aptitudinea lor pentru o asemenea muncă și semnat de un medic recunoscut de autoritatea competentă.

Articolul 3

Întrebuințarea acestor copii sau tineri la munca maritimă nu se va putea prelungi decât în urma unui nou examen medical, făcut la intervale care nu trebuie să depășească un an, și în urma prezentării, după fiecare nou examen, a unui certificat medical, care să ateste aptitudinea pentru munca maritimă. Totuși, dacă termenul valabilității certificatului expiră în cursul unei călătorii, el va putea fi prelungit până la sfârșitul călătoriei.

Articolul 4

În cazuri grabnice, autoritatea competentă va putea admite să fie îmbarcat un tânăr mai mic de 18 ani, fără ca el să fi fost supus examinărilor prevăzute de articolele 2 și 3 ale prezentei convenții, cu condiția ca această examinare să se facă în următorul port în care bastimentul va intra.

Articolul 5

Ratificări: dispoziție finală tip I. . *Transpus fii art. 26 al Legii pentru ocrotirea muncii minorilor ,ifemeilDr, din 13 aprilie 1928. 1 De viIzJlt AnUIJ 1.*

Articolul 6

Intrare în vigoare imediat după înregistrarea a două ratificări. În continuare, intrarea în vigoare pentru ceilalți Membri la data la care este înregistratăratificarea lor.

Articolul 7

Notificarea ratificărilor către Membri: dispoziție finală tip I. *Articolul 8*

Statele care ratifică convenția trebuie să-oi aplice dispozițiile cel'mai tirziu până la 1 iau. 1924.

Articolul 9

Aplicarea în teritoriile ne metropolitane conform ro. 35 al Constituției2.

Articolul 10 Denunțare: de văzut paragraful 1 al dispoziției finale tip despre

denunțarei. *Articolul II*

Examinare în vederea unei revizuirii: dispoziție finală tipI.

Articolul 12

Texte având valoare: dispoziție finală tipI.

1925

Legea pentru România:area proiectului de convenție relativ la întrebuințarea ceruzei în pictură, adoptat de Conferința Internațională a Muncii din 1921.

Articol unic. Se ratifică proiectul de convenție relativ la întrebuințarea ceruzei în pictură, adoptat de Conferința Internațională a Muncii în cea de a treia sesiune, care a avut loc la Geneva între 26 Octombrie - 19 Noiembrie 1921.

Convenția nr.13/1921 relativă la întrebuințarea ceruzei în pictură

(Proiect de convenție relativ la întrebuințarea ceruzei în pictură-.)

Conferința generală a Organizației Internaționale a Muncii din Societatea Națiunilor,

Convocată la Geneva de Consiliul de administrație al Biroului Internațional al Muncii și întrunindu-se la 25 Octombrie 1921, în a treia sesiune,

După ce a hotărât să adopte diverse propuneri relative la interzicerea întrebuințării ceruzei în pictură, chestiune care formează punctul al 6-lea al ordinei de zi a sesiunii,

J De văZUI AnUII I.

I De văz.ut Anexa II.

. Votată de Adunarea Deputaților la 11 martie, iar de Senat la 21 martie 1925.

Promulgată cu Decretul nr. 1297 din 28 aprilie și publicată în "Monitorul Oficial" III. 93 din 30 aprilie 1925.

.. Transpus în Regulamentul sanitar al întreprinderilor ce întrebuințează plumbul, din 13 februarie 1933.

După ce a hotărât ca aceste propuneri să ia forma unui proiect de convenție internațională,
adoptă următorul proiect de convenție, care va trebui ratificat de către Membrii Organizației Internaționale a Muncii, conform dispozițiilor Părții a 13-a a Tratatului de la Versailles și ale Părților corespunzătoare din celelalte Tratatate de Pace.

Articolul 1

Orice Membru al Organizației Internaționale a Muncii care ratifică prezenta convenție se obligă să interzică, sub rezerva derogărilor prevăzute în articolul 2, întrebuințarea ceruzei, sulfatului de plumb și a tuturor produselor care conțin acești pigmenți, în lucrările de pictură interioară a clădirilor, cu excepția gărilor de la căile ferate și a stabilimentelor industriale în care întrebuințarea ceruzei, sulfatului de plumb și a tuturor produselor care conțin acești pigmenți este declarată necesară de către autoritățile competente, după consultarea organizațiilor patronale și muncitorești.

2. Rămâne, totuși, autorizată întrebuințarea pigmentilor albi care conțin cel mult 2 % plumb, exprimat în plumb metal.

Articolul 2

1. Dispozițiunile articolului 1 nu se vor aplica nici în pictura decorativă și nici la lucrările de vopsirea firelor și reliefurilor.

2. Fiecare guvern va determina linia de demarcație între diferitele genuri de pictură și va reglementa întrebuințarea cemzei, sulfatului de plumb și a tuturor produselor care conțin acești pigmenți, în vederea acestor lucrări, în conformitate cu dispozițiile articolelor 5, 6 și 7 ale prezentei convenții. .

Articolul 3

1. Este interzisă întrebuințarea tinerilor mai mici de 18 ani și a femeilor la lucrările de pictură industrială la care se face uz de cemză, sulfat de plumb și de toate produsele care conțin acești pigmenți.

2. Autoritățile competente au dreptul ca, după consultarea organizațiilor patronale și muncitorești, să permită ca ucenicii care învață pictură să poată fi întrebuințați pentru educația lor profesională la lucrările interzise în paragraful precedent.

Articolul 4

Interzicerile prevăzute în articolele 1 și 3 vor intra în vigoare după 6 ani de la data închiderii sesiunii a 3-a a Conferinței Internaționale a Muncii.

Articolul 5

Orice Membru al Organizației Internaționale a Muncii care ratifică prezenta convenție se obligă să reglementeze, pe baza principiilor ce urmează, întrebuințarea ceruzei, sulfatului de plumb și a tuturor produselor care conțin acești pigmenți, în lucrările pentru care această întrebuințare nu este interzisă:

I. a) Ceruza, sulfatul de plumb sau produsele care conțin acești pigmenți nu pot fi manipulate în lucrările de pictură decât sub formă de pastă sau de preparat de pictură gata de întrebuințare;

b) Se vor lua măsuri pentru înlăturarea pericolului provenind din aplicarea picturii prin pulverizare;

c) Se vor lua măsuri, ori de câte ori va fi posibil, pentru a înlătura pericolul prafului provocat prin fiecare și răzuirea pe uscat.

II. a) Se vor adopta dispozițiuni ca lucrătorii pictori să-și poată lua toate măsurile de curățenie necesare în timpul și la ieșirea din lucm;

b) Lucrătorii pictori vor purta haine de lucru în tot timpul lucrului;

c) Se vor lua dispozițiuni speciale ca îmbrăcămintea nepurtată în timpul lucrului să fie ferită de a fi murdărită de materii întrebuințate în pictură.

- ill. a) Cauzele de satumism și cele presupuse de satumism vor fi declarate și verificate ulterior de către un medic ales de autoritatea competentă;
b) Autoritatea competentă va putea cere un examen medical al lucrătorilor, când va crede necesar.

IV. Se vor împărți lucrătorilor pictori instrucțiuni relative la precauțiunile speciale de igienă în legătură cu profesiunea lor.

Articolul 6

Pentru a asigura respectarea reglementării prevăzute în articolele precedente, autoritatea competentă va lua toate măsurile ce va crede necesare, după ce va fi consultat organizațiile patronale și muncitorești interesate.

Articolul 7

Se vor întocmi statistici relative la satumism printre lucrătorii pictori:

- a) Pentru morbiditate, prin mijlocul declarării și verificării tuturor cazurilor de satumism;
b) Pentru mortalitate, după o metodă aprobată în fiecare țară de către serviciul oficial de statistică.

Articolul 8

Ratificări: dispoziție finală tip 1.

Articolul 9

Intrarea în vigoare imediat după înregistrarea a două ratificări. În continuare, intrarea în vigoare pentru ceilalți Membri la data la care ratificarea lor este înregistrată.

Articolul 10

Notificarea unor ratificări către Membri: dispoziții finale tipi.

Articolul 11

Statele care ratifică convenția trebuie să-i aplice dispozițiile până cel mai târziu la 1 ian. 1924.

Articolul 12

Aplicarea în teritoriile ne metropolitane conform art. 35 al Constituției².

Articolul 13

Denunțare: de văzut paragraful 1 al dispoziției finale tip despre denunțarea.

Articolul 14

Examinare în vederea unei revizui: dispoziție finală tipi.

Articolul 15

Texte având valoare: dispoziție finală tip I.

I De văzut MUIJ 1. 2 De văzut MUIJ 11.

1929

Legea pentru roilfrearea proiectului de convenție relativ la asigurarea de boală a lucrătorilor din industrie și comerț și a stJrvitorilor, adoptat de Conferința Internațională a Muncii din 1921"

Articol unic. Se ratifică proiectul de convenție relativ la asigurarea de boală a lucrătorilor din industrie și comerț și a servitorilor, adoptat la Conferința Internațională ci Muncii, în cea de a 10-a sesiune. ținută la Geneva, între 25 Mai -16 Iunie 1927.

Convenția nr. 24/1927 relativă la asigurarea de boală

(Proiect de Convenție reiativ\ la asigurarea de boală a lucrătorilor din industrie și comerț și a servitorilor**)

Conferința generală a Organizației Internaționale a Muncii din Societatea Națiunilor,

Convocată la Geneva de către Consiliul de administrație al Biroului internațional al Muncii, și întrunindu-se la 25 mai 1927, în a zecea sesiune, după ce a hotărât să adopte diverse propuneri relative la asigurarea de boală a lucrătorilor din industrie și comerț și a servitorilor, chestiunca prevăzută la primul punct al ordinii de zi a sesiunii, și după ce a hotărât ca aceste propuneri să ia forma unui proiect de convenție internațioanlă,

adoptă în a cinsprezecea zi a lunii Iunie, anul una mie nouă sute douăzeci și șapte, următorul proiect de convenție, care urmează a fi ratificat de către Membrii Organizației Internaționale a Muncii, conform dispozițiilor din Partea a XIII-a a Tratatului de la Versailles și ale Părților corespunzătoare din celelalte Tratatate de Pace:

Articolul]

Orice Membru al Organizației Internaționale a Muncii care ratifică prezenta convenție se obligă să instituie asigurarea de boală obligatdrie, în condițiuni, cel puțin, echivalente aceloră prevăzute de prezenta convenție.

Articolul 2 .

1. Asigurarea de boală obligatorie se aplică muncitorilor, funcționarilor (empla:yes) și ucenicilor din întreprinderile industriale și întreprinderilor comerciale, lucrătorilor la domiciliu și servitorilor (gens de maison).

2. Totuși, fiecare Membru va putea să prevadă în legislația sa națională excepțiunile ce va socoti necesare în ce privește: .

a) ocupațiile temporare a căror durată nu atinge o limită pe care o va putea fixa .legislația națională, ocupațiile neregulate, străine de profesia sau întreprinde rea patronului, ocupațiile ocazionale și ocupațiile accesorii;

b) lucrătorii al căror salariu, sau venit, depășește o anumită limită care poate fi fixată <te legislația națională;

c) lucrătorii care nu primesc remunerație în bani;

. *Votatd de Senat la 12 martie, iar de Adunarea Deputaților la 21 martie 1929. Promulgată cu decretullIT. 1379 din 3 mai și publicatd fii "Monitorul Oficial" IIT. 98 din 6 mai 1929.*

.. *Transpus fii Legea pentru unificarea asigurărilor sociale din 8 aprilie 1933.*

d) lucrătorii la domiciliu ale căror condiții de lucru nu pot fi asimilate aceloră ale salariaților;

e) lucrătorii care n-au atins sau au depășit limitele de vârstă pe care poate să le fixeze legislația națională;

f) membrii familiei patronului.

3. În plus, pot fi scutite de obligația asigurării contra bolii, persoanele care au

drept, în caz de boală, în baza unor legi sau regulamente, sau a unui statut special, la avantaje cel puțin egale, în totalul lor, cu acelea prevăzute de prezenta convenție.

4. Prezenta convenție nu are în vedere pe marinari și marinarii pescari a căror asigurare contra bolii va putea face obiectul unei decizii a unei sesiuni ulterioare a Conferinței.

Articolul 3

1. Asiguratul incapabil de muncă, în urma unei stări anormale a sănătății sale fizice sau mintale, are drept la o indemnitate în bani, cel puțin în timpul primelor 26 săptămâni de incapacitate, socotite din prima zi indemnizată.

2. Atribuirea indemnizației poate fi supusă îndeplinirii, de către asigurat, a unui stagiu și trecerii unui termen de așteptare de cel mult trei zile.

3. Indemnitatea poate fi suspendată:

a) atunci când asiguratul primește din altă parte, în baza legii și pentru aceeași boală, o altă alocație; suspendarea va fi totală sau parțială, după cum această ultimă alocație va fi echivalentă sau inferioară indemnizației prevăzute de prezentul articol;

b) atît timp cît asiguratul nu suferă, din faptul incapacității sale, o pierdere din venitul normal de lucru, cît timp el este întreținut pe cheltuiala asigurării sau a fondurilor publice, totuși, suspendarea indemnizației nu va fi decît parțială atunci când asiguratul, astfel întreținut personal, are greutăți familiale;

c) atît timp cît asiguratul refuză să observe, fără motiv valabil, prescripțiile medicale și instrucțiunile relative la purtarea bolnavilor sau se sustrage, fără autorizație și cu voință, controlului instituției de asigurare.

4. Indemnitatea poate fi redusă sau suprimată, în caz de boală, rezultând dintr-o greșeală intenționată a asiguratului.

Articolul 4

1. Asiguratul are drept, în mod gratuit, de la începutul bolii, și cel puțin pînă la expirarea perioadei prevăzute pentru atribuirea indemnizației de boală, la tratament din partea unui medic, legal calificat, ca și la procurarea de medicamente și mijloace terapeutice de calitate, și în cantitate suficientă.

2. Cu toate acestea: se poate cere asiguratului o participare la cheltuielile asistenței, în condițiile fixate de legislația națională.

3. Asistența medicală poate fi suspendată, atît timp cît asiguratul refuză, fără motiv valabil, să se conformeze prescripțiilor medicale și instrucțiilor relative la purtarea bolnavilor, sau neglijează să folosească asistența pusă la dispoziția sa de instituția de asigurare.

Articolul 5

Legislația națională poate să autorizeze sau să prescrie atribuirea asistenței medicale membrilor familiei asiguratului care trăiesc împreună cu el și în sarcina sa; ea fixează condițiile în care această asistență poate fi acordată.

Articolul 6

1. Asigurarea de boală trebuie să fie administrată de instituții autonome, puse sub controlul administrativ și financiar al puterilor publice și neurmărind nici un scop lucrativ. Instituțiile provenite din inițiativa privată trebuie să facă obiectul unei recunoașteri speciale a puterilor publice.
2. Asigurații trebuie să fie chemați să participe la gestiunea instituțiilor autonome de asigurare în condiții determinate de legislația națională.
3. Totuși, gestiunea asigurării de boală poate fi preluată direct de Stat, atunci când, și atâta timp cât administrarea de către instituții autonome este dificilă sau imposibilă, sau nepotrivită, din cauza condițiilor naționale, și mai ales a insuficienței dezvoltării organizațiilor profesionale de patroni și de lucrători.

Articolul 7

1. Asigurații și patronii lor trebuie să participe la constituirea resurselor asigurării de boală.
2. Legislația națională poate statua asupra contribuției financiare a puterilor publice.

Articolul 8

Prezenta convenție nu aduce nici o atingere a obligațiilor care rezultă din convenția privitoare la întrebuintarea femeilor, înainte și după naștere, adoptată de Conferința Internațională a Muncii, în prima sa sesiune.

Articolul 9

Se va recunoaște asiguratului un drept de recurs, în cazul contestării dreptului său la prestațiuni.

Articolul 10

1. Statele care cuprind teritorii vaste, foarte puțin populate, pot să nu aplice dispozițiile prezentei convenții în acele părți din teritoriul lor, unde din cauza slabei densități, a răspândirii populației și a insuficienței mijloacelor de comunicație, organizarea asigurării de boală, conform prezentei convenții, este imposibilă.
2. Statele care doresc să beneficieze de derogarea autorizată de prezentul articol vor trebui să notifice intenția lor, comunicând ratificarea formulată a convenției secretarului general al Societății Națiunilor. Ele vor trebui să facă cunoscut Biroului Internațional al Muncii acele părți din teritoriul lor unde aplică derogarea, arătând și motivele hotărârilor.
3. În Europa, derogarea prevăzută de prezentul articol nu va putea fi invocată decât de Finlanda.

Articolul 11

Ratificări: dispoziție finală tip.

Articolul 12

Intrare în vigoare la 90 de zile după înregistrarea a două ratificări. În continuare, intrarea în vigoare pentru ceilalți Membri la 90 de zile după data la care ratificarea lor a fost înregistrată.

Articolul 13

Notificarea unor ratificări către Membri: dispoziții finale tip.

1 De văzut AnUIJ I.

Articolul 14

Statele care ratifică convenția trebuie să-i aplice dispozițiile cel mai târziu până la 1 ian. 1929.

Articolul 15

Aplicarea în teritoriile ne-metropolitane conform art. 35 al Constituției².

Articolul 16

Denunțare: de văzut paragraful al dispoziției finale tip despre denunțarei.

Articolul 17

Examen în vederea unei revizuirii: dispoziție finală tip I.

Articolul 18

Texte având valoare: dispoziție finală tip I.

1930

Legea pentru ratificarea unara din proiectele de convenții adoptate de Conferința Internațională a Muncii, în sesiunile mn1920,i 1921.

Art. unic. Se ratifică următoarele proiecte de convenții adoptate de Conferința Internațională a Muncii:

1. Proiectul de convenție relativ la indemnizația de lipsă de lucru în caz de pierdere prin naufragiu, adoptat de Conferința Internațională a Muncii în cea de a doua sesiune, ținută la Geneva între 15 Iunie - 10 Iulie 1920;

2. Proiectul de convenție privitor la plasarea marinarilor, adoptat de Conferința Internațională a Muncii în cea de a doua sesiune, ținută la Geneva între 15 Iunie - 10 Iulie 1920;

3. Proiectul de convenție relativ la vârsta de admitere a copiilor la munca agricolă, adoptat de Conferința Internațională a Muncii în cea de a treia sesiune, ținută la Geneva între 25 Octombrie - 19 Noiembrie 1921;

4. Proiectul de convenție relativ la drepturile de asociație și de coaliție ale muncitorilor agricoli, adoptat de Conferința Internațională a Muncii în cea de a treia sesiune, ținută la Geneva între 25 Octombrie - 19 Noiembrie 1921.

Textele acestor proiecte de convenții se alătură aici.

Convenția nr. 8/1920 relativă la indemnizația de lipsă de lucru

În caz de pierdere prin naufragiu (Proiect de convenție relativ la indemnizația de lipsă de lucru în caz' de pierdere prin naufragiu **)

Conferința generală a Organizației Internaționale a Muncii din Societatea Națiunilor,

Convocată la Geneva de către Consiliul de administrație al Biroului Internațional al Muncii, la 15 Iunie 1920, .

I De văzut AnUIJ I.

1 De văzut AnUIJ II.

. Votată de Senat la 28 martie, iar de Adunarea Deputaților la 12 aprilie 1930. Promulgată cu Decretul I.T. 1391 din 24 aprilie și publicată în "Monitorul Oficial" I.T. 91 din 26 aprilie 1930.

.. Transpusă în Legea din 28 aprilie 1933 pentru înființarea taxei de salvare a naufragiașilor și acordarea indemnizației de iomaj marinarilor de pe vasele naufragiate.

După ce a hotărât să adopte diferite propuneri relative la "Controlul condițiilor de angajare a marinarilor; plasarea; condiții în care s-ar putea aplica marinarilor convenția și recomandările făcute la Washington în Noiembrie trecut, relative la lipsa de lucru și la asigurarea contra lipsei de lucru", chestiune formând punctul al doilea din ordinea de zi a sesiunii conferinței ținute la Geneva,

După ce a hotărât ca aceste propuneri să fie redactate sub forma unui proiect de convenție internațională,

adoptă proiectul de convenție de mai jos, ce urmează a fi ratificat de către Membrii Organizației Internaționale a Muncii, conform dispozițiilor Părții relative la muncă a Tratatului de la Versailles, din 28 iunie 1919, a Tratatului de la Neuilly, din 27 Noiembrie 1919 și a Tratatului de la marele Trianon, din 4 Iunie 1920:

Articolul 1

1. Pentru aplicarea prezentei convenții, termenul "marinari" este aplicabil tuturor persoanelor întrebunțate pe bordul oricărui vas efectuând o navigație maritimă.

2. Pentru aplicarea prezentei convenții, termenul "vas" trebuie să fie înțeles ca cuprinzând toate vapoarele, vasele sau bastimentele, oricare ar fi ele, de proprietate publică sau privată, efectuând o navigație maritimă, exceptându-se vasele de război.

Articolul 2

1. În caz de pierdere prin naufragiu a unui vas oarecare, armatorul sau persoana cu care marinarul a făcut un contract pentru a servi pe bordul vasului, va trebui să plătească fiecăruia dintre marinarii întrebunțați pe acest vas o indemnizație pentru a face față lipsei de lucru rezultând din pierderea prin naufragiu a vasului.

2. Această indemnizație va fi plătită marinamului pentru toate zilele perioadei efective de lipsă de lucru, după salariul plătit în virtutea contractului, dar suma totală a indemnizației plătită fiecărui marinar în virtutea prezentei convenții va putea fi limitată la două luni de salariu.

Articolul 3

Aceste indemnizații se vor bucura de aceleași privilegii ca și resturile de salarii câștigate în timpul serviciului, și marinarii vor putea recurge pentru a le dobândi la aceleași proceduri ca și pentru aceste resturi.

Articolul 4

Aplicarea în teritoriile ne metropolitane.

Articolul 5

Ratificări: dispoziție finală tip2.

Articolele 6 și 7

Intrare în vigoare imediat după înregistrarea a două ratificări. În continuare, intrarea în vigoare pentru ceilalți Membri la data la care este înregistrată ratificarea lor.

Articolul 8 .

Statele care ratifică convenția trebuie să-i aplice dispozițiile cel mai târziu până la 1 ian. 1922.

1 De vd IJlt AnUIJ II.

2 De vd IJlt AnUIJ I.

Articolul 9'

Denunțare: de văzut paragraful 1 al dispoziției finale tip2, cu excepția că această dispoziție înlocuiește "zece ani" cu "cinci ani" .

Articolul 10

Examinare în vederea unei revizui: dispoziție finală tipi.

Articolul]]

Texte având valoare: dispoziție finală tipi.

Convenția nr. 9/1920 privitoare la plasarea marinarilor (Proiect de convenție privitor la plasarea marinarilor*)

Conferința generală a Organizației Internaționale a Muncii din Societatea Națiunilor, convocată la Geneva de către Consiliul de administrație al Biroului Internațional al Muncii, la 15 Iunie 1920,

După ce a hotărât să adopte diferite propuneri relative la "Controlul condițiilor de angajare a marinarilor; plasare; condițiile în care s-ar putea aplica marinarilor și recomandările făcute la Washington în Noiembrie trecut, relative la lipsa de lucru și la asigurarea contra lipsei de lucru", chestiunea formând punctul al doilea din ordinea de zi a sesiunii Conferinței ținute la Geneva, și

După ce a hotărât ca aceste propuneri să fie redactate sub forma unui proiect de convenție Internațională,

adoptă proiectul de convenție de mai jos, ce urmează a fi ratificat de către Membrii Organizației Internaționale a Muncii conform dispozițiilor Părții relative la muncă a Tratatului de la Versailles, din 28 Iunie 1919, a Tratatului de la Saint-Germain, de la 10 Septembrie 1919, a Tratatului de la Neuilly, din 27 Noiembrie 1919, și a Tratatului de la Marele Trianon, din 4 Iunie 1920:

Articolul 1

Pentru aplicarea prezentei convenții, termenul "marinari" cuprinde toate persoanele întrebuințate ca membri ai echipajului pe bordul vaselor efectuând o navigație maritimă, afară de ofițeri.

Articolul 2

1. Plasarea marinarilor nu poate fi obiectul unui comerț exercitat în scop lucrativ de către nici o persoană, societate sau stabiliment. Nici o operație de plasare nu poate da loc, din partea Warlnarilor vreunui vas, la plata vreunei remunerații oarecare, directe sau indirecte, unei persoane, societăți sau stabilimente.

2. În fiecare țară legea va cuprinde sancțiuni penale pentru orice violare a dispozițiilor din prezentul articol.

Articolul 3

1. Prin derogare de la dispozițiunile articolului 2, orice persoană, societate sau stabiliment exercitând în prezent comerțul plasării în scop lucrativ, poate fi îngăduită

1 De vdzut MUIJ II.

2 De vdzut AnUIJ I.

. *Transpus fii Decizia ministeriald IIT. 79.024 din 22 octombrie 1931li Decizja ministeriald'nr. 244.358 din 28 februarie 1933. relative la flfințarea unor birouri de plasare a marinarilor în Constanțtt li Brdila.*

în mod vremelnic, prin autorizațiunea guvernului, să continue acest comerț, cu condiția ca operațiunile sale să fie supuse unui control al guvernului, care să apere drepturile tuturor părților interesate.

2. Fiecare Membru care ratifică prezenta convenție se obligă a lua toate măsurile necesare pentru a des ființa cât mai repede posibil comerțul plasării marinarilor, exercitat în scop lucrativ.

Articolul 4

1. Fiecare Membru care ratifică prezenta convenție va trebui să vegheze la organizarea și întreținerea unui sistem eficace și corespunzător nevoilor, de oficii gratuite pentru plasarea marinarilor. Acest sistem va putea fi organizat și menținut:

a. fie prin asociații reprezentative de armatori și marinari, lucrând în comun sub controlul unei autorități centrale;

b. fie, în lipsa unei acțiuni combinate de felul acesta, chiar de către stat.

2. Operațiunile acestor oficii de plasare vor fi conduse de persoane cu experiență practică maritimă.

3. Dacă există oficii de plasare de diverse tipuri, trebuiesc luate măsuri pentru a coordona acțiunea lor pe o bază națională.

Articolul 5

Se vor constitui comitete compuse dintr-un număr egal de reprezentanți ai armatorilor și ai marinarilor, care vor fi consultate despre tot ce privește funcționarea acestor oficii. Afară de aceasta, guvernul fiecărei țări va preciza puterea acestor comitete, mai ales în ceea ce privește alegerea președintelui din afară de membrii lor, supunerea lor controlului Statului și facultatea de a primi asistența persoanelor ce se interesează de bunul trai al marinarilor.

Articolul 6

În cursul operațiunilor de plasare, marinarul trebuie să păstreze dreptul de a-și alege vasul, și armatorul dreptul de a-și alege echipajul.

Articolul 7

Contractul de angajament al marinarilor trebuie să conțină toate garanțiile necesare pentru protecția tuturor părților interesate și se vor face marinarilor toate înlesnirile pentru a examina acest contract înainte și după semnare.

Articolul 8

Fiecare Membru, care ratifică prezenta convenție, va lua măsuri ca înlesnirile pentru plasarea marinarilor, prevăzute în prezenta convenție, să fie, recurgând la nevoie la oficii publice, la dispoziția marinarilor din toate țările care ratifică prezenta convenție, sub rezerva ca, condițiile de muncă să fie aproximativ aceleași.

Articolul 9

Fiecare țară va decide dacă adoptă sau nu dispozițiuni analoage cu acelea ale prezentei convenții, în ceea ce privește pe ofițerii de punte și ofițerii mecanici.

Articolul 10

1. Orice Membru care va ratifica prezenta convenție va trebui să comunice Biroului Internațional al Muncii toate informațiunile, statistice sau de altfel, de care va putea dispune, cu privire la lipsa de lucru a marinarilor și la funcționarea stabilimentelor de plasare.

2. Biroul Internațional al Muncii va putea asigura, în unire cu guvernele și organizațiile interesate din fiecare țară, coordonarea diferitelor sisteme naționale de plasare a marinarilor.

Articolul 11

Aplicarea în teritoriile ne metropolitane I.

Articolul 12

Ratificări: dispoziție finală tip 2.

Articolele 13 și 14

Intrarea în vigoare imediat după înregistrarea a două ratificări. În continuare, intrarea în vigoare pentru ceilalți Membri la data la care este înregistrată ratificarea lor.

Articolul 15

Statele care ratifică convenția trebuie să-i aplice dispozițiile cel mai târziu până la 1 iulie 1922.

Articolul 16

Denunțare: de văzut paragraful 1 al dispoziției finale tip 1, cu excepția că această dispoziție înlocuiește "zece ani" cu "cinci ani", astfel, convenția este deschisă denunțării la cinci ani după intrarea sa în vigoare.

Articolul 17

Examinare în vederea unei revizuiri: dispoziție finală tip 1.

Articolul 18

Texte având valoare: dispoziții finale tip 2.

Convenția nr.10/1921 relativă la vârsta de admitere a copiilor la munca agricolă
(Proiect de convenție relativ la vârsta de admitere a copiilor la munca agricolă-)

Conferința generală a Organizației Internaționale a Muncii din Societatea Națiunilor,

Convocată la Geneva de Consiliul de administrație al Biroului Internațional al Muncii, și întrunindu-se la 25 Octombrie 1921, în a treia sesiune,

După ce a hotărât să adopte diferite propuneri relative la întrebarea copiilor în agricultură în timpul orelor obligatorii de școală, chestiune prevăzută la punctul 3 al ordinii de zi a sesiunii, și

După ce a decis că aceste propuneri să ia forma unui proiect de convenție internațională,

adoptă următorul proiect de convenție care va trebui ratificat de către Membrii Organizației Internaționale a Muncii, conform dispozițiilor Părții a XI-a a Tratatului de la Versailles și ale Părților corespunzătoare din celelalte Tratatate de Pace:

1 De văd. ut MUII II.

2 De văd. ut AnUII I.

. Transpus în *Legea privind înregistrarea și aplicarea Legii primar din 26 iulie 1924, cu modificările ulterioare.*

Articolul 1

Copiii mai mici de 14 ani nu vor putea fi întrebuințați sau să lucreze în întreprinderile agricole publice sau particulare, ori în dependențele lor, decât în afară de orele fixate pentru învățământul școlar, iar această muncă, dacă are loc, trebuie să fie de așa natură ca să nu poată vătăma silinței lor la școală.

Articolul 2

În scopul pregătirii profesionale, perioadele și orele de învățământ vor putea fi așezate așa fel încât să permită întrebuințarea copiilor la munci agricole ușoare, și mai ales la muncile ușoare ale strănerii bucatelor. Totuși, totalul anual al perioadei de frecvență școlară nu va putea fi redus la mai puțin de 8 luni.

Articolul 3

Dispozițiunile articolului 1 nu se vor aplica la lucrările efectuate de copii în școlile tehnice, cu condiția ca aceste lucrări să fie aprobate și controlate de autoritatea publică.

Articolul 4

Ratificări: dispoziție finală tipi.

Articolul 5

Intrare în vigoare imediat după înregistrarea a două ratificări. În continuare, intrarea în vigoare pentru ceilalți Membri la data la care ratificarea lor este înregistrată.

Articolul 6

Notificarea ratificărilor către Membri: dispoziție finală tipi.

Articolul 7

Statlecareratifică convenția trebuie să-iapli:e dispozițiile cel maitâmliu pânăJa 1
Îan.I92A.

Articolul 8

Aplicarea în teritoriile nemetropolitane conform art. 35 al Constituției2.

Articolul 9

Denunțare: de văzut paragraful 1 al dispoziției finale tipi.

Articolul 10

Examinare în vederea unei revizuirii: dispoziții finale tipi.

Articolul 11

Texte având valoare: dispoziții finale tipi.

Convenția nr.11/1921 relativă la drepturile de asociere și de coaUție
ale muncitorilor agricoU

(Proiect de convenție relativ la drepturile de șdație și de coalție
ale muncitorilor agricoli)

Conferința generală a Organizației Internaționale a Muncii din Societatea
natiunilor,

, Convocată la Geneva de Consiliul de administrație al Biroului Internațional al
Muncii, și întrunindu-se la 25 octombrie 1921', în a treia sesiune, după ce a hotărât să
I De vdlUt AnUIJ I.

z De vdlUt AnUIJ II.

. Transpus fii *Legea sindicatelor profesionale, din 26.mai 1921* ti în *Legea
persoanelor juridice, din 6
februarie 1924.*

adopte diferite propuneri relative la drepturile de asociație și de coalție ale
muncitorilor agricoli, chestiune prevăzută la punctul 4 al ordinii de zi a sesiunii, și
după ce a hotărât ca aceste propuneri să ia forma unui proiect de convenție

internațională

adoptă următorul proiect de convenție, care va trebui ratificat de către Membrii Organizației Internaționale a Muncii, conform dispozițiilor Organizației internaționale a Muncii, conform dispozițiilor Părții a 13-1 a Tratatului de la Versailles și ale Părților corespunzătoare din celelalte Tratatate de Pace.

Articolul 1

Orice Membru al Organizației Internaționale a Muncii care ratifică prezenta convenție se obligă să asigure tuturor persoanelor întrebunțate în agricultură aceleași drepturi de asociație și de coaliție ca și lucrătorilor din industrie și să desființeze orice dispozițiune legislativă sau de altă natură, având ca scop să restrângă aceste drepturi pentru muncitorii agricoli.

Articolul 2

. Ratificări: dispoziții finale tipi.

Articolul 3

intrată în vigoare imediat după înregistrarea a două ratificări. În continuare, intrarea în vigoare pentru alți Membri la data la care este înregistrată ratificarea.

Articolul 4

Notificarea ratificărilor către Membri: dispoziții finale tipi.

Articolul 5

Statele care ratifică convenția trebuie să-i aplice dispozițiile cel tirziu la 1 Ian. 1924.

Articolul 6

Aplicarea la teritoriile ne metropolitane conform art. 35 al Constituției².

Articolul 7

Denunțare: de văzut paragraful 1 al dispoziției finale tip asupra denunțării².

Articolul 8

Examen în vederea unei revizuirii: dispoziție finală tipi.

Articolul 9

Texte având valoare: dispoziție finală tipi.

1932

Lege pentru ratifiCarea proiectului de convenție relativ la indicarea greutiții pe coldele mari transportoJe cu vapoarele^o

Art. unic. – Se ratifică proiectul de convenție relativ la indicarea greutății pe coletele mari, transportate cu vapoarele, adoptat la Conferința Internațioanlă a Muncii &1 cea de a XII.a sesiune, ținută la Geneva &ltre 30 Mai – 21 Iunie 1929.

Textul convenției este aici alăturat.

I De văDI t AnUtl 1.

z De vdzut AnUIJ Il.

* Votată de SI/TIIJt la 25 februarie, iar de Adunarea Deputaților la 1 aprilie 1931.

Promulgatd CII Decretul nr. 2756 din 20 septembrie ti publicată fii "Monitorul Oficial" nr. 222 din 22 septembrie 1932.

Convenția nr. 27/1929 relativă la indicarea greutateii
pe coletele mari transportate cu vapoarele (Proiect de convenție relativ la indicarea
greutății pe coletele mari transportate cu vaporul-)
Conferința generală a Organizației Internaționale a Muncii din Societatea
Națiunilor,
, Convocată la Geneva de Consiliul de administrație al Biroului Internațional al
Muncii, și întrunindu-se la 30 Mai 1920, în a 12-a sesiune.
După ce a hotărât să adopte diverse propuneri relative la indicarea greutateii pe coletele
mari transportate cu vapoarele, chestiune prevăzută în primul punct de pe ordinea de
zi a sesiunii, și după ce a hotărât ca aceste propuneri să ia forma unei con
venții internaționale, ,
adoptă, astăzi, în a 21-a zi a lunii Iunie 1929, convenția ce urmează a fi ratificată de
Membrii Organizației Internaționale a Muncii, conform dispozițiilor Părții a XIII-a a
Tratatului de la Versailles și Părților corespunzătoare ale celorlalte Tratatate de Pace.

Articolul]

1. Orice colet sau obiect care cântărește o mie de kilograme (o tonă metrică) sau mai mult, ca greutate brută, consemnat în granițele teritoriului oricărui Membru care ratifică prezenta convenție și destinat să fie transportat pe mare sau pe cale navigabilă interioară, va trebui, înainte de a fi îmbarcat, să poarte indicația greutateii sale, însemnată pe partea lui exterioară, în chip clar și durabil.
2. Legislația națională va putea, în cazurile excepționale, când e greu să se determine greutatea exactă, să autorizeze indicarea greutateii aproximative.
3. Obligația de a veghea la observarea acestei dispozițiuni nu incumbă decât guvernului țării de unde coletul sau obiectul a fost expedit, cu excluderea guvernului oricărei alte țări prin care coletul ar putea trece pentru a ajunge la destinație.
4. Va fi datoria legislațiilor naționale de a hotărâi dacă obligația de a însemna greutatea în felul arătat mai sus trebuie să incumbe expeditorului sau altcuiva.

Articolele 2-8:

Dispoziții fin ale tipi.

1957

Decretul tir. 213/1957 pentru ratificarea unor convenții internaționale

În materie de muncii adoptate de Organizația Internațională a Muncii"

Prezidiul Marii Adunări Naționale a Republicii Populare Române decretează:

Articolul 1. – Se ratifică următoarele convenții internaționale în materie de muncă

adoptate de Organizația Internațională a Muncii:

- *Convenția nr. 29 din 1930, privind munca forțată sau obligatorie.*

- *Convenția nr. 87 din 1948, privind libertatea sindicală și apărarea dreptului sindical. – Convenția nr. 89, privind munca de noapte a femeilor care lucrează în industrie (revizuită în 1948).*

. *Transpusă în Circulara nr. 11.978 din 10 decembrie 1934 a Ministerului*

Comunicațiilor către capităniile de

porturi și o Circulară similară adresată oficiilor vamale de Ministerul Finanțelor. '

J De vZJlt AnUIJ 1.

- *Publicat în Buletinul Oficial al Marii Adunării Naționale a R.P.R. nr. 4, din 18*

ianuarie 1958.

- *Convenția tir. 1 (3) din 1951, privind egalitatea de remunerare a mllinii de lucru*

mascu
tine și a mllinii de lucrufeminine, pentru o muncă de valoare egală.

Articolul 2. – Se denunță Convenția nr. 4 din 1919, privind munca de noapte afemeilor,

ratificată prin Decretul tIr. 1990, din 17 mai 1921. .

Convenția nr. 29/1930 privind munca forțată sau obligatorie

Conferința, generală a Organizației Internaționale a Muncii, convocată la Geneva de către Consiliul de Administrație al Biroului Internațional al Muncii, care s-a întrunit aici, la 10 iunie 1930, în cea de a patrusprezecea sesiune a sa,

După ce a hotărât să adopte diferite propuneri în legătură cu munca forțată sau obligatorie, problema cuprinsă în primul punct de pe ordinea de zi a sesiunii,

După ce a hotărât ca aceste propuneri vor lua forma unei convenții internaționale,

adoptă, astăzi douăzeci și opt iunie una mie nouă sute treizeci, convenția de mai jos, care va fi denumită Convenția privind munca forțată, 1930, ce urmează a fi ratificată de către Membrii Organizației Internaționale a Muncii conform dispozițiilor Constituției Organizației Internaționale a Muncii:

Articolul 1

1. Orice Membru al Organizației Internaționale a Muncii care ratifică prezenta convenție se angajează să desființeze folosirea muncii forțate sau obligatorii, sub toate formele ei, în termenul cel mai scurt posibil.

2. În vederea acestei desființări totale, munca forțată sau obligatorie va putea fi folosită în timpul perioadei tranzitorii numai în scopuri publice și, în mod excepțional, în condițiile și cu garanțiile stipulate în articolele care urmează.

3. La expirarea unui termen de 5 ani de la intrarea în vigoare a prezentei convenții și cu ocazia raportului prevăzut la articolul 31 de mai jos, Consiliul de Administrație al Biroului Internațional al Muncii va examina posibilitatea de a desființa fără vre-o altă întârziere munca forțată sau obligatorie sub toate formele sale și va hotărî dacă este cazul să înscrie această problemă pe ordinea de zi a conferinței.

Articolul 2

1. În sensul prezentei convenții, termenul "muncă forțată sau obligatorie" va însemna orice muncă sau serviciu pretins unui individ sub amenințarea unei pedepse oarecare, și pentru care numitul individ nu s-a oferit de bună voie.

2. Totuși, termenul "muncă forțată sau obligatorie" nu va cuprinde, în sensul prezentei convenții:

a) orice muncă sau serviciu pretins în virtutea legilor privind serviciul militar obligatoriu și destinat unor lucrări cu caracter pur militar;

b) orice muncă sau serviciu făcând parte din obligațiile civice normale ale cetățenilor unei țări pe deplin independentă;

c) orice muncă sau serviciu pretins unui individ ca urmare a unei condamnări pronunțate printr-o hotărâre judecătorească, cu condiția ca această muncă sau serviciu să fie executat sub supravegherea și controlul autorităților publice și

ca numitul individ să nu fie cedat sau pus la dispoziția unor particulari, societăți sau unor persoane morale private;

d) orice muncă sau serviciu pretins în cazurile de forță majoră, adică în caz de război, catastrofe sau pericol de catastrofe ca: incendii, inundații, foamete, cutremure de pământ, epidemii și epizootii violente, invazii de mimate, de insecte sau de paraziți vegetali dăunători, și în general orice împrejurări care pun în pericol sau riscă să pună în pericol viața sau condițiile normale de existență a întregii populații sau a unei părți din populație;

e) muncile mărunte de la sat, adică muncile executate în interesul direct al colectivității de către membrii acesteia, munci care, deci, pot fi considerate ca obligații civice normale ce revin membrilor colectivității, cu condiția ca populația însăși sau reprezentanții săi direcți să aibă dreptul să se pronunțe asupra justetei acestor munci.

Articolul 3

În sensul prezentei convenții, termenul "autorități competente" va însemna fie autoritățile metropolitane, fie autoritățile centrale superioare din teritoriul interesat.

Articolul 4

1. Autoritățile competente nu vor trebui să impună sau să permită impunerea muncii forțate sau obligatorii în folosul unor particulari, societăți sau al unor persoane morale private.

2. Dacă o astfel de formă de muncă forțată sau obligatorie în folosul unor particulari, societăți sau unor persoane morale private există la data la care ratificarea prezentei convenții de către un Membru este înregistrată de către Directorul General al Biroului Internațional al Muncii, acest Membru va trebui să desființeze complet munca forțată sau obligatorie amintită, începând de la data intrării în vigoare a prezentei convenții, în ceea ce-l privește.

Articolul 5

1. Nici o concesiune acordată unor particulari, unor societăți sau unor persoane morale private nu va trebui să aibă drept consecință impunerea unei forme oarecare de muncă forțată sau obligatorie în vederea producerii sau strângerii de produse pe care acești particulari, societăți sau persoane morale private le folosesc sau cu care fac comerț.

2. Dacă anumite concesiuni existente comportă dispoziții care au drept urmare impunerea unei astfel de munci forțate sau obligatorii, aceste dispoziții vor trebui să fie anulate cât mai curând posibil, pentru a se conforma prevederilor articolului 1 al prezentei convenții.

Articolul 6

Funcționarii administrației, chiar atunci când vor trebui să încurajeze populațiile care sunt în sarcina lor să se dedice unei munci oarecare, nu vor trebui să exercite asupra acestor populații o constrângere colectivă sau individuală cu scopul de a le face să muncească pentru particulari, societăți sau persoane morale private.

Articolul 7

1. Șefii care nu exercită funcțiuni administrative nu vor trebui să recurgă la munca forțată sau obligatorie.

2. Șefii care exercită funcțiuni administrative vor putea, cu autorizația expresă a "autorităților competente, și recurgă la munca forțată sau obligatorie în condițiile prevăzute de articolul 10 al prezentei convenții.

3. Șefii recunoscuți ca atare de lege, și care nu primesc o remunerație adecvată sub alte forme, vor putea să beneficieze de folosirea serviciilor personale anume reglementate, trebuind să se ia toate măsurile necesare pentru a preveni abuzurile.

Articolul 8

1. Răspunderea pentru orice hotărâri de a se recurge la munca forțată sau obligatorie va reveni autorităților civile superioare ale teritoriului respectiv.
2. Totuși, aceste autorități vor putea să acorde autorităților locale superioare dreptul de a impune munca forțată sau obligatorie, în cazurile în care această muncă "u va avea ca efect îndepărtarea muncitorilor de domiciliul lor obișnuit. Aceste autorități vor putea, de asemenea, să acorde autorităților locale superioare – pentru perioadele și în condițiile care vor fi stabilite prin reglementarea prevăzută la art. 23 al prezentei convenții – dreptul de a impune o muncă forțată sau obligatorie pentru "executarea căreia muncitorii vor trebui să se depărteze de domiciliul lor obișnuit, în cazul când aceasta este necesară pentru înlesnirea deplasării funcționarilor din administrație, în exercitarea funcțiilor lor, precum și a transportării materialului administrației. "

Articolul 9

Cu excepția dispozițiilor contrare stipulate la articolul 10 al prezentei convenții, nici o autoritate care are dreptul să impună munca forțată sau obligatorie nu va trebui să permită să se recurgă la această formă de muncă decât dacă s-a asigurat în prealabil:

- a) că serviciul sau munca ce trebuie efectuată reprezintă un interes direct și important pentru colectivitatea chemată să o execute;
- b) că acest serviciu, sau muncă, este de o necesitate actuală sau iminentă;
- c) că a fost imposibil să se procure mâna de lucru voluntară pentru executarea acestui serviciu sau munci, cu toate că s-au oferit salarii și condiții de muncă cel puțin egale celor practicate pe teritoriul interesat pentru munci sau servicii similare;
- d) că această muncă, sau serviciu, nu va constitui o povară prea grea pentru populația actuală față de mina de lucm disponibilă și de aptitudinile sa de a întreprinde munca respectivă.

Articolul 10

1. Munca forțată sau obligatorie cerută ca impozit și munca forțată sau obligatorie impusă pentru lucrări de interes public de către șefii care exercită funcțiuni administrative vor trebui să fie, treptat, desființate.
2. Până la această abolire, atunci când munca forțată sau obligatorie va fi cerută ca impozit, și atunci când munca forțată sau obligatorie va fi impusă de către șefii care exercită funcțiuni administrative, în vederea executării unor lucrări de interes public, autoritățile interesate vor trebui să se asigure, în prealabil:
  - a) că serviciul sau munca ce trebuie executată este de interes direct și important pentru colectivitatea chemată să o execute;

- b) că acest serviciu, sau muncă, este de o necesitate actuală sau iminentă;
- c) că această muncă, sau serviciu, nu va constitui o povară prea grea pentru populația actuală față de mina de lucru disponibilă și de aptitudinea sa de a întreprinde munca respectivă;
- d) că executarea acestei munci, sau serviciu, nu va obliga pe muncitori să se îndepărteze de domiciliul lor obișnuit;
- e) că executarea acestei munci sau serviciu va fi îndmmtată, potrivit cu cerințele religiei, ale vieții sociale sau ale agriculturii.

Articolul 11

1. Numai adulții valizi de sex masculin, în vârstă de cel puțin 18 ani și cel mult 45 ani vor putea fi supuși la muncă forțată sau obligatorie. În afară de categoriile de muncă prevăzute la articolul 10 al prezentei convenții vor trebui să fie respectate limitele și condițiile următoare:

- a) recunoașterea prelașilă – în toate cazurile în care aceasta va fi posibil – de către un medic numit de administrație – că aceștia nu suferă de nici o boală contagioasă și că sunt apti din punct de vedere fizic să suporte munca impusă și condițiile în care ea va fi efectuată;
  - b) scutirea personalului din școli, a elevilor și profesorilor, cât și a personalului administrativ în general;
  - c) menținerea în fiecare colectivitate a unui număr de oameni adulți și valizi indispensabili vieții familiale și sociale; d) respectarea legăturilor conjugale și familiale.
2. În scopurile indicate în alineatul c) de mai sus, reglementarea prevăzută la art.

23 al prezentei convenții va stabili proporția de persoane din populația permanentă de sex masculin și validă care vor putea fi obiectul unei recrutări determinate, această populație neputând, totuși, depăși, în nici un caz, 25% din această populație. Stabilind această proporție, autoritățile competente vor trebui să țină seama de densitatea populației, de dezvoltarea socială și fizică a acestei populații, de perioada din cursul anului și de starea lucrărilor ce trebuie efectuate de cei interesați pe loc și pe cont propriu; în genetal autoritățile vor trebui să repecte necesitățile economice și sociale ale vieții normale a colectivității respective.

Articolul 12

1. Perioada maximă în timpul căreia un individ oarecare va putea fi constrins la muncă forțată sau obligatorie sub diversele forme nu va trebui să depășească 60 de zile dintr-o perioadă de 12 luni, zilele de călătorie necesare pentru a merge la locul de muncă și a se întoarce trebuind să fie cuprinse în aceste 60 de zile.

2. Fiecare muncitor con strâns la muncă forțată, sau obligatorie va trebui să posede un certificat care să indice perioadele de muncă forțată sau obligatorie pe care le-a efectuat.

Articolul 13

1. Orele normale de muncă ale oricărei persoane constrânse la munca forțată sau obligatorie vor trebui să fie aceleași ca orele obișnuite pentru munca liberă, iar orele de muncă efectuate peste durata normală vor trebui să fie remunerate după aceleași tarife ca și cele folosite pentru orele suplimentare ale muncitorilor liberi.

2. Va trebui să se acorde săptămânal o zi de odihnă tuturor persoanelor supuse la o formă oarecare de muncă forțată sau obligatorie, și această zi va trebui să coincidă pe cât posibil, cu ziua consacrată prin tradiție, sau prin obiceiurile țării ori ale regiunii.

Articolul 14

1. Cu excepția muncii prevăzute la articolul 10 al prezentei convenții, munca forțată

sau obligatorie, sub toate formele ei, va trebui să fie remunerată în bani și după tarife care, pentru același fel de muncă, nu vor trebui să fie inferioare nici celor în vigoare în regiunea în care muncitorii sunt folosiți, nici celor în vigoare în regiunea din care au fost recrutați muncitorii.

2. În cazul când munca este impusă de către șefi în exercitarea funcțiilor lor administrative, va trebui să fie introdusă, cât mai curând posibil, plata salariilor în condițiile prevăzute la paragraful precedent.

3. Salariile vor trebui să fie plătite fiecărui muncitor, individual, și nu șefului său de trib sau oricărei alte autorități.

4. Zilele de călătorie pentru a merge la locul de muncă și pentru întoarcere vor trebui să fie socotite la plata salariilor ca zile de muncă.

5. Prezentul articol nu va avea ca efect interzicerea aprovizionării muncitorilor cu rațiile alimentare obișnuite ca parte din salariu, aceste rații trebuind să fie cel puțin echivalente cu suma de bani pe care o reprezintă, dar nu trebuie să se facă nici o rețineră din salariu, nici pentru achitarea impozitelor, nici pentru hrană, îmbrăcăminte și locuințe speciale care vor fi acordate muncitorilor pentru a-i menține în stare de a-și continua munca, luând în considerație condițiile speciale ale muncii lor, și nici pentru fumizare de unelte.

Articolul 15

1. Orice legislație privind despăgubirea în caz de accidente sau boli provocate de muncă, și orice legislație care prevede ajutorarea persoanelor aflate în sarcina muncitorilor decedați sau invalizi, legislații CJUe sunt sau vor fi în vigoare pe teritoriul respectiv, vor trebui să fie aplicate persoanelor supuse muncii forțate sau obligatorii în aceleași condiții ca și muncitorilor liberi.

2. În orice caz, fiecare autoritate care folosește un muncitor la muncă forțată sau obligatorie va avea obligația să asigure întreținerea muncitorului respectiv dacă un accident sau o boală cauzată de muncă îl face, total sau parțial, incapabil de a-și câștiga existența. Această autoritate va trebui, de asemenea, să-și asume obligația de a lua măsuri pentru asigurarea întreținerii oricărei persoane aflate în mod efectiv în sarcina muncitorului, în caz de incapacitate sau deces. rezultând din muncă.

Articolul 16

1. Persoanele supuse muncii forțate sau obligatorii nu vor trebui – în afara cazurilor de necesitate excepționale – să fie transferate în regiuni în care condițiile de hrană și de climă sunt atât de diferite de cele cu care au fost obișnuite, încât ar constitui un pericol pentru sănătatea lor.

2. În nici un caz, o asemenea transferare de muncitori nu va fi autorizată fără aplicarea strictă a tuturor măsurilor de igienă și cazare care se impun pentru instalarea lor și pentru apărarea sănătății lor.

3. Când o asemenea transferare nu va putea fi evitată, vor fi luate măsuri după avizul serviciului medical competent – care să asigure adaptarea treptată a muncitorilor la noile condiții de hrană și de climă.

4. În cazurile când acești muncitori sunt chemați să execute muncă regulată cu care nu sunt obișnuiți, va trebui să se ia măsuri care să asigure adaptarea lor la acest gen de muncă, în special în ceea ce privește antrenarea treptată, orele de muncă, inter. calând repausuri și îmbunătățind sau mărinđ rațiile alimentare, după necesitate.

Articolul 17 .

Înainte de a autoriza orice recurgere la munca forțată sau obligatorie pentru lucrările de construcții sau de întreținere care vor obliga pe muncitori să rămână pe locul de muncă o perioadă îndelungată, autoritățile competente vor trebui să se asigure:

1. că au fost luate toate măsurile necesare pentru a asigura igiena muncitorilor și a le garanta îngrijirea medicală indispensabilă și, în special, că: a) acești muncitori sunt supuși unui examen medical înainte de a începe lucrările și unor noi examinări la anumite intervale pe toată durata muncii; b) că a fost prevăzut un personal medical suficient, precum și dispensare, infirmerii, spitale și materiale necesare pentru a face față tuturor nevoilor, și c) că buna igienă la locurile de muncă, aprovizionarea muncitorilor cu apă, alimente, combustibil și ustensile de bucătărie au fost asigurate în mod satisfăcător și că au fost prevăzute, la nevoie, îmbrăcăminte și locuințe satisfăcătoare.

2. că au fost luate măsurile necesare pentru a se asigura întreținerea familiei muncitorului, în special înlesnind trimiterea unei părți din salariu, printr-un procedeu sigur, cu asentimentul sau la cererea muncitorului;

3. că transportul muncitorilor pentru a merge la locul de muncă și pentru întoar. cere va fi asigurat de administrație, pe răspunderea și cheltuiala sa, și că administrația va înlesni aceste călătorii, folosind; în cea mai largă măsură posibilă, toate mijloacele de transport disponibile;

4. că, în caz de boală sau accident, care îi fac pe muncitori incapabili de muncă pentru o anumită perioadă, repatrierea muncitorului va fi asigurată pe cheltuiala administrației;

5. că orice muncitor care ar dori să rămână IJC.loc ca muncitor liber la expirarea perioadei sale de muncă forțată sau obligatorie, va avea facultatea de a face, fără a pierde, timp de 2 ani, drepturile sale la repatriere gratuită.

Articolul 18

1. Mșnca forțată sau obligatorie pentru transportarea de persoane sau mărfuri, de exemplu, cu brațele sau prin vâslire, va trebui să fie desființată în termenul cel mai scurt posibil, iar, până la desflÎDțare, autoritățile competente vor trebui să elaboreze regulamente care să fixeze:

a) obligația de a nu folosi această muncă decât pentru a înlesni deplasarea de funcționari ai administrației în exercitarea funcțiunilor lor, sau transportarea

de materiale ale administrației, sau, în caz de necesitate absolut urgentă, transportarea altor persoane decât funcționari;

b) obligația de a nu folosi la astfel de transporturi decât oameni apți din punct de vedere fizic pentru această muncă, recunoscuți astfel printr-un examen medi. cal prealabil, în toate cazurile în care acest examen este posibil; în caz că acesta nu este posibil, persoana care folosește această mână de lucru va trebui să se asigure, pe răsunderea sa, că muncitorii folosiți au aptitudinea fizică cerută și nu suferă de o boală

contagioasă;

c) greutatea Blax.Îmă pe care o pot duce muncitorii;

d) parcursul maxim care va putea fi impus acestor muncitori de la locul domiciliului lor;

e) numărul maxim de zile pe lună sau pe orice altă perioadă în timpul căreia acești muncitori vor putea fi rechiziționați, zilele de călătorie pentru întoarcere fiind cuprinse în acest număr; .

f) persoanele care au dreptul să recurgă la această formă de muncă forțată sau obligatorie, precum și măsura în care ele au dreptul de a recurge la aceasta.

2. Fixând limitele maxime menționate la literele c, d, e din paragraful precedent, autoritățile competente vor trebui să țină seama de diferite elemente, în special de aptitudinea fizică a populației care va trebui să fie rechiziționată, de felul itinerarului de parcurs, cât și de condițiile climatice.

3. Autoritățile competente vor trebui, în afară de aceasta, să ia măsuri pentru ca distanța zilnică normală făcută de hamali să nu depășească o distanță corespunzătoare duratei medii a unei zile de muncă de 8 ore, ținând seama că pentru a o stabili, va trebui să se aibă în vedere nu numai greutatea ce trebuie dusă și distanța de parcurs, ci și starea dmmului, perioada anului și toate celelalte elemente; dacă ar fi necesar să se impună hamalilor ore suplimentare de muncă, acestea vor trebui să fie remunerate după tarife mai ridicate decât cele normale.

Articolul 19

1. Autoritățile competente nu vor trebui să permită să se recurgă la culturi obli. gatorii decât în scopul prevenirii foametei sau a lipsei de produse alimentare, și totdeauna sub rezerva că alimentele sau produsele astfel obținute să rămână proprietatea indivizilor sau colectivității care le-au produs.

2. Prezentul articol nu va trebui să aibă ca rezultat – atunci când producția e organizată după lege și obicei pe baza comunală și când produsele sau beneficiile care provin din vânzarea acestor produse rămân proprietatea colectivității – să scutească pe membrii colectivității de obligația de a se achita de munca astfel impusă.

Articolul 20

Legislațiile care prevăd o represiune colectivă aplicabilă unei întregi colectivități pentru delictele comise de unii din membrii săi nu vor trebui să cuprindă și munca forțată sau obligatorie pentru o colectivitate, ca una dintre metodele de represiune.

Articolul 21

Nu se va recurge la munca forțată sau obligatorie pentru lucrările subterane ce urmează să fie executate în mine.

Articolul 22

Rapoartele anuale pe care Membrii, care ratifică prezenta convenție, se angajează să le prezinte Biroului Internațional al Muncii, conform dispozițiilor art. 22 al Constituției Organizației Internaționale a Muncii, privind măsurile luate de ei pentru aplicarea dispozițiilor prezentei convenții, vor trebui să cuprindă informații cât se poate de complete pentru fiecare teritoriu interesat, în ceea ce privește măsura în care s-a recurs la munca forțată sau obligatorie pe acest teritoriu, precum și următoarele puncte: scopul în care această muncă a fost efectuată; procentajul morbidității și mortalității; ore de muncă; sistemul de plată a salariilor și cuantumul lor, precum și orice alte date necesare.

Articolul 23

1. Pentru a aplica dispozițiile prezentei convenții, autoritățile competente vor trebui să elaboreze un regulament complet și precis cu privire la folosirea muncii forțate sau obligatorii.

2. Acest regulament va trebui să cuprindă, în special reguli care să permită fiecărei persoane supuse muncii forțate sau obligatorii să prezinte autorităților orice reclamație referitoare la condițiile de muncă, garantându-le că aceste reclamații vor fi examinate și luate în considerație.

Articolul 24

În toate cazurile va trebui să se ia măsurile necesare pentru asigurarea strictei aplicări a regulamentelor privind folosirea muncii forțate sau obligatorii, fie prin extinderea la muncă forțată sau obligatorie a atribuțiilor oricărui organ de inspecție deja creat pentru supravegherea muncii libere, fie prin orice alt sistem potrivit.

Va trebui, de asemenea, și se ia măsuri pentru ca aceste regulamente să fie aduse la cunoștința persoanelor supuse muncii forțate sau obligatorii.

Articolul 25

Faptul de a cere în mod ilegal prestarea muncii forțate sau obligatorii va fi pasibil de sancțiuni penale, și orice Membru care ratifică prezenta convenție va avea obligația să se asigure că sancțiunile impuse de lege au o eficacitate reală și sunt strict aplicate.

Articolul 26

1. Orice Membru al Organizației Internaționale a Muncii care ratifică prezenta convenție se angajează să o aplice pe teritoriile supuse suveranității, jurisdicției, protecției, suzeranității, tutelei sau autorității sale, în măsura în care el are dreptul să-și asume obligații în legătură cu problemele de jurisdicție internă. Totuși, dacă acest Membru dorește să se prevaleze de dispozițiile articolului 35 al Constituției Organizației Internaționale a Muncii, el va trebui să însoțească ratificarea sa de o declarație prin care să facă cunoscut:

1. teritoriile la care intenționează să aplice integral dispozițiile prezentei convenții;

2. teritoriile la care intenționează să aplice dispozițiile prezentei convenții cu modificări și în ce constau aceste modificări; 3. teritoriile pentru care își rezervă hotărârea. 2. Declarația sus-menționată este considerată ca făcând parte integrantă din ratifi

care și va produce efecte identice. Orice Membru care va formula o astfel de declarație

va avea facultatea de a renunța, printr-o nouă declarație, la toate sau la o parte din rezervele cuprinse, conform alioate 1 or 2 și 3 de mai sus, în declarația sa anterioară.

Articolul 27 Ratificări: dispoziție finală tip i.

Articolul 28

Intrarea în vigoare: dispoziție finală tip i.

Articolul 29

Notificarea ratificărilor către Membri dispoziție finală tip i.

Articolul 30

Denunțare. Această dispoziție diferă de dispoziția finală tip I. La paragraful 2, trebuie citit "cinci ani" în loc de "zece ani"; astfel, după ce convenția a fost în vigoare 10 ani, ea este deschisă denunțărilor la intervale de cinci ani.

Articolul 31

Examinare în vederea unei revizuirii: dispoziție finală tip i.

Articolul 32

Efect al convenției care revizuieste: dispoziție finală tip i.

Articolul 33

Texte având valoare: dispoziție finală tip I.

Convenția nr. 87/1948 privind libertatea sindicatelor și apărarea dreptului sindical Conferința Generală a Organizației Internaționale a Muncii, convocată la San Francisco de către Consiliul de Administrație al Biroului Internațional al Muncii, și care s-a întrunit aici, la 17 iunie 1948, în cea de a treizeci și una sesiune a sa,

După ce a hotărât să adopte, sub forma unei convenții, diferite propuneri privitoare la libertatea sindicală și la apărarea dreptului sindical, problema care constituie punctul 7 de pe ordălea de zi a sesiunii,

Considerând că Preambulul Constituției Organizației Internaționale a Muncii enunță, printre mijloacele susceptibile de a îmbunătăți situația muncitorilor și de a asigura pacea, "afirmarea principiului libertății sindicale",

Considerând că Declarația de la Philadelphia a proclamat din nou că "libertatea de exprimare și de întrunire este o condiție indispensabilă a unui progres susținut",

Considerând că Conferința internațională a Muncii, la cea de a 30-a sesiune a sa, a adoptat, în unanimitate, principiile care trebuie să stea la baza reglementării internaționale,

Considerând că Adunarea Generală a Națiunilor Unite, la cea de a doua sesiune a sa, și-a însușit aceste principii și a invitat Organizația internațională a Muncii să-și continue eforturile pentru a se putea adopta una sau mai multe convenții internaționale;

adoptă, astăzi, nouă iulie una mie nouă sute patruzeci și opt, convenția de mai jos, care va fi denumită "Convenția privind libertatea sindicală și apărarea dreptului sindical, 1948".

J De vdm AnUIJ I.

Partea 1 Libertatea sindicală

Articolul 1

Orice Membru al Organizației Internaționale a Muncii, pentru care prezenta convenție este în vigoare, se angajează să aplice dispozițiile următoare:

, Articolul 2

Muncitorii și patronii, fără nici o deosebire, au dreptul, fără autorizație prealabilă, și constituie organizații la alegerea lor, precum și să se afilieze acestor organizații, cu singura condiție de a se conforma statutelor acestora din urmă.

Articolul 3

1. Organizațiile de muncitori și patroni au dreptul și să elaboreze statutele și regulamentele administrative, să își aleagă liber reprezentanții, să își organizeze gestiunea și activitatea și să își formuleze programul de acțiune. .

2. Autoritățile publice trebuie să se abțină de la orice intervenție de natură să limiteze acest drept sau să-i împiedice exercitarea legală.

Articolul 4

Organizațiile de muncitori și patroni nu sunt supuse dizolvării sau suspendării pe cale administrativă.

Articolul 5

Organizațiile de muncitori și patroni au dreptul să constituie federații și confederații precum și să se afilieze acestora, și orice organizație, federație sau confederație are dreptul să se afilieze la organizații internaționale de muncitori și patroni.

Articolul 6

Dispozițiile articolelor 2, 3 și 4, de mai sus, se aplică federațiilor și confederațiilor lor organizațiilor de muncitori și patroni.

Articolul 7

Dobândirea personalității juridice de către organizațiile de muncitori și patroni, federațiile și confederațiile lor, nu poate fi subordonată unor condiții care ar pune în discuție aplicarea dispozițiilor articolelor 2, 3 și 4 de mai sus.

Articolul 8 ,

1. În exercitarea drepturilor care le sunt recunoscute de prezenta convenție, muncitorii, patronii și organizațiile lor respective sunt obligați ca, după exemplul celorlalte persoane sau colectivități organizate, să respecte legalitatea.

2. Legislația națională nu va trebui să prejudicieze și nici să fie aplicată în așa fel încât să prejudicieze garanțiile prevăzute de prezenta convenție.

Articolul 9

1. Măsura în care garanțiile prevăzute în prezenta convenție se vor aplica forțelor armate și poliției va fi determinată de legislația națională.

2. Conform principiilor stabilite la paragraful 8 al articolului 19 al Constituției Organizației Internaționale a Muncii, ratificarea acestei convenții de către un Membru nu va trebui considerată ca afectând orice lege, orice sentință, orice obicei, sau orice

acord, deja existente, care acordă membrilor forțelor armate și poliției garanții prevăzute în prezenta convenție.

Articolul 10

În prezenta convenție, termenul "organizație" înseamnă orice organizație de muncitori și patroni având drept scop să promoveze și să apere interesele muncitorilor sau patronilor.

Partea a II-a Apărarea dreptului sindical *Articolul]]*

Orice Membru al Organizației Internaționale a Muncii, pentru care prezenta convenție este în vigoare, se angajează să ia toate măsurile necesare și corespunzătoare pentru a

asigura muncitorilor și patronilor libera exercitare a dreptului sindical.

Partea am-a.

Diferite măsuri

Articolele 12 și 13

Declarații de aplicare în teritoriile ne me'opolitane .

Partea a IV -a. Dispoziții tinale *Articolele 14-2]*

Dispoziții finale tip2.

Conventia nr. 89 privind munca de noapte a femeilor care lucrează în industrie
(revizuită în 1948)

Conferința Generală a Organizației Internaționale a Muncii, convocată la San Francisco de către Consiliul de Administrație al Biroului Internațional al Muncii și care s-a întrunit aici, la 17 iunie 1948, în cea de a treizeci și una sesiune a sa,

după ce a hotărâtsă adopte diferite propuneri referitoare la revizuirea parțială a convenției asupra muncii de noapte (a femeilor) 1919, adoptată de conferință în prima sesiune și la revizuirea convenției asupra muncii de noapte (a femeilor) (revizuită), 1931, adoptată de conferință în cea de a optsprezecea sesiune a sa, problema care constituie punctul 9 de pe ordinea de zi a sesiunii,

considerând că aceste propuneri trebuie să ia forma unei convenții inter naționale,

adop.tată, astăzi, noui iulie, una mie nouă sute patruzeci și opt, următoarea convenție, care va fi denumită "Conveție asupra muncii de noapte (a femeilor) (revizuită),1948".

1 Ve vtfzut AnUIJ nr.11

2. De vdzut AnUIJ 1.

Partea 1

Dispoziții generale

Articolul 1

1. În sensul prezentei convenții, vor fi considerate ca "întreprinderi industriale": a) minele., carierele și industriile extractive de orice fel;
b) întreprinderile în care produsele sunt fabricate, modificate, curățite, reparate, omate, finisate, pregătite pentru vânzare, distruse sau dărâmate, sau în care materialele suferă o transformare, inclusiv întreprinderile de construcții de vapoare, de producere, transformare și transmitere a electricității și a forței motrice, în general;. .
c) întreprinderile de construcții și proiectări civile, inclusiv lucrările de construcții, de reparații, de întreținere, de transformare și de dărâmare.
2. Autoritatea competentă va stabili linia de demarcație între industrie, pe de o parte, și agricultură, comerț și celelalte munci neindustriale, pe de altă parte.

Articolul 2

În sensul prezentei convenții, termenul "noapte" înseamnă o perioadă de cel puțin 11 ore consecutive, cuprinzând un interval de autoritatea competentă, de cel puțin 7 ore consecutive, cuprins între orele 10 seara și 7 dimineața; autoritatea competentă va putea să prescrie intervale diferite pentru diferite regiuni, industrii, întreprinderi sau ramuri industriale sau de întreprinderi, dar, înainte de a stabili un interval începând după orele 11 seara, va consulta organizațiile de patroni și muncitori interesați.

Articolul 3

Femeile, fără deosebire de vârstă, nu vor putea fi folosite în timpul nopții în nici o întreprindere industrială, publică sau particulară și în nici o unitate a acestor întreprinderi, cu excepția întreprinderilor unde sunt folosiți numai membrii aceleiași familii.

Articolul 4

Articolul 3 nu va fi aplicat:

- a) în caz de forță majoră, când într-o întreprindere, se produce o întrerupere a exploatării care nu se poate prevedea și care nu are caracter periodic;
- b) în cazul în care munca se efectuează, -fie la materii prime, fie la materii în stare de preparare, susceptibile alterării foarte rapide și când această muncă

este necesară pentru a salva aceste materii de la o pierdere inevitabilă. *Articolul 5*

1. Când, din cauza unor împrejurări deosebit de grave, interesul național o cere, interdicția muncii de noapte a femeilor va putea fi suspendată printr-o hotărâre a guvernului în urma consultării organizațiilor de patroni și muncitori interesate.
2. Această suspendare va trebui să fie notificată Directorului general al Biroului Internațional al Muncii, de către guvernul interesat, în raportul său anual privind aplicarea convenției.

Articolul 6

În întreprinderile industriale supuse influenței anotimpurilor, și în toate cazurile în care împrejurările excepționale o cer, durata perioadei de noapte indicată la articolul 2 va putea fi redusă la 10 ore, timp de 60 de zile pe an.

Articolul 7

În țările în care clima face ca munca de zi să fie deosebit de grea, perioada de noapte poate fi mai scurtă decât cea fixată în articolele de mai sus, cu condiția să se acorde în timpul zilei un repaus de compensație.

Articolul 8

Prezenta convenție nu se aplică:

- a) femeilor care dețin posturi de conducere sau cu caracter tehnic și care implică

o răspundere;

b) femeilor ocupate în servicii de igienă și sănătate și care nu efectuează normal o muncă manuală.

Partea a II.a Dispoziții speciale referitoare la anumite țări *Articolul 9*

În țările în care nici un regulament public nu se aplică la munca femeilor în timpul nopții în întreprinderile industriale, termenul "noapte" va putea desemna în mod provizoriu, și pe o perioadă de maximum 3 ani, la aprecierea guvernului, o perioadă de numai 10 ore, care va cuprinde un interval fixat de autoritate competentă, de cel puțin 7 ore consecutive, cuprinse între orele 10 seara și 7 dimineața.

Articolele 10-12:

Modificări în aplicarea convenției în ce privește India și Pakistan și proceduri pentru amendarea lor.

Partea a III.a. Dispoziții speciale *Articolele 13-20:*

Dispoziții finale tip I.

Convenția nr.100/1951 privind egalitatea de remunerație a mâinii de lucru masculine și a mâinii de lucru feminine, pentru o muncă de valoare egală

Conferința generală a Organizației Internaționale a Muncii, convocată la Geneva de către Consiliul de Administrație al Biroului Internațional al Muncii, și care s-a întrunit aici, la 6 iunie 1951, în cea de-a treizeci și patra sesiuni a sa,

1 De văzut *AnUIJ* 1.

După ce a hotărât să adopte diferite propuneri în legătură cu principiul egalității de remunerare a muncii de lucru masculin și a muncii de lucru feminin pentru o muncă de valoare egală, problema care constituie al șaptelea punct de pe ordinea de zi a sesiunii,

După ce '3. hotărât că aceste propuneri vor lua forma unei convenții internaționale,

adoptă, astăzi, douăzeci și nouă iunie una nouă sute cincizeci și unu, convenția de mai jos, care va fi denumită "Convenție privind egalitatea de remunerare, 1951":

Articolul 1

În sensul prezentei convenții:

- a) termenul "remunerație" cuprinde salariul obișnuit, de bază sau minim, și orice alte avantaje, plătite direct sau indirect în bani sau în natură, de către patron muncitorului pentru munca prestată de acesta din urmă.
- b) expresia "egalitate de remunerare a muncii de lucru masculin și a muncii de lucru feminin pentru o muncă de valoare egală" se referă la cuantumul remunerației fixat, fără discriminare în ceea ce privește sexul.

Articolul 2

1. Fiecare Membru va trebui, prin mijloace adaptate metodelor în vigoare pentru fixarea cuantumului de remunerație, să încurajeze și, în măsura în care acesta este compatibil cu metodele arătate, să asigure aplicarea pentru toți muncitorii a principiului egalității de remunerare a muncii de lucru masculin și a muncii de lucru feminin pentru o muncă de valoare egală.

2. Acest principiu va putea fi aplicat:

- a) fie pe calea legislației naționale;
- b) fie prin orice sistem de fixare a remunerației, stabilit sau recunoscut de legislație;
- c) fie prin contracte colective încheiate între patroni și muncitori;
- d) fie prin îmbinarea acestor diferite mijloace.

Articolul 3

1. Atunci când asemenea măsuri sunt de natură să înlesnească aplicarea prezentei convenții, se vor lua măsuri pentru a încuraja aprecierea obiectivă a muncilor pe baza lucrărilor pe care acestea le necesită.

2. Metodele ce vor fi folosite pentru această apreciere vor putea face obiectul unor hotărâri, fie ale autorităților competente în ceea ce privește fixarea cuantumului remunerației, fie – dacă cuantumul remunerației este fixat pe bază de contracte colective – ale părților care au încheiat aceste contracte.

3. Diferențele de cuantum al remunerației, care corespund, fără a ține seama de sex, unor diferențe ce rezultă dintr-o astfel de apreciere obiectivă a lucrărilor care trebuie să fie efectuate nu vor trebui să fie considerate contrarii principiului egalității de remunerare a muncii de lucru masculin și a muncii de lucru feminin pentru o muncă de valoare egală.

Articolul 4

Fiecare Membru va colabora în modul cel mai potrivit cu organizațiile de patroni și muncitori interesate, pentru a pune în aplicare dispozițiile prezentei convenții.

Articolele 5, 6 și 9-14

Dispoziții finale ale tipului.

Articolele 7 și 8

Declarații de aplicare la teritoriile nemșopolitane.

1958

*Decretul nr. 352 pentru ratificarea Convenției nr. 98 mnl949
privind aplicarea principiilor dreptului de organizare și negociere colectivă.
Prezidiul Marii Adunări Naționale a Republicii Populare Române, decretează:
Articol unic. – Se ratifică Convenția nr. 98 privind aplicarea principiilor dreptului
de organizare și negociere colectivă, adoptată de Organizația Internațională a
Muncii, la 1 iulie 1949.*

Convenția nr. 98/1949 privind aplicarea principiilor dreptului de organizare
și negociere colectivă
Conferința generală a Organizației Internaționale a Muncii,
Convocată la Geneva de Consiliul de Administrație al Biroului Internațional al
Muncii, și care s-a întrunit la 8 iunie 1949, în cea de a trizeci și doua sesiune a sa,
După ce a hotărât să adopte diferite propuneri relative la aplicarea principiilor
dreptului de organizare și de negociere colectivă, problema care constituie al 4-lea
punct la ordinea de zi a sesiunii,
După ce a hotărât că aceste propuneri vor lua forma unei convenții internaționale,
adoptă, azi, întâi iulie una mie nouă sute patru zeci și nouă, convenția de mai
jos, care va fi denumită "Convenția asupra dreptului de organizare și de negociere
colectivă, 1949".

Articolul]

1. Muncitorii trebuie să beneficieze de o protecție adecvată împotriva oricăror acte de discriminare care tind să prejudicieze libertatea sindicală în materie de angajare.
2. O asemenea protecție trebuie să se aplice mai ales în ceea ce privește actele care au ca scop:

J De vdzut MUIJ I

2 De vdzut MUIJ II

*. Publicat în Buletinul Oficial al Marii Adunări Naționale R.P.R. IIT. 34șdin 29
august 1958.*

- a) să subordoneze angajarea unui muncitor condiției de a nu se afilia unui sindicatul său sau de a înceta să facă parte dintr-un sindicat;
- b) să concedieze un muncitor sau să i se aducă prejudicii prin oricare alte mijloace, din cauza afilierii sale sindicale sau participării sale la activități sindicale în afara orelor de muncă sau cu consimțământul patronului, în timpul orelor de muncă.

Articolul 2

1. Organizațiile de muncitori și de patroni trebuie să beneficieze de o protecție adecvată împotriva oricăror acte de ingerință ale unora față de celelalte, fie direct, fie prin agenții sau membrii lor, în formarea, funcționarea și administrarea lor. .
2. Sunt, cu deosebire, asimilate actele de ingerință în sensul prezentului articol, măsurile tinzând să provoace crearea unor organizații de muncitori, dominate de un patron sau o organizație de patroni sau să sprijine organizații de muncitori prin mijloace financiare sau în alt mod, în scopul de a pune aceste organizații sub controlul unui patron sau al unei organizații de patroni.

Articolul 3

Dacă este necesar, trebuie să fie instituite organisme corespunzătoare condițiilor naționale pentru a se asigura respectarea dreptului de organizare, definit prin articolele precedente.

Articolul 4

Dacă este necesar, trebuie luate măsuri corespunzătoare condițiilor naționale pentru a încuraja și a promova dezvoltarea și folosirea cea mai largă a procedurilor de negociere voluntară a contractelor colective între patroni și organizațiile de patroni, pe de o parte, și organizațiile de muncitori, pe de altă parte, în vederea reglementării, prin acest mijloc, a condițiilor de angajare.

Articolul 5

1. Măsura în care garanțiile prevăzute prin prezenta convenție se vor aplica forțelor armate sau poliției va fi determinată de legislația națională.
2. Conform principiilor stabilite de paragraful 8 din art. 19 din Constituția Organizației Internaționale a Muncii, ratificarea acestei convenții de către un Membru nu va trebui să fie considerată că afectează orice lege, orice sentință, orice obicei, sau acord existent, care acordă membrilor forței armate și poliției garanțiile prevăzute de prezenta convenție.

Articolul 6

Prezenta convenție nu se ocupă de situația funcționarilor publici și nu va putea, în nici un fel, să fie interpretată ca aducând prejudicii drepturilor sau statutului lor.

Articolele 7,8 și 11-16

Dispoziții finale tipice. .

Articolele 9/i 10

Declarații de aplicare în teritoriile ne-metropolitane.

J De vizit AnUII 1

2 De vdv.t AnUII II .

1964

Decretul nr. 772

pentru ratificarea Convenției nr. 116 privind revizuirea parțială a convențiilor adoptate de Conferința generală a muncii în primele sale treizeci și două de sesiuni, în vederea unificării dispozițiilor referitoare la pregătirea rapoartelor asupra aplicării convențiilor de către

Consiliul de Administrație al Biroului Internațional al Muncii.

Consiliul de stat al Republicii Populare Române decretează:

Art. unic. – Se ratifică Convenția nr. 116 privind revizuirea parțială a convențiilor adop

tate de Conferința generală a Organizației Internaționale a Muncii în primele sale treizeci și două de sesiuni, în vederea unificării dispozițiilor referitoare la pregătirea rapoartelor asupra aplicării convențiilor de către Consiliul de Administrație al Biroului Internațional al Muncii. adoptată la cea de-a patruzeci și cincea sesiune a Conferinței generale a Organizației Internaționale a Muncii, la 26 iunie 1961, la Geneva.

Convenția nr. 116/1961

privind revizuirea parțială a convențiilor adoptate de Conferința

generală a Organizației Internaționale a Muncii în primele sale treizeci și două de sesiuni, în vederea unificării dispozițiilor referitoare la pregătirea rapoartelor asupra aplicării convențiilor

de către Consiliul de Administrație al Biroului Internațional al Muncii

Conferința generală a Organizației Internaționale a Muncii,

Convocată la Geneva, de către Consiliul de Administrație al Biroului internațio

nal al Muncii, și întrunindu-se la 7 iunie 1961 în cea de a patruzeci și cincea sesiune,

După ce a hotărât să adopte propuneri privind revizuirea parțială a convențiilor adoptate de către Conferința generală a Organizației Internaționale a Muncii în primele sale treizeci și două de sesiuni, în vederea unificării dispozițiilor referitoare la pregătirea rapoartelor asupra aplicării convențiilor de către Consiliul de Administrație al Biroului Internațional al Muncii,

Considerând că aceste propuneri trebuie să ia forma unei convenții internaționale, adoptă, azi, 26 iunie 1961, convenția de mai jos, care se va numi "Convenția privind revizuirea articolelor finale, 1961".

Articolul]

În textele convențiilor adoptate de conferința internațională a Muncii în cadrul primelor sale treizeci și două de sesiuni, articolul final, care prevede prezentarea unui raport asupra aplicării convenției de către Consiliul de Administrație al Biroului Internațional al Muncii la Conferința generală, va fi omis și înlocuit cu articolul următor:

"Ori de câte ori va considera necesar, Consiliul de Administrație al Biroului Internațional al Muncii va prezenta Conferinței generale un raport asupra aplicării .
Publicat în Buletinul Oficiului al Marii Adunări Naționale RPR. IIT. 19, din 12 decembrie 1964.

pt' Cezentei convenții și va exlillina daci este cazul și se înșrie pe ordinea de zi a Conferinței problema revizuirii sale totale sau parțiale" .

Articolul 2

Orice membru al organizației, care, din data intrării în vigoare a prezentei convenții, va comunica directorului general al Biroului Internațional al Muncii ratificarea formală din partea sa a unei convenții adoptate de către Conferință în cadrul primelor șase sesiuni și două de rezervă, va fi considerat că a ratificat această convenție, așa cum ea a fost modificată prin convenția de 'ati.

Articolul 3

Două exemplare ale prezentei convenții vor fi semnate de către Președintele Conferinței și de către Directorul General al Biroului Internațional al Muncii. Unul din aceste exemplare va fi depus la arhivele Biroului Internațional al Muncii, celălalt va fi înmănat Secretarului general al Organizației Națiunilor Unite pentru înregistrare, conform articolului 102 din Carta Națiunilor Unite. Directorul General va trimite fiecăruia dintre membrii Organizației Internaționale a Muncii o copie certificată pentru conformitate după prezenta convenție.

Articolul 4

1. Ratificările formale ale prezentei convenții vor fi comunicate Directorului General al Biroului Internațional al Muncii.
2. Prezenta convenție va intra în vigoare la data când ratificările a doi membri ai Organizației Internaționale a Muncii vor fi fost primite de către Directorul General.
3. După intrarea în vigoare a prezentei convenții Directorul General al Biroului internațional al Muncii va notifica primirea de noi ratificări ale convenției tuturor membrilor Organizației Internaționale a Muncii și Secretarului General al Organizației Națiunilor Unite.
4. Orice membru care ratifică prezenta convenție recunoaște că dispozițiile clauzei înlocuite înlocuite mai sus, la articolul 1, Întrebare, o dată cu intrarea în vigoare inițială a prezentei instrumente, obligația. impune Consiliului de Administrație, în conformitate cu convențiile adoptate de Conferință la sesiunile sale șase și două de rezervă, de a prezenta acesteia la intervalele fixe de convențiile amintite un raport asupra aplicării fiecăreia din ele și de a examina, în același timp, daci este cazul să se înscrie pe ordinea de zi a Conferinței problema revizuirii sale totale sau parțiale.

Articolul 5

Indiferent de orice dispoziție care ar figura într-una din convențiile adoptate de către Conferință, ratificarea prezentei convenții de către un membru nu va produce deplin drept denunțarea vreuneia din dispozițiile amintite, iar intrarea în vigoare a prezentei convenții nu va avea drept efect să închidă posibilitatea unor noi tratate de vreuneia din aceste convenții.

Articolul 6

1. În cazul în care Conferința ar adopta o nouă convenție care să revizuiască total sau parțial prezenta convenție, și numai daci noua convenție nu va dispune altfel:

a) ratificarea noii convenții de către un stat membru va atrage denunțarea deplin drept a prezentei convenții. sub rezerva că noua convenție de revizuire să fi intrat în vigoare;

b) începând de la data intrării în vigoare a noii convenții de revizuire, prezenta convenție va înceta să fie deschisă ratificării membrilor. '

2. Prezenta convenție rămâne, în orice caz, în vigoare, în forma și conținutul său, pentru membrii care o vor ratifica și care nu vor ratifica convenția care ar revizui-o.

Articola 7

Versiunile francezi și engleză ale prezentei convenții fac credința în egală măsură.

Textul care precede este textul autentic al Convenției acioptate ÎII cuvenita formă de către CoBferința generală 8: Organizației Internaționale a Muncii la cea de-a patruzeci și cincea sesiune a sa, care a avut loc la Geneva, și care a fost declarată închisă la 29 iunie 1961.

1973

1Hcntulll'.284

pentnt nJtij"rictII'M ullOl'etHWenții aI6 O,,.IIIimțUi lnUr".,.,.1ItJk a Murreii .

Art. 1. – Se ratifică următoarele convenții internaționale tii înam-ie de muncII și ocrotiri

sociale. adOplD Jede ctIlre Confet'inf4 generală a Organi.4/iei htterruJșionale a Muncii:

1. Convenția tir. 59 din 1937 privind stabilirea vârstei minime pentru admiterea copiilor

la muncile industriale (revizuită).

2. Convenția M. 81 din 1947 privind inspecția muncii în industrie și comerț.

3. Convenția nr. 8& din 1948 privind organizaJJrea activittfții defoklsire aforței de muncă. 4. Convenția nr. 95 din 1940 privind protecția salariulMi.

5. Corwenția nI'. 111 dm, J958privind discriminarea în domelliul ocupăriiforței de muncă

și exercitării JIt'Ofesiei. ,

6. Convenția tlr. 117 din 1962 privind obiectivele și normele debazij ale polăicii sociale. 7. Convenția nr.lZ2 din 1964 privind polăica de ocupare afrnlei de muncă.

Alt. 2. – La depunerea instrunumtului de ratificare de căJre Republica SocialiStă Rom4nia a convențiilor prevăș de art. 1 se va face o declarație cu următorul conținut:

"Consiliul de Stat al Republicii Socialiste Romtfnia consideră că menținerea stării de dependență a unor teritorii, la care se refel'ă reglementarea din art. 30,i 31 ale Convenției nr. 81 din 1947, art. 13 și 14 ale Convenției nr.lJ8.din 1948, art.13,i 14 ale Convenției Ilr. 88 din 1948, art. 20 și 21 ale ConllențM fir. 95 din 1949și art. 6 al Com>enției tir. 111 din 1958; nu este în collcordJlnții cu Cal't4 Organizației Națiunilor Ullile și cu documentele adoptaJe de O.NU. cu privire la acordarea independenței țirilor,i popoarelor coloniale, inclusiv cu Declarația referitoare la principiile dreptului internațional privind relațiile prieteneți ,i cooperarea între state potrivit CartBi O.,,allilPliei NațiunilorUllittJ,. adoptWii în unanimitate prin Rezoluția nr. 2625 (XXV) din 1970, care proclamă în mod solemn obligația statelor de a favoriza realiza.. rea principiului egalității în drepturi a popoarelor și a dreptului lor de a dispune de ele (;,sele în scopul de a pune de înd4t4 C4piit colonialismului." .

. Publicat fii BuklinulOfclialalR. S.Rom4nia, nr.81dht 6 Iunie 1973

CoD\venția nr. 59/1937 privind stabilirea vârstei minime
pentru admiterea copiilor la muncile industriale (revizuită)

Conferința generală a Organizației Internaționale a Muncii,
convocată la Geneva, de către Consiliul de Administrație al Biroului internațio-
nal al Muncii, și care s-a întrunit aici, la 3 iunie 1937 în cea de-a douăzeci și treia
sesiune a sa,

după ce a hotărât să adopte diferite propuneri privitoare la revizuirea parțială a
convenției care stabilește vîrsta minimă pentru admiterea copiilor la muncile indus-
triale, adoptate de către conferință la prima sa sesiune, problema care constituie cel
de-al șaselea punct al ordinii de zi a sesiunii,

considerând că aceste propuneri trebuie să ia forma unei convenții internaționale,
adoptă, la 22 iunie 1937, convenția următoare, care se va numi "Convenție (revizuită)
privind vîrsta minimă (industrie), 1937".

Partea I

Dispoziții generale

Articolul 1

1. Pentru aplicarea prezentei convenții vor fi considerate ca întreprinderi indus-
triale mai ales:

- a) minele, carierele și industriile extractive de orice natură;
- b) industriile în care produsele sunt prelucrate, modificate, curățate, reparate,
decorate, finisate, pregătite pentru vânzare, sau în care materialele suferă o
transformare, inclusiv construcția de nave, industriile de casare a materialelor, precum
și producerea, transformarea forței motrice, în general, și a electricității;
- c) construirea, reconstruirea, întreținerea, repararea, modificarea sau demolarea
oricăror construcții și edificii, căi ferate, tramvaie, porturi, docuri, diguri, canale,
instalații pentru navigație interioară, drumuri, tunele, paduri, viaducte, canale
colectoare, canale obișnuite, puțuri, instalații telegrafice sau telefonice, instalații
electrice, uzine de gaz, distribuirea apei sau alte lucrări de construcții, precum și
lucrările de pregătire și de fundație care preced lucrările prevăzute de acest alineat;
- d) transportul persoanelor sau mărfurilor de drumuri, cale ferată sau pe apă, inclusiv
manipularea mărfurilor în docuri, cheiuri, debarcadere și antrepozite, cu excepția
transportului manual.

2. În fiecare țară autoritatea competentă va determina linia de demarcație între
industrie, pe de o parte, și comerț și agricultură, pe de altă parte.

Articolul 2

1. Copiii sub 15 ani nu pot fi angajați sau primiți să muncească în întreprinderile
industriale, publice sau particulare, sau în unitățile subordonate acestora.

2. Legislația națională poate autoriza folosirea muncii copiilor sub 15 ani în cazurile
în care aceștia sunt membrii familiei celui care angajează, și care folosește ca forță de
muncă numai propria familie, cu excepția muncilor care, prin natura lor sau condițiile
în care sunt îndeplinite, periclitează viața, sănătatea sau moralitatea celor care le
execută.

Articolul 3

Dispozițiile prezentei convenții nu privesc munca copiilor din cadrul școlilor
profesionale, cu condiția ca această muncă să fie aprobată și supra vegheată de către
autoritatea publică.

Articolul 4

În scopul de a permite controlul aplicării dispozițiilor prezentei convenții, orice
conducător de întreprindere industrială este obligat să țină un registru de evidență a

tuturor persoanelor sub 18 ani a căror muncă o folosește, cu indicarea datei nașterii acestora.

Articolul 5

1. În ceea ce privește muncile care, prin natura lor sau condițiile în care ele se îndeplinesc, periclitează viața, sănătatea sau moralitatea persoanelor care le execută, legile naționale trebuie:

a) fie să stabilească limita sau limitele de vîrstă peste 15 ani pentru admiterea tinerilor la aceste munci;

b) fie să delege unei autorități competente împuternicirea de a stabili limita sau limitele de vîrstă peste 15 ani pentru admiterea tinerilor la aceste munci.

2. Rapoartele anuale, care trebuie să fie prezentate în conformitate cu articolul 22 al Constituției Organizației Internaționale a Muncii, trebuie să conțină, după caz, toate infoșțiile privind vîrsta sau vîrstele stabilite de către legile naționale potrivit alineatului a) al paragrafului precedent, sau măsurile luate de către autoritatea competentă în virtutea împuternicirii delegate în conformitate cu alineatul b) al paragrafului precedent.

Partea a II-a

Dispoziții speciale pentru anșite țări

Articolele 6-9

Modificări în aplicarea convenției în ce privește Japonia, India și China, și procedura pentru amendarea lor.

Partea a III-a

Dispoziții finale

Articolele 10-16

Dispoziții finale ale tipului. *I De văzut AnUIJ I*

Convenția nr. 81/1947 privind inspecția muncii în industrie și comerț
 Confederația Generală a Organizației Internaționale a Muncii,
 Convocată la Geneva de către Consiliul de Administrație al Biroului Internațional
 al Muncii, și care s-a întinut aici, la 19 iunie 1947, în cea de-a treia sesiune a sa.
 După ce a hotărât să adopte diferite propuneri referitoare la inspecția muncii în
 industrie și comerț, problemă care constituie cel de-al patrulea punct al ordinii de zi a
 sesiunii.

După ce a hotărât aceste propuneri și în forma unei Convenții internaționale,
 adoptă, la 11 iulie 1947, Convenția Internațională, care se va numi "Convenția asupra
 inspecției muncii, 1947".

Partea I

Inspecția muncii în industrie

Articolul 1

Fiecare membru al Organizației Internaționale a Muncii, care aplică prezenta
 convenție, trebuie să posede un sistem de inspecție a muncii în întreprinderile indus-
 triale.

Articolul 2

1. Sistemul de inspecție a muncii în întreprinderile industriale se va aplica tutu-
 ror întreprinderilor pentru a asigura aplicarea legislațiilor legale referitoare la condițiile de muncă și la protecția lucrătorilor în
 executarea profesiei lor.
2. Legislația în vigoare în domeniul minier și de transport
 sau părți ale acestor întreprinderi de aplicație a prezentei Convenții.

Articolul 3

1. Sistemul de inspecție a muncii va avea următoarele scopuri:
 a) să asigure aplicarea legislațiilor legale referitoare la condițiile de muncă și la
 protecția lucrătorilor în exercițiul profesiei lor, durata și condițiile privind durata
 muncii, salarizarea, securitatea și igiena muncii, condițiile de trai, folosirea
 copiilor și a tinerilor și altele conexe, în măsură în care inspectorii de muncă să
 asigure aplicarea acestor dispoziții;
 b) să furnizeze celor care au nevoie și lucrătorilor informații și informații tehnice asupra
 mijloacelor celor mai eficiente de respectare a dispozițiilor legale; c) să aducă la
 cunoștința autorității competente deciziile sau măsurile care
 corespund măsurilor de protecție și de siguranță.
 2. Dacă inspectorii de muncă nu sunt în număr suficient și alte funcții, acestea trebuie
 și stăruite să exercite funcțiile principale și să nu cauzeze, într-un mod oarecș,
 autorității sau inspectorii de muncă în atribuțiile lor cu cei care
 angajează și cu lucrătorii.

Articolul 4

1. În măsura în care practica administrativă a statului membru permite, inspecția
 muncii va fi plasată sub supravegherea și controlul Biroului Internațional central.

2. Încăz, ul mai stat federațional, expresia "autoritate centrală", înș, fie șș
 tatea "Jeder", fie o autoritate centrală a uniunii federale.

Articolul 5

Autoritatea va avea următoarele atribuții:
 a) să asigure aplicarea legislațiilor legale referitoare la condițiile de muncă și la
 protecția lucrătorilor în exercițiul profesiei lor, durata și condițiile privind durata
 muncii, salarizarea, securitatea și igiena muncii, condițiile de trai, folosirea
 copiilor și a tinerilor și altele conexe, în măsură în care inspectorii de muncă să
 asigure aplicarea acestor dispoziții;
 b) să furnizeze celor care au nevoie și lucrătorilor informații și informații tehnice asupra
 mijloacelor celor mai eficiente de respectare a dispozițiilor legale; c) să aducă la
 cunoștința autorității competente deciziile sau măsurile care
 corespund măsurilor de protecție și de siguranță.

- b) colaborarea, întreținerea și gestionarea inspecției muncii; c) de, o parte, și cei care

-ngajeazi și lucrătorii \$A \setminus Q tgal \setminus iz Atill.eacest C) Jă, pe țele "tă: parte.

Articolul 6

Pe; rsonalul speciei , va fi. fonnat din funcțioș P \ lblici 111 căror stașt. i. șdiții de sel Viciu le asipri stabUitate în funcție și independența Ja Ji. cJe Ql'ices Q bim. bare pvc: mamentali și orice inn \ len Jineș vizuș din aC".

Articolul 7

1. 'Sub rct!» Va c: condițiilor cerute de legislația Bș. ion"ă . penuțrect Ub! rș șngajaților servicilor publice, inspec; tQtii tle oumcivor. fhoc., ta Ji, nșpc. ș aplitu. cUnii candidatului. de a îndeplia și nile. pe cue ș și șUeș.

2. Mijloa. cele cie averific III, ceste : aplitu ctipivor; fi stabUit. eete ; Citre autootea competentă.

3. Inspecțoriide: muncit liebuie să. prim. eaș opregitirc cQ respunzit Oll, IC exerci tării aunc Jiilorlor.

Articolul 8

Penuț funcția . cie ; nșpcct Q în cadrul. SI < rvic: iului. de ins. peeție pot fi. desemnați atât birbați, . cit și fși. DACI C \$tenecesar, , inspectorilor și Ql spec; tOll, IC lor. li se pot atribui SA re jnispeciale.

Articolul 9

În . vecierea. siguriti și i di, spoz 4 i i Qt legale : pl'ivș dî 8 ienș și sec! lrș Jca lucrătorilor cue și ț X trciti profesia pentru a se jnfOQWI. ctesp J; 'C cfcș lepecare le au procșle folO \$ite. materijle uUl jWe și metodele de Jș și ! IPt JI igtenei și sccu. rititii acestora, (iecue . st4t me JQbru va lu; a misllrile. nece \$lle pcutol ș. la. 4c țivitatea. ășpecfiei, să asș. C() laș O Bor șpe J ț și Whnicieai ștor C4 lificați, în < : lusiv a unor tebnic: ie Di în dQD1 C11 iu1 QIC4 icinii, mecanici. i, elșititii și și, p: ltrivitșu metodele șspunzăt QA fC cșillor naționale.

Articolul 10

NUJ Pirul. spectoril Ql', șemunci , va trebui si facș ț Jn1 a. a. siglua. , cu. eficacitate . funcțijlc ș M; iuluicie jnșpc4: Jie tiv... fi fix. at ț-c Ju- se. sc: ama. de:

a) impmta Qfa sm: jqjlor pe ș. Înșpectorii le . la de șlinit și în special de:

. i) II UJ Dirul. na. tUta, șf. l. și sihla. ția în Jtepr. iadea: ilqr supuse ștro l ubai;

și) aumirul și diversiq. tea. categoriilor de lușori ș muncesc în aceste intre pri Dderi;

iii); Bș și COD) plexitatea dil; pozițiilor lcg. ca ciror qk (are țrebl Jjc. și fie. ... și șati;

b) mijloacele materiale de execut. aNa sarcini lQr puse la șziția inspcd Orilor;

c) condițiile practice în care urmează să se efectueze controalele pentru a da rezultatele scontate.

Articolul 11

1. Autoritatea competentă va lua măsurile necesare pentru a pune la dispoziția inspectorilor de muncă:

- a) birouri locale amenajate corespunzător nevoilor serviciului și accesibile tuturor celor interesați;
- b) înlesniri de transport necesare exercitării funcțiilor acestora, atunci când nu există posibilități de transport public corespunzător.

2. Autoritatea competentă va lua măsurile necesare pentru a rambursa inspectorilor de muncă toate cheltuielile de deplasare și cheltuielile accesorii necesare exercitării funcțiilor lor.

Articolul 12

1. Inspectorii de muncă, purtând asupra lor acte justificative ale funcțiilor pe care le îndeplinesc, vor fi autorizați:

- a) să pătrundă liber, fără încunoștințarea prealabilă, la orice oră din zi și din noapte, în orice întreprindere supusă inspecției;
- b) să pătrundă, ziua, în toate localurile pe care au motive temeinice să le controleze;

c) să procedeze la orice cercetări, controale sau anchete considerate necesare pentru a se asigura că dispozițiile legate sunt respectate, și în special:

i) să interogheze, singuri sau în prezența martorilor, pe cel care angajează sau personalul întreprinderii, asupra tuturor problemelor referitoare la aplicarea dispozițiilor legate;

și) să ceară să li se prezinte toate înscrisurile, registrele și documentele a căror deținere este prevăzută de legislația referitoare la condițiile de muncă, în scopul verificării conformității acestora cu dispozițiile legate și pentru a le copia sau scoate extrase;

iii) să pretindă afișarea instrucțiunilor prevăzute de dispozițiile legate;

iv) să ia, pentru analiză, mostre din materiile și substanțele utilizate sau manipulate, cu condiția ca cel care angajează sau reprezentantul acestuia să fie încunoștințat că materiile sau substanțele respective au fost luate în acest scop.

2. Cu ocazia inspecției, inspectorul va informa despre prezența sa în întreprindere pe cel care angajează sau pe reprezentantul acestuia, în afară de cazul în care apreciază că o astfel de înștiințare riscă să dăuneze eficacității controlului.

Articolul 13

1. Inspectorii de muncă vor fi autorizați să determine luarea de măsuri în vederea eliminării defecțiunilor constatate la instalații, la amenajări sau în metodele de lucru, pe care le considera dăunătoare sănătății sau securității lucrătorilor.

2. Pentru a putea determina luarea acestor măsuri, inspectorii vor avea dreptul, sub rezerva contestării măsurilor respective pe căile judiciare sau administrative prevăzute de legislația națională, de a dispune sau de a face să se dispună:

a) să se aducă instalațiilor, într-un termen fixat, modificările necesare pentru a se asigura aplicarea strictă a dispozițiilor legate privind sănătatea și securitatea lucrătorilor;

b) să fie imediat luate măsuri executorii în cazurile de pericol iminent pentru sănătatea și securitatea lucrătorilor.

3. Dacă procedura stabilită la paragraful 2 nu este compatibilă cu practica

administrativă și judiciară a statului membru, inspectorii vor avea dreptul să sesizeze autoritatea competentă pentru ca aceasta să dea ordine precise sau să determine luarea de măsuri imediat executorii.

Articolul 14

Inspecția muncii va trebui să fie informată despre accidentele de muncă și cazurile de îmbolnăviri profesionale, în situațiile și potrivit procedurii prescrise de legislația națională.

Articolul 15

Sub rezerva eventualelor excepții prevăzute de legislația națională, inspectorii de muncă:

- a) nu vor avea dreptul să aibă un interes oarecare, direct sau indirect, în întreprinderile aflate sub controlul lor;
- b) vor fi obligați, prin măsuri penale sau disciplinare corespunzătoare, să nu dezvăluie, chiar după părăsirea funcției, secretele de fabricație sau de comerț ori procedeele de exploatare cunoscute cu ocazia exercitării funcțiilor lor;
- c) vor considera absolut confidențială sursa oricărei plângeri care semnalează defecțiuni de instalații sau încălcarea dispozițiilor legale și nu vor face cunoscut celui care angajează sau reprezentantului acestuia că s-a procedat la efectuarea inspecției ca urmare a unei plângeri.

Articolul 16

Numărul și natura inspecțiilor efectuate la întreprinderi vor fi determinate de necesitatea de a se asigura aplicarea efectivă a dispozițiilor legate respective,

Articolul 17

1. Persoanele care vor încălca sau neglija respectarea dispozițiilor legale; a căror executare incumbă inspectorilor de muncă, vor fi pasibile de urmărirea legală imediată, fără avertisment prealabil. Legislația națională va putea să prevadă însă exceptarea cazurilor în care, pentru remedierea situației sau pentru luarea de măsuri preventive, este necesar un avertisment prealabil.
2. Inspectorii de muncă pot să decidă ca, în locul intentării acțiunii sau reco-mandării efectuării urmăririi, să dea avertismente sau îndrumări.

Articolul 18

Pentru încălcarea dispozițiilor legate a căror aplicare este supusă controlului inspectorilor de muncă, precum și pentru împiedicarea inspectorilor de muncă în exercitarea funcțiilor lor, în legislația națională vor fi prevăzute sancțiuni corespunzătoare, care vor fi efectiv aplicate.

Articolul 19

1. Inspectorii de muncă sau birourile de inspecție locale, după caz, sunt obligați să prezinte autorității centrale de inspecție rapoarte periodice, cu caracter general, asupra rezultatelor activității lor.
2. Aceste rapoarte vor fi întocmite potrivit indicațiilor autorității centrale și vor trata obiective indicate în timp de către aceasta; ele vor fi prezentate cel puțin la perioadele fixate de autoritatea centrală însă, în toate cazurile, cel puțin o dată pe an.

Articolul 10

1. Autoritatea centrală de inspecție va publica anual un raport, cu caracter general, asupra activității serviciilor de inspecție aflate sub controlul său.
2. Aceste rapoarte vor fi publicate într-un termen convenabil, care să nu depășească însă 12 luni de la sfârșitul anului la care se referă.
3. Copii de pe rapoartele anuale vor fi comunicate direct șefului Biroului Internațional al Muncii, într-un termen convenabil de la publicarea lor, dar care să nu depășească 3 luni.

Articolul 21

Raportul anual publicat de către autoritatea centrală de inspecție se va referi la următoarele:

- a) legi și reglementări de competența inspecției muncii;
- b) personalul de inspecție a muncii;
- c) statistici ale întreprinderilor supuse inspecției și numărul de lucrători care muncesc în aceste întreprinderi;
- d) statistici ale inspecțiilor efectuate;
- e) statistici ale infracțiunilor comise și ale sancțiunilor aplicate;
- f) statistici ale accidentelor de muncă;
- g) statistici ale îmbolnăvirilor profesionale, precum și la orice alte probleme referitoare la acest domeniu, în măsura în care acestea sunt de competența autorității centrale.

Partea a D.a

Inspecția muncii în comerț

Articolul 22

Fiecare membru al Organizației Internaționale a Muncii care aplică prezenta parte a convenției, trebuie să posede un sistem de inspecție a muncii în întreprinderile comerciale.

Sistemul de inspecție a muncii în întreprinderile comerciale se aplică întreprinderilor pentru care inspectorii de muncă sunt însărcinați să asigure aplicarea dispozițiilor legale referitoare la condițiile de muncă și la protecția lucrătorilor în exercitarea profesiei lor.

Articolul 24

Sistemul de inspecție a muncii în întreprinderile comerciale va trebui să satisfacă dispozițiile articolelor 3-21 ale prezentei convenții, în măsura în care acestea sunt aplicabile.

Partea a-m-a

Diverse măsuri

Articolul 25

1. Orice stat membru al Organizației Internaționale a Muncii, care ratifică prezenta convenție, poate printr-o declarație anexată ratificării sale, să excludă din acceptarea convenției partea a II-a a acesteia.

2. Orice stat membru care a făcut o asemenea declarație poate să o anuleze oricând, printr-o declarație ulterioară.

3. Orice stat membru care aplică o declarație făcută conform paragrafului 1 al prezentului articol va indica în fiecare an, în raportul său anual asupra aplicării prezentei convenții, starea legislației sale și a practicii referitoare la dispozițiile părții a doua a prezentei convenții, precizând în ce măsuri s-a dat urmare sau s-a propus și se da urmare acelor dispoziții.

Articolul 26

În cazurile în care nu reiese în mod sigur ci o întreprindere sau o parte ori un serviciu dintr-o întreprindere sunt sapsuse prezentei <:ooovenții, sarcina rezolvării acestei probleme revine autorității competente.

Articolul 27

Termenul "dispoziții legale", folosit în prezenta convenție, cuprinde, pe lângă legislație, și hotărârile arbitrare și contractele colective cu putere de lege a căror aplicare inspectorii de muncă au sarcina de a o efectua.

Articolul 28

Infonnații aminunțite privind întreaga legislație națională care corespunde dispozițiilor prezentei convenții vor fi incluse în rapoartele anuale care se prezintă în conformitate cu articolul 22 din Constituția Organu.ățicl Ințernaționale a Muncii.

Articolul 29

1. Când teritoriul unui stat membru cuprinde regiuni foarte întinse sau când, datoriti caracterului rizleț al populației sau stadiului de dezvoltare a acesteia, autoritatea competentă consideră că dispozițiile prezentei convenții nu pot fi aplicate, ea poate excepta acele regiuni de la aplicarea convenției, fie în toalitatea ei, fie cu excepțiile pe care le consideri corespunzătoare anumitor Îiltreprinderi sau anumitor lucrări.

2. Orice stat membru trebuie să iDdice, ÎD primul său raport anual asupra aplicării prezentei convenții, prezentat în virtutea articolului 22 din Constituția Organizației Internaționale a Muncii, orice regiune pentru care își propune să recurgă la dispozițiile prezentuhti articol, precum și motivele respective.

Drept urmare, nici un stat membru nu va putea să recurgă la dispozițiile prezentului articol, decât pentru regiunile pe care le va indica în mod expres.

3. Orice stat memb1U care recurge la dispozițiile prezentului articol trebuie să indice în rapoartele sale anuale ulterioare regiunile pentru care renunță la dreptul de a recurge la aceste dispoziții.

Articolele 30 și 31

Declarații de aplicare în teritoriile ne Dletropolitaoei.

Articolele 32-39

Dispoziții finale tip1.

J De *vdzut* AnUII 1.

Z *Devdzut* MUII II.

Convenția nr. 88/1948

privind organizarea activității de folosire a forței de muncă

Conferința generală a Organizației Internaționale a Muncii,
Convocată la San Francisco de către Consiliul de Administrație al Biroului
Internațional al Muncii, și care s-a întrunit, aici, la 17 iunie 1948, în cea de-a treizeci și
una sesiune a sa,

După ce a hotărât să adopte diferite propuneri referitoare la organizarea activității de
folosire a forței de muncă, problemă care este cuprinsă în cel de-al patrulea
punct al ordinii de zi a sesiunii,

După ce a hotărât ca aceste propuneri să ia forma unei convenții internaționale,
adoptă, la 9 iulie 1948, convenția următoare, care se va numi "Convenție asupra
organizării activității de folosire a forței de muncă, 1948".

Articolul 1

1. Fiecare stat membru al Organizației Internaționale a Muncii, care aplică prezenta
convenție, trebuie să desfășoare sau să vegheze la modul în care se
desfășoară activitatea publică și gratuită de folosire a forței de muncă.

2. Sarcina esențială a activității de folosire a forței de muncă este să realizeze, în
cooperare, dacă este cazul, cu alte organisme publice și private interesate, cea mai
bună organizare posibilă a pieței forței de muncă, ca parte integrantă a programului
național, tinzând la menținerea și asigurarea ocupării depline a forței de muncă, pre-
cum și la dezvoltarea și folosirea resurselor productive.

Articolul 2

Activitatea de folosire a forței de muncă trebuie să fie organizată sub forma unui
sistem național de birouri de folosire a forței de muncă aflate sub controlul unei
autorități naționale.

Articolul 3

1. Sistemul trebuie să cuprindă o rețea de birouri locale și, dacă este cazul, de birouri
regionale, suficiente ca număr, pentru a satisface fiecare regiune geografică a
țării și situate la îndemâna celor care angajează și a lucrătorilor.

2. Organizarea rețelei:

a) trebuie să facă obiectul unei analize generale:

i) când s-au produs schimbări importante în repartizarea activității econo-
mice și a populației active;

și) când autoritatea competentă consideră că este cazul să se facă o analiză
generală pentru a se aprecia experiența dobândită în cursul unei perioade
de încercare;

b) trebuie să fie revizuită când, dintr-o asemenea analiză, rezultă necesitatea
unei revizuirii.

Articolul 4

1. Măsuri corespunzătoare trebuie să fie luate, pe cale de comisii consultative, în
scopul de a asigura cooperarea reprezentanților celor care angajează și a reprezen-
tanților lucrătorilor la organizarea și funcționarea activității de folosire a forței de
muncă, precum și la desfășurarea politicii privind această activitate.

2. Aceste măsuri trebuie să prevadă instituirea uneia sau mai multor comisii
consultative naționale și, dacă este cazul, comisii regionale și locale.

3. Reprezentanții celor care angajează și reprezentanții lucrătorilor în aceste comisii
trebuie să fie desemnați în număr egal, după consultarea organizațiilor reprezentative
ale celor care angajează și ale lucrătorilor, acolo unde asemenea organizații există.

Articolul 5

Politica generală a activității de folosire a forței de muncă, atunci când este vorba de îndrumarea lucrătorilor către locurile de muncă disponibile, trebuie să fie stabilită după consultarea reprezentanților celor care angajează și a reprezentanților lucrătorilor, prin intermediul comisiilor consultative prevăzute la art. 4.

Articolul 6

Sistemul de folosire a forței de muncă trebuie să fie organizat astfel încât să asigure eficacitatea recrutării și plasării lucrătorilor. În acest scop, el trebuie:

a) să sprijine pe lucrători să găsească un loc de muncă convenabil, iar pe cei care angajează, să recruteze lucrători care să corespundă nevoilor întreprinderilor; în mod special, el trebuie, în conformitate cu reglementările emise pe plan național:

i) să înregistreze pe cei care solicită angajarea în muncă, să ia notă de calificările personale, experiența și preferințele acestora, să-i chestioneze în vederea angajării, să le controleze, dacă este nevoie, aptitudinile fizice și

profesionale și să-i sprijine să obțină, atunci când este cazul, o orientare, o pregătire sau o readaptare profesională;

și) să obțină de la cei care angajează informații precise asupra locurilor de muncă vacante comunicate de către aceștia organelor care fac parte din sistemul de folosire a forței de muncă și asupra condițiilor pe care trebuie să le îndeplinească lucrătorii de care ei au nevoie pentru ocuparea acelor locuri de muncă;

iii) să îndrume către locurile de muncă vacante pe candidații care posedă aptitudinile profesionale și fizice cerute;

iv) să organizeze compensarea ofertelor și cererilor de angajare în muncă de la un birou la altul, dacă primul birou solicitat nu este în măsură să plaseze în mod convenabil candidații, sau, să-i îndrume către locuri de muncă vacante corespunzătoare, sau dacă alte situații justifică această măsură;

b) să ia măsuri corespunzătoare pentru:

i) a înlesni mobilitatea profesională, în scopul de a adapta oferta de forță de muncă la posibilitatea de folosire a acesteia în diferitele profesii;

și) a înlesni mobilitatea geografică în vederea sprijinirii deplasării lucrătorilor către regiunile care oferă posibilități convenabile de folosire a acestora;

iii) a înlesni transferările temporare ale lucrătorilor dintr-o regiune în alta, în scopul de a atenua un dezechilibru local și momentan între oferta și cererea de forță de muncă;

iv) a înlesni deplasările de lucrători dintr-o țară în alta încuviințate de guvernele interesate;

c) să strângă și să analizeze, în colaborare, dacă este cazul, cu alte autorități, precum și cu cei care angajează și cu sindicatele, toate informațiile disponibile

asupra situației pieței forței de muncă și evoluției probabile a acesteia, atât pe ansamblul țării, cit și în diferitele industrii, profesii sau regiuni, și să pună sistematic și rapid aceste informații la dispoziția autorităților publice, a organizațiilor celor care angajează și a organizațiilor lucrătorilor interesate, precum și la dispoziția publicului;

d) să colaboreze la administrarea asigurărilor de șomaj și ajutoarelor de șomaj, precum și la aplicarea altor măsuri destinate și vină în ajutorul șomerilor;

e) să sprijine, pe cât este necesar, alte organisme publice sau private, la elaborarea planurilor sociale și economice menite să influențeze în mod favorabil situația folosirii forței de muncă.

Articolul 7

Trebuie luate măsuri pentru:

- a) a înlesni, în cadrul diferitelor birouri de folosire a forței de muncă, specializarea pe profesii și pe industrii, cum este agricultura sau oricare altă ramură de activitate în care această specializare poate fi utilă;
- b) a răspunde în mod satisfăcător la nevoile categoriilor speciale de solicitanți de locuri de muncă, cum sunt invalizii.

Articolul 8

În ce privește tinerii, în cadrul activității de folosire a forței de muncă și de orientare profesională se vor lua măsuri cu caracter special.

Articolul 9

1. Personalul organelor care desfășoară activitatea de folosire a forței de muncă trebuie să fie format din funcționarii publici beneficiind de un statut și condiții de serviciu care să le asigure independența față de orice schimbare guvernamentală și orice influență neprevăzută din afară și care, sub rezerva necesităților serviciului, să le asigure stabilitatea în funcție.
2. Sub rezerva condițiilor pe care legislația națională le fixează pentru recrutarea personalului serviciilor publice, personalul organelor care desfășoară activitatea de folosire a forței de muncă trebuie să fie recrutat numai pe baza aptitudinii candidatului de a îndeplini sarcinile pe care urmează să și le asume.
3. Mijloacele de a verifica aceste aptitudini trebuie să fie determinate de către autoritatea competentă.
4. Personalul organelor care desfășoară activitatea de folosire a forței de muncă trebuie să primească o pregătire corespunzătoare pentru exercitarea funcțiilor sale.

Articolul 10

Organele care desfășoară activitatea de folosire a forței de muncă și, dacă este cazul, și alte autorități publice trebuie ca, în colaborare cu organizațiile celor care organizează și organizațiile lucrătorilor și cu alte organisme interesate, să ia toate măsurile posibile pentru ca cei care organizează și lucrătorii să încurajeze din plin activitatea de folosire a forței de muncă.

Articolul 11

Autoritățile competente trebuie să ia toate măsurile necesare pentru a asigura o cooperare rodnică între organele care desfășoară activitatea de folosire a forței de muncă și birourile de plasare private cu scopuri nelucrative.

Articolul 12

1. Atunci când teritorial unui stat membru cuprinde regiuni foarte întinse sau când, datorită caracterului răsleț al populației sau stadiului de dezvoltare a acesteia, autoritatea competentă consideră că dispozițiile prezentei convenții nu pot fi aplicate, ea poate excepta acele regiuni de la aplicarea convenției, fie în totalitatea ei, fie cu excepțiile pe care le consideră corespunzătoare anumitor întreprinderi sau anumitor

lucrări. .

2. Orice stat membru și indice, în primul său raport anual asupra aplicării prezentei convenții, prezentat în virtutea articolului 22 din Constituția Organizației Internaționale a Muncii, orice regiune pentru care își propune să recurgă la dispozițiile prezentului articol, precum și motivele respective. Drept urmare, nici un stat membru nu va putea să recurgă la dispozițiile prezentului articol decât pentru regiunile pe care le va indica în mod expres.

3. Orice stat membru care recurge la dispozițiile prezentului articol trebuie să indice în rapoartele sale anuale ulterioare regiunile pentru care renunță la dreptul de a recurge la aceste dispoziții.

Articolele 13 și 14

Declarații de aplicare în teritoriile ne-metropolitane .

Articolele 15-22

Dispoziții finale tip2.

Convenția nr. 95/1949 privind protecția salariului

Conferința generală a Organizației Internaționale a Muncii, convocată la Geneva de către Consiliul de Administrație al Biroului Internațional al Muncii, și care s-a întrunit aici, la 8 iunie 1949, în cea de-a treizeci și doua sesiuni a sa,

după ce a hotărât să adopte diferite propuneri referitoare la protecția salariului,

problemă care constituie cel de-al șaptelea punct al ordinii de zi a sesiunii,

după ce a hotărât ca aceste propuneri să ia forma unei convenții internaționale,

adoptă, la 1 iulie 1949, convenția următoare, care se va numi "Convenție asupra protecției salariului, 1949". .

Articolul 1

În sensul prezentei convenții, termenul "salariu" înseamnă, oricare i-ar fi denumirea sau modul de calcul, remunerarea sau câștigurile susceptibile de a fi evaluate în bani și stabilite prin acordul părților sau de către legislația națională, pe care cel care angajează le datorează unui lucrător în baza unui contract de muncă, scris sau verbal, fie pentru munca efectuată sau care urmează a fi efectuată, fie pentru serviciile prestate sau care urmează a fi prestate.

Articolul 2

1. Prezenta convenție se aplică tuturor persoanelor cărora li se plătește sau trebuie să li se plătească un salariu.

1 De văzut AnUII II.

Z De văzut Anexa I.

2. Autoritatea competentă, după consultarea organizațiilor celor care angajează și a organizațiilor lucrătorilor, acolo unde asemenea organizații există și sunt direct interesate, va putea excepta de la aplicarea totalității, sau a unora dintre dispozițiile prezentei convenții, categoriile de persoane care muncesc în astfel de împrejurări și condiții de angajare încât aplicarea totală sau parțială a amintitelor dispoziții nu s-ar putea face în mod convenabil, și care nu sunt folosite la munci manuale sau care sunt folosite la servicii casnice sau alte ocupații asemănătoare.

3. Orice stat membru trebuie să indice, în primul său raport anual asupra aplicării prezentei convenții, prezentat în virtutea articolului 22 din Constituția Organizației Internaționale a Muncii, orice categorie de persoane pe care își propune să le excepteze de la aplicarea totalității sau vreuneia dintre dispozițiile convenției, în conformitate cu prevederile paragrafului precedent. Drept urmare, nici un stat membru nu va putea să procedeze la aplicarea de excepții decât pentru categoriile de persoane astfel indicate.

4. Orice stat membru care a indicat în primul său raport anual categoriile de persoane pe care își propune să le excepteze de la aplicarea totalității sau vreuneia dintre dispozițiile prezentei convenții va trebui ca, în rapoartele ulterioare, să indice categoriile de persoane pentru care renunță la dreptul de a recurge la dispozițiile paragrafului 2 al prezentului articol, precum și orice progres realizat în scopul aplicării prezentei convenții la aceste categorii de persoane.

Articolul 3

1. Salariile plătibile în bani vor fi achitate exclusiv în monedă având curs legal, iar plata sub formă de bilete la ordin, bonuri, cupoane sau sub orice altă formă considerată că reprezintă moneda, având curs legal, va fi interzisă.

2. Autoritatea competentă va putea să permită sau să prevadă plata salariului prin cec tras asupra unei bănci sau prin cec ori mandat poștal, atunci când acest mod de plată se practică curent sau se face necesar datorită unor împrejurări speciale, când este prevăzut de un contract colectiv ori o hotărâre arbitrală, sau când, în lipsa unor astfel de dispoziții, lucrătorul consimte.

Articolul 4

1. Legislația națională, contractele colective sau hotărârile arbitrale pot permite plata parțială în natură a salariului în industriile sau profesiile unde acest mod de plată se practică în mod curent sau este preferat datorită naturii industriei sau profesiei în cauză. Plata salariului sub formă de băuturi alcoolice sau de droguri vătămătoare nu va fi admisă în nici un caz.

2. În cazurile în care este permisă plata parțială în natură a salariului, vor fi luate măsuri corespunzătoare pentru ca:

a) prestațiile în natură să folosească personalul lucrătorului și familiei sale și să fie conforme cu interesele acestora;

b) valoarea acestor prestații să fie justă și rezonabilă.

Articolul 5

Salariul va fi plătit direct lucrătorului în cauză, cu excepția cazurilor când legislația națională, un contract colectiv sau o hotărâre arbitrală dispune altfel, sau când lucrătorul în cauză acceptă un alt procedeu.

Articolul 6

Se interzice celui care angajează să restrângă în orice fel libertatea lucrătorului de a dispune după voință de propriul salariu.

Articolul 7

1. Atunci când, în cadrul unei întreprinderi, există economate pentru vânzarea de

mărfuri către lucrători sau servicii destinate să furnizeze acestora diferite prestații, asupra lucrătorilor în cauză nu va putea fi exercitată nici o constrângere pentru a folosi aceste economate sau servicii.

2. Atunci când nu este posibil accesul la alte magazine sau servicii, autoritatea competentă va lua măsuri corespunzătoare pentru a obține ca mărfurile și serviciile să fie vândute și, respectiv, furnizate la prețuri juste și rezonabile, sau pentru ca economatele sau serviciile înființate de către cel care angajează să nu fie exploatate în scopul obținerii de beneficii, ci în interesul lucrătorilor interesați.

Articolul 8

1. Reținerile din salariu nu vor fi autorizate decât în condițiile și limitele prescrie de legislația națională sau stabilite printr-un contract colectiv ori o hotărâre arbitrală.

2. Lucrătorii vor trebui să fie informați, în modul pe care autoritatea competentă îl va considera cel mai corespunzător, asupra condițiilor și limitelor în care asemenea rețineri vor putea fi efectuate.

Articolul 9

Este interzisă orice reținere din salariu al cărei scop este să asigure o plată directă sau indirectă de un lucrător către cel care angajează, reprezentantului acestuia sau unui intermediar (cum ar fi un agent însărcinat să recruteze forța de muncă), în vederea obținerii sau păstrării unui serviciu.

Articolul 10

1. Salariul nu va putea fi poprit sau cesionat decât în limitele și modalitățile prevăzute de către legislația națională.

2. Salariul trebuie să fie protejat contra popririi sau cesiunii, în măsura considerată necesară pentru asigurarea întreținerii lucrătorului și a familiei sale.

Articolul 11

1. În caz de faliment sau de lichidare judiciară a unei întreprinderi, lucrătorii folosiți în cadrul acesteia vor avea rang de creditori privilegiați, fie pentru salariile care le sunt datorate cu titlu de servicii prestate în cursul unei perioade anterioare falimentului sau lichidării și care va fi prevăzută de către legislația națională, fie pentru salariile care nu depășesc un nivel stabilit de către legislația națională.

2. Salariul, constituind o creanță privilegiată, va fi plătit integral mai înainte ca creditorii ordinari să poată revendica cota-parte ce li se cuvine.

3. Ordinea de prioritate a creanței privilegiate constituită de salariu, față de celelalte creanțe privilegiate, trebuie să fie determinată de către legislația națională.

Articolul 12

1. Salariul va fi plătit la intervale regulate. Dacă nu există alte angajamente satisfăcătoare care să asigure plata salariului la intervale regulate, intervalele la care

salariul trebuie să fie plătit vor fi stabilite de către legislația națională sau fixate printr-un contract colectiv sau o hotărâre arbitrală.

2. La desfacerea contractelor de muncă, lichidarea finală a întregului salariu datorat va fi efectuată în conformitate cu legislația națională, cu prevederile unui contract colectiv (și cu cele ale unei hotărâri arbitrale sau, în lipsa acestora, într-un termen rezonabil, ținându-se seama de dispozițiile contractului individual de muncă.

Articolul 13

1. Plata salariului, atunci când este făcută în bani, va fi efectuată numai în zilele lucrătoare și la locul de muncă sau în apropierea acestuia, afară numai în legislația națională, un contract colectiv ori o hotărâre arbitrală sau dacă alte aranjamente, de care lucrătorii interesați au cunoștință, par mai potrivite.

2. Plata salariului este interzisă în localurile în care se consumă băuturi alcoolice sau în alte localuri asemănătoare și, dacă prevenirea abuzurilor o impune, în magazinele de vânzare cu amănuntul sau în localurile de distracție, cu excepția cazurilor în care persoanele cărora li se plătește salariul fac serviciul chiar în aceste localuri.

Articolul 14

Dacă este cazul, vor fi luate măsuri eficace, în vederea informării lucrătorilor într-un mod corespunzător și ușor de înțeles:

- a) asupra condițiilor de salarizare care li se vor aplica, și aceasta înainte de a fi angajați sau cu prilejul oricăror schimbări ale condițiilor de angajare;
- b) cu ocazia fiecărei plăți de salariu, asupra elementelor componente ale salariului, pe perioada de plăți considerate, în măsura în care aceste elemente sunt susceptibile de modificări.

Articolul 15

Legislația care aplică dispozițiile prezentei convenții trebuie:

- A) și fie adusă la cunoștința celor interesați;
- b) să precizeze persoanele interesate cu asigurarea aplicării acestei legislații;
- c) să prevadă sancțiuni corespunzătoare în caz de infrațiere;
- d) să prevadă, în toate circumstanțele în care este necesar, ținerea de state de salarii, într-o formă și potrivit unei metode corespunzătoare.

Articolul 16

Rapoartele anuale, care trebuie să fie prezentate potrivit articolului 22 din Constituția Organizației Internaționale a Muncii, vor conține informații complete asupra măsurilor luate în vederea aplicării dispozițiilor prezentei convenții.

Articolul 17

1. Atunci când teritoriul unui stat include cuprinde regiuni foarte întinse sau când, datorită dispersării populației sau gradului de dezvoltare a acesteia, autoritatea competentă consideră ca dispozițiile prezentei convenții pot fi aplicate, ea poate, după consultarea organizațiilor celor care angajează și ale lucrătorilor interesați, acolo unde asemenea organizații există, să excludă Acele regiuni de la aplicarea prevederilor, fie în totalitatea ei, fie cu excepțiile pe care le consideră necesare pentru anumite întreprinderi sau anumite munci.

2. Orice stat membru trebuie să indice, în primul său raport anual asupra aplicării prezentei convenții, prezentat în virtutea articolului 22 din Constituția Organizației

Internaționale a Muncii, orice regiune pentru care își propune și recurge la dispozițiile prezentului articol, precum și motivele respective. Drept urmare, nici un stat membru nu va putea și recurge la dispozițiile prezentului articol decât pentru regiunile pe care le va indica în acest mod.

3. Orice stat membru care recurge la dispozițiile prezentului articol trebuie să

reconsiderare, la intervalele care nu depășesc 3 ani, și consultându-se cu organizațiile celor care angajează și ale lucrătorilor, interesate, acolo unde asemenea organizații există, posibilitatea de a extinde aplicarea prezentei convenții asupra regiunilor exceptate în virtutea paragrafului 1.

4. Orice stat membru care recurge la dispozițiile prezentului articol trebuie să indice, în rapoartele sale anuale, regiunile pentru care renunță la aplicarea amintitelor dispoziții și progresele pe care le-a realizat în vederea aplicării treptate a prezentei convenții în toate regiunile.

Articolele 18, 19, 22, 27

Dispoziții finale tip' .

Articolele 20 și 21

Declarații de aplicare în teritoriile neînțelese.

Convenția nr.- 111/1958 privind discriminarea

În domeniul forței de muncă și exercitării profesiei

Conferința generală a Organizației Internaționale a Muncii,

convocată la Geneva de către Consiliul de administrație al Biroului Internațional

al Muncii, și care s-a întrunit aici la 4 iunie 1955 în sesiune de patruzeci și două sesiuni a sa,

după ce a hotărât să adopte diferite propuneri privitoare la discriminarea în domeniul ocupării forței de muncă și exercitării profesiei, problemă care constituie cel de-al patrulea punct al ordinii de zi a sesiunii,

după ce a hotărât ca aceste propuneri să ia forma unei convenții internaționale,

având în vedere că Declarația de la Philadelphia afirmă că toți oamenii, indiferent de rasă, credință sau sexul lor, au dreptul să urmărească realizarea progresului lor material și dezvoltarea lor spirituală în libertate și democrație, în condiții de securitate economică și cu posibilități egale, .

considerând, de asemenea, că discriminarea constituie o violare a drepturilor enunțate în Declarația universală a drepturilor omului,

adoptă, la 25 iunie 1958, convenția următoare, care se va numi "Convenție privind discriminarea (ocuparea forței de muncă și exercitării profesiei), 1958".

Articolul 1

1. În înțelesul prezentei convenții, prin termenul discriminare se înțelege:

a) orice diferențiere, excludere sau preferință întemeiate pe rasă, culoare, sex, religie, convingeri politice, ascendență națională sau origine socială, care are ca scop sau efect de a împiedica sau de a reduce la zero sau aproape la zero egalitatea de oportunități și de tratament în ceea ce privește ocuparea forței de muncă și exercitării profesiei.

efect să suprimă sau să știrbească egalitatea de posibilități sau de tratament în materie de ocupare a forței de muncă și de exercitarea profesiei;

b) orice altă diferențiere, excludere sau preferință având ca efect suprimarea sau știrbirea egalității de posibilități sau de tratament în materie de ocupare a forței de muncă și exercitare a profesiei, care ar putea fi specificată de către statul membru interesat după consultarea organizațiilor reprezentative ale celor care angajează și a organizațiilor lucrătorilor, dacă acestea există, precum și a altor organisme competente.

2. Diferențierile, excluderile sau preferințele întemeiate pe calificările cerute pentru o anumită ocupație nu sunt considerate discriminări.

3. În înțelesul prezentei convenții, termenii ocuparea forței de muncă și exercitarea profesiei includ accesul la pregătirea profesională, accesul la ocuparea forței de muncă și la exercitarea diferitelor profesii, precum și condițiile de ocupare a forței de muncă.

Articolul 2

Orice stat membru care aplică prezenta convenție se angajează să formuleze și să practice o politică națională care să urmărească promovarea, prin metode adaptate condițiilor și uzanțelor naționale, a egalității de posibilități și de tratament în materie de ocupare a forței de muncă și exercitare a profesiei, în scopul eliminării oricăror discriminări.

Articolul 3

Orice stat membru care aplică prezenta convenție trebuie, prin metode adaptate condițiilor și uzanțelor naționale:

a) să se străduiască să obțină colaborarea organizațiilor celor care angajează și a organizațiilor lucrătorilor, precum și a altor organisme competente, pentru a favoriza acceptarea și aplicarea acestei politici;

b) să adopte legi și să încurajeze programe de educare capabile să asigure acceptarea și aplicarea acestei politici;

c) să abroge orice dispoziție legislativă și să modifice orice dispoziție sau practică administrativă care este incompatibilă cu politica menționată;

d) să urmeze această politică în ceea ce privește ocupațiile supuse controlului direct al unei autorități naționale;

e) să asigure aplicarea acestei politici în activitatea serviciilor de orientare profesională, de pregătire profesională și de plasare, supuse controlului unei autorități naționale;

f) să indice, în rapoartele sale anuale asupra aplicării convenției, măsurile luate în conformitate cu această politică și rezultatele obținute.

Articolul 4

Nu sunt considerate discriminări măsurile ce afectează individual o persoană bănuită în mod legitim că desfășoară o activitate care prejudiciază securitatea statului sau în privința căreia s-a stabilit că desfășoară în fapt această activitate, cu condiția ca persoana în cauză să aibă dreptul să apeleze la o instanță competentă stabilită conform practicii naționale.

Articolul 5

1. Măsurile speciale de protecție sau de asistentă prevăzute de alte convenții sau recomandări adoptate de către Conferința internațională a Muncii nu sunt considerate discriminări.

2. Orice stat membru poate, după consultarea organizațiilor reprezentative ale celor care angajează și a organizațiilor lucrătorilor, acolo unde ele există, să definească ca

nediscriminatorii orice alte măsuri speciale destinate să țină seama de nevoile deosebite ale persoanelor față de care o protecție sau o asistență specială este recunoscută în mod general ca necesară datorită sexului, vârstei, invalidității, sarcinilor familiale sau nivelului social ori cultural.

Articolul 6

Orice stat membru care ratifică prezenta convenție se angajează să o aplice în teritoriile ne metropolitane, conform dispozițiilor Constituției Organizației internaționale a Muncii.

Articolele 7-14:

Dispoziții finale tipI.

Convenția nr.117/1962 privind obiectivele și normele de bază ale politicii sociale

Conferința generală a Organizației Internaționale a Muncii, convocată la Geneva de către Consiliul de Administrație al Biroului Internațional al Muncii, și care s-a întrunit aici, la 6 iunie 1962, în cea de-a patruzeci și șasea sesiune a sa,

după ce a hotărât să adopte diferite propuneri privind revizuirea Convenției asupra politicii sociale (teritorii ne metropolitane), 1947 – problema care constituie cel de-al zecelea punct al ordinii de zi a sesiunii – mai ales în scopul de a permite statelor independente să o aplice și să o ratifice în continuare, considerând că aceste propuneri ar trebui să ia forma unei convenții internaționale,

considerând că dezvoltarea economică trebuie să servească ca bază a progresului social,

considerând că ar trebui să fie făcute toate eforturile pe plan internațional, regional sau național, pentru a se asigura o asistență financiară și tehnică care să ocrotească interesele populațiilor, considerând că, atunci când este cazul, trebuie luate măsuri internaționale, regionale sau naționale în vederea stabilirii unor condiții comerciale care ar încuraja o producție cu randament ridicat și ar permite să se asigure un nivel de trai rezonabil,

considerând că ar trebui luate toate inițiativele posibile prin măsuri adecvate pe plan internațional, regional sau național, pentru încurajarea îmbunătățirilor în domenii cum sunt: igiena publică, locuințele, alimentația, învățământul public, bunăstarea copiilor, statutul femeilor, condițiile de muncă, remunerarea salariaților și a producătorilor independenți, protecția lucrătorilor migranți, securitatea socială, funcționarea serviciilor publice, precum și producția în 'general,

considerând că ar trebui luate toate inițiativele posibile pentru interesele și asocierea efectivă a populației la elaborarea și aplicarea măsurilor de progres social, adoptă, la 22 iunie 1962, convenția următoare, care se va numi "Convenția asupra politicii sociale (obiective și norme de bază), 1962". *J. De vdiJ4t AnUIJ I*

Partea 1 Principii generale

Articolul 1

1. Orice politică trebuie să urmărească, în primul rând, bunăstarea și dezvoltarea populației, precum și încurajarea aspirațiilor acesteia către progresul social.
2. În definirea oricărei politici de importanță generală va trebui să se țină seama de repercusiunile acestei politici asupra bunăstării populației.

Partea a fi.a

Îmbunătățirea nivelului de trai

Articolul 2

Îmbunătățirea nivelului de trai va fi considerată ca obiectivul principal al planurilor de dezvoltare economică.

Articolul 3

1. La elaborarea planurilor de dezvoltare economică se vor lua toate măsurile practice și posibile pentru a pune în concordanță această dezvoltare cu evoluția în bune condiții a colectivităților interesate.
2. Se va urmări, în mod special, să se evite, dislocarea vieții familiale și a oricărei celule sociale tradiționale, mai ales prin:
  - a) studierea atentă a cauzelor și efectelor mișcărilor migratorii și eventuala adoptare de măsuri corespunzătoare;
  - b) încurajarea urbanizării în regiunile în care necesitățile economice antrenează o concentrare a populației;
  - c) prevenirea și eliminarea tinerilor în zonele urbane;
  - d) îmbunătățirea condițiilor de viață în regiunile rurale și amplasarea unor industrii specifice în regiunile în care există forță de muncă suficientă.

Articolul 4

Următoarele măsuri vor figura printre cele pe care autoritățile competente vor trebui să le ia în considerare în vederea creșterii capacității de producție și îmbunătățirii nivelului de trai al producătorilor agricoli:

- a) eliminarea, cât mai mult posibil, a cauzelor care determină contractarea de datorii în mod obișnuit;
- b) controlarea cesiunilor de terenuri cultivabile persoanelor care nu sunt cultivate, cu scopul ca această cesiune să se facă pe cât posibil numai în interesul țării;
- c) controlarea, prin aplicarea unei legislații corespunzătoare, a proprietății și a folosirii pământului, precum și a altor resurse naturale, pentru a se asigura că acestea sunt cât mai bine folosite în interesul populației țării, ținându-se seama de drepturile tradiționale;
- d) controlarea condițiilor de concedare a pământului pentru cultivare și a condițiilor de muncă, în scopul de a se asigura fermierilor și lucrătorilor agricoli

cel mai ridicat nivel de trai posibil și o parte echitabilă din avantajele care pot rezulta din îmbunătățirea randamentului sau a prețurilor;

- e) reducerea costurilor de producție și de distribuție prin toate mijloacele posibile, în special prin înființarea, favorizarea și ajutorarea cooperativelor de producători și de consumatori;

Articolul 5

1. Se vor lua măsuri pentru a se asigura producătorilor independenți și salariaților condiții de viață care să le permită îmbunătățirea nivelului lor de trai prin eforturi proprii și care să le garanteze menținerea unui nivel minim de trai stabilit pe baza anchetelor oficiale asupra condițiilor de viață, efectuate de acord cu organizațiile

reprezentative ale acelor care angajează și ale lucrătorilor.

2. La stabilirea nivelului min. ă n de trai va trebui să se țină seama de nevoile familiale esențiale ale lucrătorilor, inclusiv al. ă nentația și valoarea sa nutritivă, locuința, îmbrăcăminte, îngrijiri medicale și educația.

Partea a 6-a

Dispoziții referitoare la lucrătorii migranți

Articolul 6

Atunci când împrejurările în care sunt folosiți în muncă lucrătorii cer ca ei să locuiască în afara caminelor proprii, condițiile în care aceștia sunt folosiți vor trebui să țină seama de nevoile lor familiale normale.

Articolul 7

Atunci când, într-o regiune, se va face apel, în mod temporar, la resursele de forță de muncă ale unei alte regiuni, se vor lua măsuri pentru favorizarea transferului parțial de salarii și de economii ale lucrătorilor din regiunea unde sunt folosiți în muncă în regiunea de unde provin.

Articolul 8

1. Atunci când, într-o regiune, se va face apel la resursele de forță de muncă ale unei țări supuse unei administrații diferite, autoritățile competente ale țărilor interesate vor trebui, de fiecare dată când va fi necesar sau de dorit să o facă, să încheie acorduri pentru reglementarea problemelor de interes comun care s-ar putea pune prin aplicarea dispozițiilor prezentei convenții.

2. Aceste acorduri vor trebui să prevadă că lucrătorul migrant se va bucura de protecție și de avantaje care să nu fie inferioare celor de care beneficiază lucrătorii care locuiesc în regiunea în care sunt folosiți migranții.

Aceste acorduri vor trebui să prevadă înlesniri acordate lucrătorilor, pentru a le permite să transfere către căminele lor o parte din salariile și economiile realizate.

Articolul 9

Atunci când lucrătorii și familiile lor se deplasează dintr-o regiune unde costul vieții este scăzut într-o regiune unde costul vieții este mai ridicat, trebuie să se țină seama de creșterea costului vieții pe care o antrenează această schimbare de reședință.

Partea a IV-a
Remunerarea lucrătorilor și probleme conexe

Articolul 10

1. Va trebui încurajată stabilirea nivelurilor salariilor minime pe cale de acorduri colective, liber negociate, între sindicatele reprezentând pe lucrătorii interesați, pe de o parte, și cei care angajează sau organizațiile celor care angajează, pe de altă parte.
2. Atunci când nu există metode potrivite pentru stabilirea nivelurilor salariilor minime pe cale de acorduri colective, vor fi luate măsurile necesare pentru a permite stabilirea acestor niveluri prin consultare cu reprezentanții celor care angajează și ai lucrătorilor, printre care vor figura reprezentanți ai organizațiilor lor respective, dacă acestea există.
3. Se vor lua măsurile necesare pentru ca, pe de o parte, cei care angajează și lucrătorii interesați să aibă cunoștința de nivelurile salariilor minime în vigoare, iar pe de altă parte, salariile efectiv plătite să nu fie inferioare nivelurilor minime aplicabile.
4. Orice lucrător căruia i se aplică nivelul salariului minim, și care, după intrarea acestuia în vigoare, a primit salarii inferioare acestui nivel trebuie să aibă dreptul să recupereze pe cale judiciară sau pe alte căi autorizate de lege suma ce i se datorează, într-un termen care va putea fi fixat de legislație.

Articolul 11

1. Se vor lua măsurile necesare pentru a se asigura că toate salariile câștigate sunt legal plătite, iar cei care angajează vor fi obligați să țină registre care să specifice plățile salariilor, să elibereze lucrătorilor dovezi cu privire la plata salariilor și să ia alte măsuri pentru înlesnirea controlului necesar.
2. Salariile vor fi plătite, de regulă, în monedă având curs legal.
3. Salariile vor fi plătite, de regulă, direct lucrătorului.
4. Va fi interzisă înlocuirea parțială sau totală a salariilor datorate lucrătorilor pentru munca pe care au prestat-o prin alcool sau băuturi alcoolice.
5. Plata salariilor nu va putea să fie făcută în localuri în care se consumă băuturi sau în magazine, excepție făcând numai lucrătorii care lucrează în astfel de unități.
6. Salariile vor fi plătite cu regularitate la intervalele care să permită reducerea posibilității de contractare de datorii în rândul salariaților, în afară de cazul în care există un obicei local contrar, iar autoritatea competentă se va convinge de dorința lucrătorilor de a se menține acest obicei.
7. Dacă hrana, locuința, îmbrăcămintea și alte fumituri și servicii esențiale constituie un element al remunerării, autoritatea competentă va lua toate măsurile practice și posibile pentru a se asigura că ele sunt corespunzătoare, și că valoarea lor, în bani, a fost calculată exact.
8. Se vor lua toate măsurile practice și posibile în scopul:
  - a) de a informa pe lucrători asupra drepturilor pe care le au în materie de salarii;
  - b) de a împiedica orice reținere neautorizată din salarii;
  - c) de a limita sumele reținute cu titlu de fumituri și servicii, care constituie un element al remunerării, la justa valoare, în bani, a acestor fumituri și servicii.

Articolul 12

1. Nivelul maxim și modul de restituire a avansurilor din salarii vor fi reglementate de către autoritatea competentă.
2. Autoritatea competentă va limita nivelul avansurilor care pot fi acordate unui lucrător pentru a-l determina să accepte o ocupație; nivelul autorizat va fi indicat în mod clar lucrătorului.

3. Orice avans acordat peste nivelul stabilit de către autoritatea competentă va fi în mod legal nerestituibil și nu va putea fi recuperat prin compensare asupra plăților datorate lucrătorilor, la o dată ulterioară.

Articolul 13

1. În rândul salariaților și producătorilor independenți vor fi încurajate formele de economii rezultate dintr-un act spontan al celui care economisește.

2. Se vor lua toate măsurile practice și posibile în vederea protejării salariaților și a producătorilor independenți contra carnetei, în special prin măsuri urmărind reducerea dobânzilor asupra împrumuturilor, prin controlul operațiunilor de acordare a fondurilor bănești de către cei care le finanțează și prin încurajarea sistemelor de împrumuturi în scopuri determinate cu ajutorul organizațiilor cooperatiste de credit sau cu ajutorul instituțiilor plasate sub controlul autorității competente.

Partea a V-a Nediscriminarea în materie de rasă, culoare, sex, credință, apartenență la o grupare tradițională sau de afliere sindicală

Articolul 14

1. Unul dintre scopurile politicii sociale va trebui să fie desființarea oricărei discriminări între lucrători, întemeiată pe rasă, culoare, sex, credință, apartenență la o grupare tradițională sau afiliere sindicală, în materie de:

a) legislație și contracte de muncă, care vor trebui să ofere un tratament economic echitabil tuturor celor care locuiesc sau muncesc în mod legal în țară;

b) admitere la ocupațiile atât publice, cât și private;

c) condiții de angajare și avansare;

d) înlesniri de pregătire profesională;

e) condiții de muncă;

O măsuri referitoare la igienă, protecție și bunăstare;

g) disciplină;

h) participare la negocierea contractelor colective;

i) niveluri de salarii, acestea trebuind să fie stabilite în conformitate cu principiul "la muncă egală, salariu egal", pentru același proces de muncă și aceeași întreprindere.

2. Se vor lua toate măsurile practice și posibile în scopul reducerii oricăror diferențe între nivelurile salariilor rezultând din discriminări întemeiate pe rasă, culoare, sex, credință, apartenență la o grupare tradițională sau afiliere sindicală, prin ridicarea nivelurilor aplicabile lucrătorilor plătiți mai puțin.

3. Lucrătorii care provin dintr-o țară, și sunt angajați să muncească într-o altă țară, vor putea obține, pe lângă salariul lor, avantaje în bani sau în natură, pentru a

face față. tuturor sarcinilor personale sau familiale rezonabile care rezultă din folosirea în muncă a acestora în afara căminuluiilor.

4. Dispozițiile precedente ale prezentului articol nu vor putea să prejudece măsurile pe care autoritatea competentă va considera necesar sau oportun să le ia în scopul ocrotirii maternității și asigurării sănătății, securității și bunăstării lucrătoarelor.

Partea a VI-a

Educarea și pregătirea profesională

Articolul 15

1. În măsura în care condițiile locale permit, se vor da dispoziții corespunzătoare pentru dezvoltarea progresivă a unui larg program de educare, de pregătire profesională și de ucenicie, în scopul de a pregăti în mod eficace copiii și tinerii de ambele sexe pentru o ocupație utilă.

2. Legile sau reglementările naționale vor stabili vârsta la care școlarizarea ia sfârșit, precum și vârsta minimă și condițiile de folosire în muncă.

3. Pentru ca copiii să poată beneficia de posibilitățile de instruire existente și, totodată, pentru ca extinderea acestor posibilități să nu fie împiedicată de cererea de forță de muncă din această categorie, în regiunile unde există posibilități de instruire suficiente pentru majoritatea copiilor de vârstă școlară va fi interzisă folosirea, în timpul orelor de școală, a copiilor care nu au atins vârsta la care se termină școlarizarea.

Articolul 16

1. În scopul de a se asigura o productivitate ridicată, prin dezvoltarea muncii specializate, va trebui să se organizeze, atunci când este cazul, însușirea noilor tehnici de producție.

2. Autoritățile competente se vor ocupa de organizarea sau de controlul acestei pregătiri profesionale, după consultarea organizațiilor celor care angajează și ale lucrătorilor din țara de unde provin candidații și din țara unde are loc pregătirea.

Partea a VII.a

Dispoziții finale

Articolele 17-25

Dispoziții finale tipice.

Convenția nr. 122/1964 privind politica de ocupare a forței de muncă

Conferința generală a Organizației Internaționale a Muncii,

convocată la Geneva de către Consiliul de Administrație al Biroului internațional al Muncii, și care s-a întrunit aici, la 17 iunie 1964, în cea de-a patruzeci și opta

sesiune a sa, .

având în vedere că Declarația de la Philadelphia recunoaște obligația solemnă a Organizației Internaționale a Muncii de a sprijini punerea în aplicare de către diferitele națiuni ale lumii a programelor capabile să realizeze ocuparea deplină a forței de muncă și să asigure condiții de existență convenabile,

muncă și ridicarea nivelului de trai și că preambulul constituției organizației prevede lupta împotriva șomajului și garantarea unui salariu care să asigure condiții de existență convenabile,

având, de asemenea, în vedere că, în sensul Declarației de la Philadelphia, Organizației Internaționale a Muncii îi revine sarcina să cerceteze și să aprecieze repercusiunile politicilor economice și financiare asupra politicii de ocupare a forței de muncă, în lumina obiectivului fundamental potrivit căruia "toți oamenii, indiferent de rasă, credință sau sexul lor, au dreptul și urmăresc realizarea progresului lor material și dezvoltarea lor spirituală în libertate și demnitate, în condiții de securitate economică și cu posibilități egale", având în vedere că Declarația universală a drepturilor

omului prevede că "orice persoană are dreptul la muncă, la libera alegere a muncii sale, la condiții echitabile și satisfăcătoare de muncă și la protecția împotriva șomajului."

Luând notă de termenii convențiilor și recomandărilor internaționale asupra muncii existente, care sunt în raport direct cu politica de ocupare a forței de muncă și în special Convenția și Recomandarea asupra activității de ocupare a forței de muncă, 1948, Recomandarea asupra orientării profesionale, 1949, Recomandarea asupra pregătirii profesionale, 1962, precum și Convenția și Recomandarea privind discriminarea în domeniul ocupării forței de muncă și exercitării profesiei, 1958, considerând căaceste instrumente ar trebui plasate în contextul mai larg al unui program internațional urmând asigurarea expansiunii economice bazate pe ocuparea deplină a forței de muncă în scop productiv și în condiții de liberă alegere a muncii, după ce a hotărât să adopte diferite propuneri referitoare la politica de ocupare a forței de muncă, cuprinse în cea de-a opta problemă înscrisă pe ordinea de zi a sesiunii, după ce a hotărât ca aceste propuneri să ia forma unei convenții internaționale, adoptă, la 9 iulie 1964, convenția următoare; care se va numi "Convenția asupra politicii de ocupare a forței de muncă, 1964".

...

Articolul]

1. În vederea stimulării creșterii și dezvoltării economice, a ridicării nivelului de trai, a satisfacerii necesităților de forță de muncă și a rezolvării problemei șomajului și subocupării forței de muncă, orice stat membru va formula și aplica, ca un obiectiv esențial, o politică activă urmărind promovarea ocupării depline a forței de muncă, în scop productiv și în condiții de liberă alegere a muncii.

2. Politica menționată va trebui să tindă a garanta: a) că va fi de lucru pentru toate persoanele disponibile și în căutare de muncă; b) că această muncă va fi pe cât posibil productivă;

c) că va exista libera alegere a muncii, și că fiecare lucrător va avea toate posibilitățile de a dobândi calificările necesare pentru a ocupa un serviciu care să-i convină și de a folosi în această muncă calificările, precum și aptitudinile sale, fără deosebire de rasă, culoare, sex, religie, opinii politice, ascendență națională sau origine socială.

3. Politica menționată va trebui să țină seama de stadiul și de nivelul de dezvoltare economică, precum și de raporturile care există între obiectivele ocupării forței de muncă și celelalte obiective economice și sociale și va fi aplicată prin metode adaptate condițiilor și uzanțelor naționale.

Articolul 2

Orice stat membru va trebui, prin metode adaptate condițiilor țării și în măsura în care acestea permit:

- a) să determine și să reexamineze, cu regularitate, în cadrul unei politici economice și sociale coordonate, măsurile care trebuie adaptate în vederea atingerii obiectivelor enunțate în articolul 1;
- b) să ia hotărârile impuse de aplicarea acestor măsuri, inclusiv elaborarea de programe, dacă este cazul.

Articolul 3

În aplicarea prezentei convenții, reprezentanții grupurilor interesate în măsurile ce trebuie luate și, în special, reprezentanții celor care angajează și reprezentanții lucrătorilor vor trebui să fie consultați cu privire la politica de ocupare a forței de muncă, în scopul de a se ține pe deplin seama de experiența și părerile lor, vor colabora din plin la elaborarea acestei politici și vor participa la acțiunile de sprijinire a lucrătorilor.

Articolele 4-11 Dispoziții finale tip! .

1975

Decret al Consiliului de Stat nr. 83 privind ratificarea unor convenții ale Organizației Internaționale a Muncii.

Consiliul de Stat al Republicii Socialiste România decretează:

Articol unic. – Se ratifică următoarele convenții internaționale în materie de muncă și ocrotiri sociale, adoptate de către Conferința generală a Organizației Internaționale a Muncii:

1. *Convenția nr. 127, din 28 iunie 1967, privind greutatea maximă a încărcăturilor care pot fi transportate de un singur lucrător;*
2. *Convenția nr. 129, din 25 iunie 1969, privind inspecția muncii în agricultură;*
3. *Convenția nr. 131, din 24 iunie 1970, privind nivelul salariului minim în special în privitor la țările în curs de dezvoltare;*
4. *Convenția nr. 134, din 30 octombrie 1970, privind prevenirea accidentelor de muncă ale navigatorilor maritimi;*
5. *Convenția nr. 135, din 28 iunie 1971, privind protecția reprezentanților lucrătorilor în întreprinderi și înlesnirile ce se acordă acestora;*
6. *Convenția nr. 136, din 23 iunie 1971, privind protecția contra riscurilor de intoxicație datorate benzenului;*
7. *Convenția nr. 137, din 25 iunie 1973, privind repercusiunile sociale ale noilor metode de lucru în porturi;*
8. *Convenția nr. 138, din 26 iunie 1973, privind vârsta minimă de încadrare în muncă. J De viteză MUIJ 1 . Publicat în Buletinul Oficial al R.S. România nr. 86 din 2 august 1975*

Convenția nr. 127/1967 privind greutatea maximă a încărcăturilor

. care pot fi transportate de un singur lucrător

Conferința generală a Organizației Internaționale a Muncii,

convocată la Geneva de către Consiliul de Administrație al Biroului Internațional

nal al Muncii și reunită, aici, la 7 iunie 1967, în cea de a cincizeci și una sesiune a sa, după ce a hotărât să adopte diferite propuneri privind greutatea maximă a încărcăturilor care pot fi transportate de un singur lucrător, problemă care constituie cel de-al șaselea punct al ordinii de zi a sesiunii, după ce a hotărât ca aceste propuneri să ia forma unei convenții internaționale, adoptă, la 28 iunie 1967, următoarea convenție care se va numi, Convenția asupra greutăților maxime, 1967.

Articolul 1

În sensul prezentei convenții:

- a) expresia "transport manual de încărcături" indică orice transport a cărui greutate a încărcăturii este suportată în întregime de către un singur lucrător; ea include ridicarea și așezarea încărcăturii;
- b) expresia "transport manual regulat de încărcături" indică orice activitate consacrată în mod continuu sau esențial transportului manual de încărcături sau care comportă, în mod normal, chiar cu discontinuitate, transportul manual de încărcături; .
- c) expresia "lucrător tânăr" se referă la orice lucrător a cărui vârstă este sub 18 ani.

Articolul 2 1. Prezenta convenție se aplică transportului manual regulat de încărcături.

2. Prezenta convenție se aplică tuturor sectoarelor de activitate economică pentru care statul membru interesat posedă un sistem de inspecție a muncii.

Articolul 3

Este interzis ca unui lucrător să i se pretindă sau să i se admită să transporte manual încărcături a căror greutate riscă să-i pericliteze sănătatea sau securitatea.

Articolul 4

În scopul aplicării principiului enunțat în art. 3 de mai sus, statele membre vor ține seama de toate condițiile în care trebuie executată munca.

Articolul 5

Fiecare stat membru va lua măsurile necesare pentru ca orice lucrător repartizat la transportul manual de încărcături mai grele să primească în prealabil o instruire cu privire la metodele de lucru pe care urmează să le folosească, în vederea ocrotirii sănătății și a evitării accidentelor.

Articolul 6

În vederea limitării sau înlesnirii transportului manual de încărcături se vor folosi, pe cât posibil, mijloace tehnice adecvate.

Articolul 7

1. Repartizarea femeilor și a lucrătorilor tineri la transportul manual de încărcături grele va fi limitată. .

2. Atunci când, la transportul manual de încărcături, sunt repartite femeile, sau lucrători tineri, greutatea maximă a încărcăturilor respective va trebui să fie în mod categoric inferioară celei admise pentru bărbați.

Articolul 8

Fiecare stat membru va lua, pe calea legislației naționale sau prin orice altă metodă conformă cu practica și condițiile naționale și consultându-se cu organizațiile cele mai reprezentative ale celor care angajează și ale lucrătorilor, interesate, măsurile necesare pentru punerea în aplicare a dispozițiilor prezentei convenții

Articolele 9-16 Dispoziții finale tipice.

Convenția nr.129/1969 privind inspecția muncii în agricultură

Conferința generală a Organizației Internaționale a Muncii, convocată la Geneva de către Consiliul de Administrație al Biroului Internațional al Muncii, și reunită aici, la 4 iunie 1969, în cea de-a cincizeci și treia sesiune a sa,

luând notă de convențiile internaționale ale muncii existente privind inspecția muncii, cum sunt Convenția asupra inspecției muncii, 1947, care se aplică în industrie și comerț, și Convenția asupra plantațiilor, 1958, care se aplică anumitor întreprinderi agricole,

luând în considerare că este de dorit ca, în prezent, să fie adoptate norme internaționale asupra inspecției muncii în agricultură, în general,

după ce a hotărât să adopte diferite propuneri privind inspecția muncii în agricultură,

problemă care constituie cel de al patrulea punct al ordinii de zi a sesiunii,

după ce a hotărât ca aceste propuneri să capete forma unei convenții internaționale,

adoptă, la 25 iunie 1969, următoarea convenție, care se va numi "Convenția asupra inspecției muncii (agriculturi), 1969":

Articolul 1

1. În sensul prezentei convenții, termenul întreprindere agricolă cuprinde întreprinderi sau părți ale întreprinderilor care au ca obiect agricultura, creșterea animalelor, silvicultura, horticultura, transformarea primară a produselor agricole de către cel care le exploatează sau orice altă formă de activitate agricolă.

2. Dacă este necesar, autoritatea competentă va determina, după consultarea organizațiilor celor mai reprezentative ale celor care angajează și ale lucrătorilor, interesate, dacă acestea există, linia de demarcare între agriculturi, pe de o parte, și industrie și comerț, pe de altă parte, în așa fel încât nici o întreprindere agricolă și nu rămână în afara sistemului național de inspecție a muncii.

3. În cazurile de neclaritate, dacă convenția se aplică unei întreprinderi sau unei părți dintr-o întreprindere, problema va fi soluționată de autoritatea competentă.

Articolul 2

În prezenta convenție, termenul "dispoziții legate" cuprinde, în afară de legislație, hotărârile arbitrale și contractele colective care au putere de lege, și a căror aplicare cade în sarcina inspectorilor muncii.

1 De văzut Anuitor.

Articolul 3

Orice stat membru al Organizației Internaționale a Muncii, care aplică prezenta convenție, trebuie să aibă un sistem de inspecție a muncii în agricultură.

Articolul 4

Sistemul de inspecție a muncii în agricultură se va aplica întreprinderilor agricole în care lucrează lucrători salariați sau ucenici, oricare le-ar fi modul de remunerare, natura, forma sau durata contractului lor de muncă.

Articolul 5

1. Orice stat membru care ratifică prezenta convenție poate ca, printr-o declarație anexată la ratificarea sa, să-și ia obligația și extindă sistemul său de inspecție a muncii din agricultură la una sau mai multe dintre categoriile următoare de persoane care lucrează în întreprinderile agricole:

- a) fermieri care nu folosesc mâna de lucru din afară, dijmași și alte categorii asemănătoare de lucrători agricoli;
- b) persoane asociate la administrarea unei întreprinderi colective, cum sunt membrii unei cooperative;
- c) membrii familiei celui care exploatează pământul, așa cum SJIDt definiți de legisLtția națională.

2. Drept urmare, orice stat membru care a ratificat prezenta convenție va putea să facă cunoscut directorului general al Biroului Internațional al MUVcii o declarație prin care se angajează să extindă sistemul său de inspecție a muncii din agriculturi la una sau mai multe dintre categoriile de persoane enumerate la paragraful precedent, care o-au fost încă menționate într-o declarație anterioară.

3. Orice stat membru care a ratificat prezenta convenție va indica, în rapoartele pe care este obligat și le prezintă, în baza art. 22 al Constituției Organizației Internaționale a Muncii, în ce măsură a dat urmare sau își propune să dea urmare dispozițiilor convenției în ce privește acele categorii de persoane enumerate la paragraful 1 de mai sus, care DU au făcut obiectul unor astfel de declarații.

Articolul 6

1. Sistemul de inspecție a muncii în agricultură va avea următoarele sarcini:

- a) să asigure aplicarea dispozițiilor legate referitoare la condițiile de muncă ale lucrătorilor în exercitarea profesiei lor, cum sunt dispozițiile privind durata muncii, salariile, repausul săptămânal și concediile, securitatea, igiena și bunăstarea, muna femeilor, a copiilor și a adolescenților și alte meserii conexe, în măsura în care inspectorii de muncă au ca sarcină asigurarea aplicării amintitelor dispoziții;
- b) să furnizeze, celor care angajează și lucrătorilor, informații și sfaturi tehnice asupra mijloaceilor celor mai eficiente de respectare a dispozițiilor legate;
- c) și atragă atenția autorității competente asupra defectuoșităților sau abuzurilor care nu-și găsesc o acoperire corespunzătoare în dispozițiile legate în vigoare și și facă acesteiA propuneri privind îmbunătățirea legislației.

2. Legislația națională poate încredința inspectorilor muncii din agriculturi funcții de asistență sau de control în ce privește aplicarea dispozițiilor legate referitoare la condițiile de viață ale lucrătorilor și familiilor lor.

3. Dacă inspectorilor muncii din agricultură li se încredințează și alte funcții, acestea nu trebuie să împiedice exercitarea funcțiilor lor principale și nici să aducă, în

vreun fel oarecare, prejudicii autorității sau imparțialității necesare inspectorilor în relațiile lor cu cei care angajează și cu lucrătorii.

Articolul 7

1. Inspecția muncii în agricultură va fi plasată sub supravegherea și controlul unui organ central, dacă această subordonare este compatibilă cu practica administrativă a statului membru.

2. În cazul unui stat federativ, expresia "organ central" poate indica un organ central stabilit, fie la nivel federal, fie la nivelul uneia dintre entitățile componente ale federației.

3. Inspecția muncii în agricultură va putea fi asigurată, de exemplu:

a) printr-un organ unic de inspecție a muncii, competent pentru toate ramurile activității economice;

b) printr-un organ unic de inspecție a muncii care să aibă o specializare funcțională asigurată prin pregătirea adecvată a inspectorilor însărcinați cu exercitarea funcției lor în agricultură;

c) printr-un organ unic de inspecția muncii care să aibă o specializare instituțională asigurată prin crearea unui serviciu calificat tehnic al cărui agenți își vor exercita funcțiile lor în agricultură;

d) printr-o inspecție specializată, însărcinată cu exercitarea funcțiilor sale în agricultură, dar a cărei activitate va fi plasată sub supravegherea unui organ central având aceleași prerogative în materie de inspecție a muncii în alte ramuri ale activității economice ca industrie, transporturi și comerț.

Articolul 8

1. Personalul inspecției din agricultură trebuie să fie format din funcționari publici al căror statut și condiții de serviciu să le asigure stabilitatea în funcție și să-i facă independenți față de orice schimbări de guvern și orice influență dăunătoare din afară.

2. Atunci când legislația sau practica națională permit, statele membre au facultatea ca, în sistemul lor de protecție a muncii în agricultură, să includă delegați sau reprezentanți ai organizațiilor profesionale a căror activitate o va completa pe aceea a funcționarilor publici; acești delegați sau reprezentanți vor beneficia de garanții în ce privește stabilitatea funcțiilor lor și vor fi feriți de orice influență dăunătoare din afară.

Articolul 9

1. Sub rezerva condițiilor stabilite de legislația națională pentru recrutarea funcționarilor publici, inspectorii muncii din agricultură vor fi recrutați numai pe baza capacității candidaților de a îndeplini sarcinile ce urmează să și le asume.

2. Mijloacele de verificare a acestei capacități vor fi determinate de către autoritatea competentă.

3. Inspectorii muncii din agricultură trebuie să primească o pregătire profesională adecvată exercitării funcției lor și vor fi luate măsuri pentru a li se asigura, în mod corespunzător, perfecționarea pe parcursul serviciului.

Articolul 10

Femeile, la fel ca bărbații, pot face parte din personalul serviciilor de inspecție a muncii din agricultură; dacă este necesar, se vor putea stabili sarcini distincte pentru inspectorii bărbați și inspectorii femei.

Articolul 11

Orice stat membru este obligat să ia măsurile necesare pentru a asigura ca experții și tehnicienii calificați corespunzător, și care pot să-și aducă contribuția la soluționarea problemelor care necesită cunoștințe teoretice, să colaboreze cu inspecția muncii din agricultură, potrivit metodelor socotite ca fiind cele mai adecvate condițiilor

naționale.

Articolul 12

1. Autoritatea competentă trebuie să ia măsurile necesare pentru a favoriza o cooperare efectivă între serviciile de inspecție a muncii din agricultură și serviciile guvernamentale sau instituțiile publice și alte instituții care pot fi chemate să desfășoare activități asemănătoare.

2. Dacă împrejurările o cer, autoritatea competentă poate încredința, ca măsură ajutătoare, unele funcții de inspecție, la nivel regional sau local, serviciilor guvernamentale corespunzătoare sau instituțiilor publice, sau poate face ca astfel de servicii sau instituții să participe la respectiva activitate de inspecție, în așa fel încât aplicarea principiilor prezentei convenții să nu aibă de suferit.

Articolul 13

Autoritatea competentă va lua măsurile convenite pentru a favoriza colaborarea dintre funcționarii inspecției muncii în agricultură, cei care angajează și lucrătorii sau organizațiile acestora, dacă ele există.

Articolul 14

Se vor lua măsuri pentru ca numărul inspectorilor muncii din agricultură să fie suficient spre a putea să asigure exercitarea eficace a funcțiilor serviciului de inspecție. La stabilirea numărului acestor inspectori se va ține seama de:

a) importanța sarcinilor ce urmează a se îndeplini și, în special:

i) numărul, natura, importanța și situația întreprinderilor agricole supuse controlului inspecției;

și) numărul și diversitatea categoriilor de persoane care lucrează în aceste întreprinderi;

iii) numărul și complexitatea dispozițiilor legate a căror aplicare urmează a fi asigurată;

b) mijloacele materiale de executare puse la dispoziția inspectorilor;

c) condițiile practice în care trebuie efectuate inspecțiile pentru a fi eficace.

Articolul 15

1. Autoritatea competentă trebuie să ia măsurile necesare pentru a pune la dispoziția inspectorilor muncii din agricultură:

a) birouri locale de inspecție care să corespundă nevoilor serviciului, accesibile, pe cât posibil, tuturor celor intereșiți, și amplasate în funcție de situația geografică a întreprinderilor agricole și de existența de căi de comunicații la îndemână;

b) înlesniri de transport necesare exercitării funcției lor, dacă nu există mijloace de transport public corespunzătoare.

2. Autoritatea competentă trebuie să ia măsurile necesare pentru ca inspectorii de protecție a muncii din agricultură să li se restituie toate cheltuielile de deplasare și toate cheltuielile accesorii necesare exercitării funcției lor.

Articolul 16

1. Inspectorii muncii din agricultură, purtând asupra lor actele care le atestă funcția, vor fi autorizați:

- a) și să poată merge liber, fără avertisment prealabil, la orice oră din zi sau noapte, în locurile de muncă supuse controlului inspecției;
- b) și să poată merge, în timpul zilei, în orice local în care consideri că există motive întemeiate pentru efectuarea controlului;
- c) și să procedeze la orice investigații, controale sau cercetări apreciate ca necesare, pentru a se asigura că dispozițiile legale sunt respectate în mod efectiv și

În special:

- i) să pună întrebări, singuri sau în prezența martorilor, conducătorului întreprinderii, personalului acestuia sau oricărei alte persoane din cadrul întreprinderii, asupra tuturor problemelor privind aplicarea dispozițiilor legale;
- și să ceară, potrivit modalităților stabilite de legislația națională, și li să prezinte toate înscrisurile, registrele și alte documente a căror existență este prevăzută de legislația referitoare la condițiile de muncă și de viață, în scopul verificării conformității acestora cu dispozițiile legale și pentru a le copia sau să scoată extrase;
- iii) să ia pentru analiză mostre din produsele, materiile sau substanțele utilizate sau manipulate, cu condiția ca cel care angajează sau reprezentantul acestuia să fie în cunoștință cu materiile sau substanțele respective au fost luate în acest scop.

2. Inspectorii nu pot pătrunde, în virtutea alineatelor a) sau b) ale paragrafului precedent, în locuința particulară a conducătorului unei întreprinderi agricole, în afară de cazul în care au acordul acestuia sau sunt în posesia unei autorizații speciale eliberate de autoritatea competentă.

3. Cu ocazia inspecției, inspectorii vor informa despre prezența lor în întreprindere pe cel care angajează sau pe reprezentantul acestuia, precum și pe lucrători sau reprezentanții lor, în afară de cazul în care apreciază că o astfel de înștiințare riscă să dăuneze eficienței și controlului.

Articolul 17

Serviciile de inspecție a muncii în agricultură vor fi chemate și să participe, în cazurile și condițiile prevăzute de autoritatea competentă, la controlul preventiv al noilor instalații, noilor substanțe și al noilor procedee de manipulare sau de transformare a produselor, susceptibile de a constitui un pericol pentru sănătate sau securitate.

Articolul 18

1. Inspectorii muncii în agricultură vor fi autorizați să ia măsurile destinate eliminării defecțiunilor constatate la o instalație, la o amenajare sau în metodele de lucru din întreprinderile agricole, inclusiv utilizarea substanțelor periculoase, pe care le consideră că amenință sănătatea sau securitatea.

2. Pentru a putea lua astfel de măsuri, inspectorii vor avea dreptul, dacă măsurile lor nu au fost contestate pe cale juridică sau administrativă prevăzute de legea dată, și să dispună:

- a) să se aducă la îndeplinire, localurilor, utilităților, echipamentului sau altor aparate, într-un termen fixat, modificările necesare pentru asigurarea aplicării stricte a dispozițiilor legale privind sănătatea și securitatea;
- b) să ia toate măsurile imediate executorii, putându-se dispune și să se înceteze activitatea în cazurile de pericol iminent pentru sănătate și securitate.

3. Dacă procedura prevăzută la paragraful 2 de mai sus nu este compatibilă cu practica administrativă și judiciară a statului membru, inspectorii vor avea dreptul și să sesizeze autoritatea competentă pentru ca aceasta să dea ordine precise sau să determine luarea de măsuri imediat executorii.

4. Defecțiunile constatate de către inspector cu ocazia inspecției unei întreprinderi, precum și măsurile luate în aplicarea paragrafului 2 sau cerute în aplicarea paragrafului

3, trebuie aduse imediat la cunoștința celui care angajează și a reprezentanților lucrătorilor.

Articolul 19

1. Inspecția muncii din agricultură trebuie să fie informată despre accidentele de muncă și cazurile de boli profesionale din sectorul agricol în cazurile și procedurile prevăzute de legislația națională.

2. Dacă este posibil, inspectorii muncii vor fi chemați și să participe la orice anchetă la fața locului asupra cauzelor accidentelor de muncă sau ale bolilor profesionale cele mai grave, în special cele care privesc accidente SAU boli provocatoare de moarte sau soldate cu un număr oarecare de victime,

Articolul 20

Dacă legislația națională nu prevede altfel, inspectorii muncii din agricultură: a) nu vor avea dreptul și să aibă vreun interes, direct sau indirect, în întreprinderile aflate sub controlul lor;

b) vor fi obligați, prin măsuri penale sau disciplinare corespunzătoare, să nu dezvăluie, chiar după pătisirea funcției, secretele de fabricație sau de comerț ori procedeele de exploatare pe care le-au cunoscut cu ocazia exercitării funcțiilor lor;

c) vor considera ca absolut confidențială sursa oricărei plângeri care semnalează o defectiune, un pericol în procedeele de muncă sau o încălcare a dispozițiilor legale, și nu vor divulga celui care angajează sau reprezentantului acestuia că s-a procedat la efectuarea inspecției ca urmare a unei plângeri.

Articolul 21

Numărul și natura inspecțiilor efectuate în întreprinderile agricole vor fi determinate de necesitatea de a se asigura aplicarea efectivă a dispozițiilor legale respective.

Articolul 22

1. Persoanele care încalcă sau neglijează respectarea prevederilor legale a căror aplicare face obiectul controlului inspectorilor muncii din agricultură sunt pasibile de urmărire judiciară sau administrativă imediată, fără avertisment prealabil. Totodată, legislația națională poate să prevadă excepții pentru cazurile în care este necesar un avertisment prealabil dat în vederea remedierii situației sau pentru a determina luarea măsurilor preventive.

2. Inspectorii de muncă pot decide, în locul întreprinderii sau recomandării efective urmării, să dea avertismente sau îndrumări.

Articolul 23

Dacă inspectorii muncii din agricultură nu au competența de a iniția acțiuni de urmărire, ei au dreptul de a sesiza direct autoritatea investită și efectueze acțiunile de urmărire, prin procedee verbale constatatoare ale încălcărilor dispozițiilor legale,

Articolul 24

Pentru cazurile de încălcare a dispozițiilor legate a căror aplicare face obiectul controlului inspectorilor muncii din agricultură și pentru cazurile de împiedicare a acestor inspectorii în exercitarea funcției lor, în legislația națională vor fi prevăzute sancțiuni corespunzătoare a căror aplicare trebuie să fie efectivă.

Articolul 25

1. Inspectorii muncii sau birourile locale de inspecție, după caz, au obligația de a prezenta autorității centrale a inspecției rapoarte periodice asupra rezultatelor activității lor în agricultură.
2. Aceste rapoarte vor fi întocmite potrivit indicațiilor autorității centrale a inspecției și vor trata subiecte indicate de această autoritate; ele vor fi prezentate cel puțin la termenele indicate de numita autoritate și, în orice caz, cel puțin o dată pe an.

Articolul 26

1. Autoritatea centrală a inspecției va publica un raport anual asupra activității serviciilor de inspecție din agricultură, fie în forma unui raport separat, fie ca parte componentă a raportului său anual general.
2. Aceste rapoarte anuale vor fi publicate într-un termen convenabil, care să nu depășească, în nici un caz, 12 luni de la sfârșitul anului la care ele se referă.
3. Copii ale rapoartelor anuale vor fi comunicate directorului general al Biroului Internațional al Muncii în termen de 3 luni de la publicarea lor.

Articolul 27

Rapoartele anuale publicate de către autoritatea centrală de inspecție se vor referi, în special, la următoarele subiecte, în măsura în care aceste subiecte reies din controlul acestei autorități:

- a) legi și regulamente care relevă competența inspecției muncii din agricultură;
- b) personalul inspecției muncii din agricultură;
- c) statistici ale întreprinderilor agricole supuse controlului inspecției și numărul persoanelor care lucrează în aceste întreprinderi;
- d) statistici ale inspecțiilor efectuate;
- e) statistici ale infracțiunilor comise și ale sancțiunilor aplicate;
- 1) statistici ale accidentelor de muncă și ale cauzelor acestora;
- g) statistici ale îmbolnăvirilor profesionale și cauzelor acestora.

Articolele 28-35

Dispoziții finale tipice.

Convenția nr. 131/1970 privind fixarea salariilor minime,

În special în ce privește țările în curs de dezvoltare

Conferința generală a Organizației Internaționale a Muncii, convocată la Geneva de către Consiliul de Administrație al Biroului Internațional al Muncii, și reunită aici, la 3 iunie 1970, în cea de-a cincizeci și patra sesiune a sa,

1 De vzut AnUIJ 1.

luând notă de termenii Convenției asupra metodelor de fixare a salariilor minime, 1928, și ai Convenției asupra egalității de remunerare, 1951, care au fost ratificate pe scară largă, precum și de Convenția asupra metodelor de fixare a salariilor minime (agricultură), 1951,

considerând că aceste convenții au adus o prețioasă contribuție la protejarea grupurilor de salariați defavorizați, .

considerând că, în prezent, este de dorit să se adopte un nou instrument care să completeze aceste convenții și să asigure salariaților o protecție împotriva salariilor

excesiv de scăzute, și care, deși este de aplicare generală, ține seama în special de nevoile țărilor în curs de dezvoltare,

după ce a hotărât să adopte diferite propuneri relative la mecanismele de fixare a salariului minim și problemelor conexe, în special în ce privește țările în curs de dezvoltare, problemă care constituie cel de-al cincilea punct al ordinii de zi a sesiunii, după ce a hotărât ca aceste propuneri să capete forma unei convenții internaționale,

adoptă, la 24 iunie 1970, următoarea convenție care se va numi "Convenție asupra fixării salariilor minime, 1970":

Articolul 1

1. Orice stat membru al Organizației Internaționale a Muncii care ratifică prezenta convenție se angajează să stabilească un sistem de salarii minime care să protejeze toate grupurile de salariați ale căror condiții de muncă sunt de asemenea natură, încât acestor salariați trebuie să li se asigure o protecție corespunzătoare.

2. Autoritatea competentă din fiecare țară, de acord cu organizațiile reprezentative ale celor care angajează și ale lucrătorilor, interesate, dacă acestea există, sau după deplina consultare a acestora, va stabili grupurile de salariați care trebuie protejați.

3. Orice stat membru care ratifică prezenta convenție este obligat ca, în primul său raport asupra aplicării convenției pe care urmează a-l prezenta în baza art. 22 al Constituției Organizației Internaționale a Muncii, să facă cunoscut grupurile de salariați care nu vor fi protejați în virtutea prezentului articol, indicând motivele. În rapoartele ulterioare se va arăta situația legislației și practicii proprii privitoare la grupurile neprotejate, precizându-se în ce măsură s-a dat urmare sau ce urmare se propune a se da convenției privitoare la aceste grupuri.

Articolul 2

1. Salariile minime vor avea putere de lege și nu vor putea fi scăzute; neaplicarea lor va duce la aplicarea de sancțiuni corespunzătoare, penale sau de altă natură, persoanei sau persoanelor responsabile.

2. Sub rezerva dispozițiilor paragrafului 1 de mai sus, libertatea de negociere colectivă va trebui să fie pe deplin respectată.

Articolul 3

Elementele care se iau în considerare pentru a determina nivelul salariilor minime vor cuprinde, pe măsura posibilităților, și ținându-se seama de practica și condițiile naționale, următoarele:

a) nevoile lucrătorilor și ale familiilor lor față de nivelul general al salariilor în țară, costul vieții, prestațiile de securitate socială și nivelurile de trai ale altor grupuri sociale;

b) factorii de ordin economic, inclusiv cerințele dezvoltării economice, productivitatea și interesul care există pentru a realiza și a menține un înalt nivel de folosire a forței de muncă.

Articolul 4

1. Orice stat membru care a ratificat prezenta convenție trebuie să instituie și să mențină metode adaptate condițiilor și nevoilor țării, pentru asigurarea și corectarea din timp în timp a salariilor minime care se plătesc grupurilor de salariați protejați, în virtutea articolului 1 de mai sus.

2. Se vor lua măsuri pentru consultarea deplină a organizațiilor reprezentative ale celor care angajează și ale lucrătorilor, interesate, sau, în absența unor astfel de organizații, a reprezentanților celor care angajează și a lucrătorilor interesați, asupra stabilirii și aplicării metodelor arătate mai sus sau asupra modificărilor ce ar urma să fie aduse acestora.

3. În anumite cazuri, ținându-se seama de natura metodelor existente de asigurare a salariilor minime, se vor lua, totodată, măsuri care și permit ca, la aplicarea directă a respectivelor metode, să participe:

a) reprezentanții organizațiilor interesate ale celor care angajează și ale lucrătorilor sau, în absența unor astfel de organizații, reprezentanții interesați ai celor care angajează și ai lucrătorilor, această participare trebuind și să se efectueze pe baze de egalitate;

b) persoane cărora le este recunoscută competența de a reprezenta interesele generale ale firmei și care vor fi numite după consultarea deplină a organizațiilor reprezentative interesate ale celor care angajează și ale lucrătorilor, acolo unde aceste organizații există, și unde o astfel de consultare este conformă cu legislația sau practica națională.

Articolul 5

Pentru a asigura aplicarea efectivă a tuturor dispozițiilor relative la salariile minime, se vor lua măsuri corespunzătoare, cum ar fi un sistem adecvat de inspecție completat prin orice alte măsuri necesare.

Articolul 6

Prezenta convenție nu trebuie considerată ca fiind o convenție de revizuire a vreuneia dintre convențiile existente.

Articolele 7-14

Dispoziții finale tipice.

Convenția nr. 134/1970 privind pregătirea accidentelor de muncă
ale navigatorilor maritimi

Conferința generală a Organizației Internaționale a Muncii,
convocată la Geneva de către Consiliul de Administrație al Biroului internațional al Muncii, și întrunită la 14 octombrie 1970, în cea de-a cincizeci și cincea sesiune a sa,

J De v4st AnUII 1.

luând notă de existența convențiilor și recomandărilor internaționale existente referitoare la accidente, care se aplică muncii de la bordul navelor și în porturi, în special de termenii Recomandării asupra inspecției de muncă (navigatori maritimi), 1926; ai Recomandării asupra prevenirii accidentelor de muncă, 1929; ai Convenției asupra examinării medicale a navigatorilor maritimi, 1946, și ai Convenției și Recomandării asupra protecției mașinilor, 1963,

luând notă de termenii Convenției pentru salvarea vieților omenești pe mare, 1960, și ai Reglementării anexate la Convenția internațională asupra liniilor de incircare,

revizuită în 1966, CIU'e prevăd un anumit număr de măsuri de securitate ce trebuie luate la bordul navelor pentru a asigura protecția persoanelor care lucrează aici, după ce a decis să adopte diferite propuneri referitoare la prevenirea accidentelor la bordul navelor pe mare și în porturi, problemă care constituie al cincilea punct al ordinii de zi a sesiunii,

după ce a decis că șase propuneri vor lua forma ei convenții internaționale, luând noti că, pentru succesul acțiunii întreprinse în domeniul prevenirii accidentelor de la bordul navelor, este important să fie menținută o strinsă colaborare, în domeniile respective, între Organizația Internațională a Muncii și Organizația Interguvernamentală Consultativă a Navigației Maritime, luând noti că normele următoare au fost elaborate, în consecință, Prin cooperare cu Organizația Interguvernamentală Consultativă a Navigației Maritime și că se propune și se continue cooperarea cu această organizație cu privire la aplicarea acestor norme, adoptă, la 30 octombrie 1970, convenția ce urmează, care va fi denumită "Convenție asupra prevenirii accidentelor (navigatori maritimi), 1970":

Articolul 1

1. În sensul prezentei convenții, expresia "navigator maritim" se aplică oricărui persoane angajate în orice calitate la bordul oricărei nave care nu este o navă militară, care este înmatriculată într-un teritoriu în care se aplică prezenta convenție și care este în IDO normal afectată navigației maritime.
2. În caz de dubiu, dacă anumite categorii de persoane trebuie considerate ca navigatori maritimi în sensul prezentei convenții, acesta va fi rezolvat de către autoritatea competentă din fiecare țară, după consultarea organizațiilor autoritatilor și ale navigatorilor maritimi interesate.
3. În sensul prezentei convenții, expresia "accident de muncă" se aplică accidentelor ale căror victime sunt navigatorii maritimi, prin faptul sau ca ocazia îndeplinirii funcției lor.

Articolul 2

1. În fiecare țară maritimă, autoritatea competentă va lua măsurile necesare pentru ca accidentele de muncă să fie anchetate și raportate corect și să se stabilească și analiza statistică asupra acestor accidente,
2. Orice accident de muncă trebuie declarat, iar statisticile vor înregistra toate accidentele de muncă și nu se vor limita numai la accidentele modale sau la cele care au avut de suferit persoanele pe navă.
3. Statisticile se vor referi la numărul, natura, cauzele și consecințele accidentelor de muncă și vor preciza locul pe care l-a avut pe navă – de exemplu, puntea, sala mașinilor

sau încăperile diverselor servicii – și în ce loc – de exemplu pe mare sau într-un port – s-a produs accidentul.

4. Autoritatea competentă va trebui să întreprindă o anchetă asupra cauzelor și împrejurărilor în care s-au produs accidente de muncă cauzatoare de pierderi de vieți omenești sau grave leziuni corporale, precum și asupra oricăror alte accidente specificate de către legislația națională. '

Articolul 3

Penru a avea o bază trainică de prevenire a accidentelor datorate riscurilor specifice activității pe navele maritime, trebuie întreprinse, cercetări asupra evoluției generale în domeniul accidentelor de această natură, precum și asupra riscurilor semnalate de stlistici.

Articolul 4

1. Dispozițiile de prevenire a accidentelor de muncă trebuie prevăzute pe cale legislativă, prin culegeri de directive practice și prin orice alte instrumente potrivite.
2. Aceste dispoziții se vor referi la toate dispozițiile generale privind prevenirea accidentelor și igiena muncii, susceptibile de a se aplica la munca navigatorilor maritimi, și vor preciza măsurile ce trebuie luate pentru prevenirea accidentelor specifice exercitării meseriei de navigator maritim.
3. Aceste dispoziții se vor referi, în special, la următoarele puncte:
  - a) dispoziții generale și dispoziții de bază;
  - b) aspecte structurale ale navelor;
  - c) mașini;
  - d) măsuri speciale de securitate deasupra și sub punți;
  - e) material de încărcare și de descărcare;
  - f) prevenirea și stingerea incendiilor;
  - g) ancore, lanțuri și parâme;
  - h) încărcături periculoase și balast;
  - i) echipament individual de protecție.

Articolul 5

1. Dispozițiile privind prevenirea accidentelor prevăzute de art. 4 vor trebui să indice în mod clar obligația armatorilor, a navigatorilor maritimi și a altor persoane interesate de a respecta aceste dispoziții. '
2. În general, orice obligație care revine armatorului de a furniza material de protecție sau alte dispozitive de prevenire a accidentelor va trebui să fie însoțită de dispoziții în virtutea cărora navigatorii maritimi să fie obligații să folosească aceste materiale și dispozitive și să respecte măsurile de prevenire care îi privesc.

Articolul 6

1. Se vor lua măsuri corespunzătoare pentru a asigura, prin inspecții adecvate sau prin alte mijloace, punerea în aplicare a dispozițiilor prevăzute de art. 4.
2. Se vor lua măsurile corespunzătoare pentru respectarea dispozițiilor prevăzute de art. 4. .
3. Autoritățile însărcinate cu inspectarea și controlul aplicării dispozițiilor prș văzute de art. 4 vor trebui să fie familiarizate cu munca pe navele maritime și cu uzanțele acesteia.

4. În scopul ușurării aplicării dispozițiilor prevăzute de a!-t. 4, textele sau rezumatele acestor dispoziții vor fi aduse la cunoștința navigatorilor maritimi, de exemplu, prin afișarea lor la bord, într-un loc ușor vizibil.

Articolul 7

Se vor lua măsuri în vederea numirii uneia sau mai multor persoane calificate sau

constituirii unui comitet calificat, ales dintre membrii echipajului navei care, sub autoritatea căpitanului, vor răspunde de prevenirea accidentelor.

Articolul 8

1. Programele de prevenire a accidentelor de muncă se vor stabili de autoritatea competentă în cooperare cu organizațiile de armatori și organizațiile de navigatori maritimi.
2. Punerea în aplicare a acestor programe va trebui să fie organizată astfel încât autoritatea competentă, celelalte organisme interesate, armatorii și navigatorii maritimi sau reprezentanții acestora să poată participa activ la realizarea lor.
3. În mod special, se vor crea comisii mixte, naționale sau locale, însărcinate cu prevenirea accidentelor, sau grupe speciale de lucru, în cadrul cărora vor fi reprezentate organizațiile de armatori și organizațiile de navigatori maritimi.

Articolul 9

1. Autoritatea competentă va încuraja și, pe cât posibil, ținând cont de condițiile specifice fiecărei țări, va prevedea includerea instruirii în vederea prevenirii accidentelor și a igienei muncii în programele centrelor de formare profesională destinate navigatorilor maritimi de diverse funcții și categorii; această instruire va face parte integrantă din învățământul profesional.
2. Deosebit de aceasta, se vor lua toate măsurile (de exemplu, notele oficiale conținând diferite instrucțiuni necesare), pentru a atrage atenția navigatorilor asupra unor riscuri deosebite.

Articolul 10

Statele membre vor depune eforturi, eventual, cu ajutorul organizațiilor interguvernamentale sau al altor organizații internaționale, pentru a coopera în vederea uniformizării, cât mai mult posibil, a oricăror alte dispoziții vizând prevenirea accidentelor de muncă. '

Articolele 11-18 Dispoziții fin ale tipii.

Convenția nr.135/1971 privind protecția reprezentanților lucrătorilor

În întreprinderi și înlesnirile ce se acordă acestora

Conferința generală a Organizației Internaționale a Muncii, convocată la Geneva de către Consiliul de Administrație al Biroului Internațional al Muncii, și întrunită la 2 iunie 1971, în cea de a cincizeci și șasea sesiune a sa,

1 De văzul *AnUIJ 1*.

luând notă de dispozițiile Convenției asupra dreptului, de organizare și negociere colectivă, 1949, care acordă protecție lucrătorilor împotriva tuturor actelor de discriminare ce aduc atingere libertății sindicate în materie de angajare, considerând că este de dorit să se adopte dispoziții complementare privind

reprezentanții lucrătorilor, după ce a hotărât să adopte diverse propuneri în legătură cu protejarea reprezentanților lucrătorilor în întreprinderi și cu înlesnirile ce trebuie să li se acorde acestora, problemă care constituie al cincilea punct al ordinii de zi a sesiunii, după ce a hotărât ca aceste propuneri să capete forma unei convenții internaționale, adoptată, la 23 iunie 1971, următoarea convenție, care se va numi "Convenția privind reprezentanții lucrătorilor 1971":

Articolul 1

Reprezentanții lucrătorilor din întreprinderi trebuie să beneficieze de o protecție eficace împotriva oricăror măsuri care i-ar putea prejudicia, inclusiv desfacerea contractului de muncă, și care ar avea drept cauză calitatea sau activitățile lor de reprezentanți ai lucrătorilor, apartenența sindicală sau participarea la activități sindicale, în măsura în care acționează potrivit legilor, convențiilor colective sau altor aranjamente convenționale în vigoare.

Articolul 2

1. În întreprinderi trebuie să se acorde înlesniri reprezentanților lucrătorilor, pentru a putea să-și îndeplinească repede și eficace funcțiile lor.
2. Din acest punct de vedere, trebuie să se țină seama de caracteristicile sistemului de relații profesionale aplicate în țara respectivă, precum și de nevoile, importanța și posibilitățile întreprinderii interesate.
3. Acordarea înlesnirilor nu trebuie să împiedice buna funcționare a întreprinderii interesate.

Articolul 3

Sunt "reprezentanți ai lucrătorilor", în înțelesul prezentei convenții, următoarele persoane, recunoscute ca atare de legislația sau practica națională:

- a) reprezentanții sindicali, care sunt numiți sau aleși de sindicate sau de membrii sindicatelor;
- b) reprezentanții aleși, care sunt liber aleși de lucrătorii din întreprindere, în conformitate cu dispozițiile legislației naționale sau ale convențiilor colective și ale căror funcții nu se extind la activități care, în țările interesate, sunt recunoscute ca aparținând prerogativelor exclusive ale sindicatelor.

Articolul 4

Legislația națională, convențiile colective, hotărârile arbitrale sau judecătorești vor putea determina categoria sau categoriile de reprezentanți ai lucrătorilor care urmează a avea dreptul la protecția și înlesnirile prevăzute de prezenta convenție.

Articolul 5

Când, într-o întreprindere, există, în același timp, reprezentanți sindicali și reprezentanți aleși, trebuie iuate măsuri corespunzătoare de garanție pentru ca prezenta reprezentanților aleși să nu fie folosită pentru a slăbi situația sindicatelor interesate sau a reprezentanților acestora, și pentru încurajarea cooperării, în toate problemele

care îi privesc, între reprezentanții aleși, pe de o parte, și sindicatele interesate și reprezentanții acestora, pe de altă parte.

Articolul 6

Aplicarea dispozițiilor convenției va fi asigurată pe calea legislației naționale, a

convențiilor colective sau pe orice altă cale conformă cu practica națională.

Articolele 7-14

Dispoziții finale tipice

Convenția nr.136/1971 privind protecția contra riscurilor
de intoxicare datorate benzenui

Conferința generală a Organizației Internaționale a Muncii,
convocată la Geneva de Consiliul de Administrație al Biroului Internațional al
Muncii, și întrunită, la 2 iunie 1971, în cea de-a cincizeci și șaptea sesiune a sa,
după ce a hotărât să adopte diferite propuneri privind protecția împotriva riscurilor
datorate benzenului, problemă care constituie cel de-al șaselea punct al ordinii de zi a
sesiunii,

după ce a hotărât ca aceste propuneri să ia forma unei convenții internaționale,
adoptă, la 23 iunie 1971, convenția următoare, care se va numi "Convenție asupra
benzenului, 1971":

Articolul 1

Prezenta convenție se aplică tuturor activităților care expun pe lucrători:

a) hidrocarburii aromatice benzen C_6H_6 , denumită, în cele ce urmează, benzen; b)
produselor a căror proporție de benzen depășește 1 % din volum, denumite, în
cele ce urmează, produse conținând benzen.

Articolul 2

1. Ori de câte ori există disponibilități de produse înlocuitoare inofensive sau mai
puțin nocive, acestea trebuie substituite benzenului sau produselor conținând benzen.

2. Paragraful 1 al prezentului articol nu se aplică:

- a) producției de benzen;
- b) întrebuințării benzenului la lucrările de sinteză chimică;
- c) întrebuințării benzenului în carburanți;
- d) lucrărilor de analiză sau cercetări în laboratoare.

Articolul 3

1. Autoritatea competentă din fiecare țară va putea să acorde derogări temporare de la
proporția fixată de alin. b) al art. 1 și de la dispozițiile paragrafului 1 al art. 2 al
prezentei convenții, în limitele și pentru perioada care se vor stabili după consultarea
organizațiilor celor mai reprezentative interesate, ale celor care angajează și ale lucră-
rilor, dacă acestea există.

I De wIZJII Anem /.

2. În asemenea cazuri, statul membru interesat va indica în rapoartele sale asupra aplicării prezentei convenții, pe care este obligat să le prezinte, în virtutea Biroului Internațional al Muncii, situația legislației proprii și practica sa privind problemele care fac obiectul derogărilor, precum și progresele realizate în legătură cu aplicarea completă a dispozițiilor convenției.

3. La expirarea unei perioade de 3 ani de la intrarea inițială în vigoare a prezentei convenții, Consiliul de Administrație al Biroului Internațional al Muncii va prezenta conferinței un raport special privind aplicarea paragrafelor 1 și 2 de mai sus, și care va conține propunerile pe care el le va considera oportune în legătură cu măsurile de luat în această privință.

Articolul 4

1. Folosirea benzenului și a produselor conținând benzen trebuie să fie interzisă în anumite lucrări ce vor fi prevăzute de legislația națională.

2. Această interdicție trebuie să vizeze cel puțin folosirea benzenului și a produselor conținând benzen ca solvenți sau diluanți, cu excepția operațiunilor efectuate în aparate închise sau prin alte procedee prezentând aceleași condiții de securitate.

Articolul 5

Pentru asigurarea unei protecții eficiente a lucrătorilor expuși benzenului sau produselor conținând benzen, vor fi luate măsuri de prevenire tehnică și igienă a muncii.

Articolul 6

1. În localurile în care se fabrică, se minuieste sau se folosește benzenul sau produse conținând benzen trebuie luate toate măsurile necesare pentru prevenirea degajării de vapori de benzen în atmosfera locurilor de muncă.

2. Dacă lucrătorii sunt expuși benzenului sau produselor conținând benzen, cel care angajează trebuie să facă în așa fel încât concentrația de benzen din atmosfera locurilor de muncă să nu întrecă limita maximă pe care autoritatea competentă o va fixa la un nivel care să nu depășească valoarea plafonului de 25 părți la milion (80 mg/m³).

3. Direcțiile autorității competente trebuie să precizeze procedeele de determinare a concentrației de benzen în atmosfera locurilor de muncă.

Articolul 7

1. Lucrările care comportă folosirea benzenului sau a produselor conținând benzen trebuie să se efectueze, pe cât posibil, în aparate închise.

2. Dacă folosirea aparatelor închise nu este posibilă, locurile de muncă unde se folosește benzen sau produse conținând benzen trebuie echipate cu mijloace eficiente care să asigure evacuarea vaporilor de benzen în măsura necesară protejării sănătății lucrătorilor.

Articolul 8

1. Lucrătorii care intră în contact cu benzen lichid sau produse conținând benzen trebuie prevăzuți cu mijloace de protecție individuală adecvate contra riscurilor de absorbție percutantă.

2. Lucrătorii care, pentru motive deosebite, se pot găsi în situația de a fi expuși concentrațiilor de benzen în atmosfera locurilor de muncă, care depășesc limita maximă prevăzută de paragraful 2 al art. 6 al prezentei convenții, trebuie prevăzuți cu mijloace

de protecție individuală adecvate contra riscului de inhalare de vapori de benzen; durata expunerii trebuie să fie, pe cât posibil, limitată.

Articolul 9

1. Când lucrătorii sunt chemați să efectueze lucrări care îi expun la benzen sau produsele conținând benzen, ei trebuie să fie supuși:

a) unui aprofundat examen medical de aptitudine, prealabil angajării, care să comporte analiza sângelui;

b) unor examene periodice ulterioare care să comporte examini biologice (inclusiv analiza sângelui) și a căror frecvență este stabilită de legislația națională.

2. După consultarea organizațiilor celor mai reprezentative ale celor care angajează și ale lucrătorilor, interesate, dacă acestea există, autoritatea competentă din fiecare țară poate acorda derogări de la obligațiile prevăzute la paragraful 1 al prezentului articol, în ce privește anumite categorii de lucrători.

Articolul 10

1. Examenele medicale prevăzute la paragraful 1 al art. 9 al prezentei convenții trebuie:

a) să fie efectuate sub responsabilitatea unui medic calificat acceptat de autoritatea competentă, cu ajutorul, dacă este cazul, al laboratoarelor competente;

b) să fie atestate în mod corespunzător.

2. Aceste examene medicale ale lucrătorilor trebuie să fie gratuite.

Articolul 11

1. Femeile a căror sarcină a fost constatată medical și mamele care alăptează nu pot fi folosite la lucrări care comportă expunerea la benzen sau produse conținând benzen.

2. Tinerii sub vârsta de 18 ani nu pot fi folosiți la lucrări care comportă expunerea la benzen sau produse conținând benzen totuși, această interdicție poate să nu fie aplicată acelor tineri care însc o școlarizare sau o instruire, dacă sunt sub control tehnic și medical adecvat.

Articolul 12

Cuvântul "benzen" și semnalizatoarele de pericol necesare trebuie să fie clar vizibile pe orice recipient care conține benzen sau produse în a căror compoziție intră benzenul.

Articolul 13

Fiecare stat membru trebuie să ia toate măsurile necesare pentru ca orice lucrător expus benzenului sau produselor conținând benzen să primească instructajul corespunzător asupra măsurilor de prevenire care trebuie avute în vedere pentru salvarea sănătății și evitarea accidentelor, precum și asupra măsurilor ce se iau în cazurile de manifestare imediată de intoxicație.

Articolul 14

Fiecare stat membru care ratifică prezenta convenție:

a) va lua, pe cale de legislație sau prin orice altă metodă, conform practicii și condițiilor naționale, măsurile necesare pentru a pune în aplicare dispozițiile prezentei convenții;

- b) va indica, potrivit practicii naționale, persoana sau persoanele cărora le revine sarcina de a asigura aplicarea dispozițiilor prezentei convenții;
- c) se va angaja să însărcineze serviciile de inspecție corespunzătoare cu controlul aplicării dispozițiilor prezentei convenții sau să verifice că este asigurată o inspecție adecvată.

Articolele 15-22

Dispoziții finale tipice.

Convenția nr. 137/1973 privind repercusiunile sociale ale noilor metode de lucru în porturi

Conferința generală a Organizației Internaționale a Muncii,
convocată la Geneva de către Consiliul de Administrație al Biroului Internațional al Muncii, și reunită aici, la 6 iunie 1973, în cea de-a cincizeci și opta sesiune a sa,

considerând că metodele de lucru din porturi s-au modificat și continuă să fie supuse unor importante modificări – de exemplu, prin adoptarea unităților de încărcare, introducerea tehnicilor de transbordare orizontală (ro-on/roll-off), grad mai mare de mecanizare și automatizare – în timp ce, în mișcarea mărfurilor, apar noi tendințe; că astfel de modificări riscă să fie și mai pronunțate în viitor,

considerând că aceste schimbări au, de asemenea, repercusiuni considerabile asupra nivelului de folosire a forței de muncă în porturi și asupra condițiilor de muncă și de viață ale docherilor, fi că trebuie adoptate măsuri pentru a evita sau diminua problemele care decurg din aceste schimbări,

considerând că docherii trebuie să participe la avantajele pe care le reprezintă noile metode de muncă, și că, în consecință, studiul și introducerea acestor metode, trebuie însoțite de elaborarea și adoptarea de dispoziții legate care să prevadă îmbunătățirea situației lor prin mijloace ca regularizarea folosirii forței de muncă și stabilizarea câștigului și prin alte măsuri privind condițiile de viață și de lucru ale celor interesați și securitatea și igiena muncii în porturi,

după ce a hotărât să adopte diferite propuneri referitoare la repercusiunile sociale ale noilor metode de muncă (docks), care constituie cea de-a cincea problemă a ordinii de zi a sesiunii,

după ce a hotărât ca aceste propuneri să ia forma unei convenții internaționale, adoptă, la 25 iunie 1973, următoarea convenție, care se va numi "Convenție asupra muncii în porturi, 1973":

Articolul 1

1. Convenția se aplică persoanelor care sunt disponibile în mod obișnuit pentru a efectua o muncă de docher și pentru care această muncă constituie principala sursă de câștig anual.

J De viZJlt AnUtl 1.

2. În sensul prezentei convenții, expresiile "docheri" și "muncă în porturi" indică persoane și activități definite ca atare de legislația sau practica națională. Organizațiile celor care angajează și cele ale lucrătorilor interesate trebuie consultate la elaborarea și la revizuirea acestor definiții sau trebuie antrenate să colaboreze în orice alt mod; deosebit de aceasta, se va ține seama de noile metode de muncă și de repercusiunile lor asupra diferitelor sarcini ale docherilor.

Articolul 2

1. Printr-o practică națională îi revine sarcina să încurajeze toate organele interesate în a asigura docherilor, pe măsura posibilităților, un serviciu permanent sau regulat.

2. În orice situație, docherilor trebuie să li se asigure un minimum de perioade de

lucru sau un minimum de venit, a căror mărime și naturi vor depinde de situația economică și socială a țării și portului în cauză.

Articolul 3

1. Se vor stabili și ține la zi registre pentru toate categoriile profesionale de docheri, potrivit cu legislația sau practica națională.
2. Docherii înmatriculați vor avea prioritate la obținerea de lucru în porturi.
3. Docherii înmatriculați trebuie să fie oricând pregătiți să lucreze în conformitate cu modalitățile prevăzute de legislația sau practica națională.

Articolul 4

1. Efectivul <:le lucrători înscris în registre va fi revăzut în mod periodic în scopul stabilirii sale în funcție de nevoile portului.
2. Dacă devine necesară o reducere a efectivului înscris într-un registru, se vor lua toate măsurile pentru a preveni sau a atenua efectele care ar aduce prejudicii docherilor .

Articolul 5

Pentru a se obține de la noile metode de lucru maximum de avantaje sociale, politiciile naționale îi revine sarcina de a încuraja pe cei care angajează sau organizațiile acestora, pe de o parte, și organizațiile lucrătorilor, pe de altă parte, să coopereze la ameliorarea eficacității muncii în porturi, cu concursul autorităților competente, de la caz la caz.

Articolul 6

Statele membre vor proceda în așa mod încât regulile corespunzătoare privind securitatea, igiena, bunăstarea și formarea profesională a lucrătorilor să li se aplice și docherilor.

Articolul 7

În măsura în care dispozițiile prezentei convenții nu vor fi puse în aplicare pe calca contractelor colective, a hotărârilor arbitrale sau în orice alt mod conform cu practica națională, ele trebuie aplicate pe calea legislației naționale.

Articolele 8-15

Dispoziții finale tipice.

J De lldzut Anua 1.

Convenția nr.13811973 privind vârsta minimă de încadrare în muncă
Conferința generală a organizației Internaționale a Muncii,
convocată la Geneva de către Consiliul de Administrație al Biroului Internațional al
Muncii, și reunită, aici, la 6 iunie 1973, în cea de-a cincizeci și opta sesiune a sa,
după ce a hotărât să adopte diferite propuneri relative la vârsta minimă de încadrare în
muncă, problemă care constituie cel de-al patrulea punct al ordinii de zi a sesiunii,
luând notă de termenii convenției asupra vârstei minime (industrie), 1919; ai
Convenției asupra vârstei minime (muncă maritimă), 1920; ai Convenției asupra vir-
stei minime (agricultură), 1921; ai Convenției asupra vârstei minime (cărbunari și
fochiști), 1921; ai Convenției asupra vârstei minime (munci neindustriale), 1932; ai
Convenției (revizuite) asupra vârstei minime (muncă maritimă), 1936; ai Convenției
(revizuite) asupra vârstei minime (industrie), 1937; ai Convenției (revizuite) asupra
vârstei minime (munci neindustriale), 1937; ai Convenției asupra vârstei minime
(pescari), 1959 și ai Convenției asupra vârstei minime (munci subterane), 1965,
considerând că a sosit momentul să se adopte un instrument general asupra acestui
subiect care va trebui să înlocuiască treptat instrumentele existente ce se apli că unor
sectoare economice limitate, în vederea abolirii tateie a muncii copiilor,
după ce a hotărât că acest instrument va lua forma unei convenții internaționale,
adoptă, la 26 iunie 1973, următoarea convenție, care se va numi "Convenție asupra
vârsteiminime,1973":

Articolul]

Orice stat membru care aplică prezenta convenție se angajează să urmărească o
politică națională care să asigure abolirea efectivă a muncii copiilor și să ridice în mod
progresiv vârsta minimă de încadrare în funcție sau de folosire la muncă la un nivel
care să permită adolescenților cea mai completă dezvoltare fizică și mintală.

Articolul 2

1. Orice stat membru care ratifică prezenta convenție va specifica, printr-o declarație
anexată ratificării sale, o virstă minimă de încadrare în funcție sau folosire la muncă
pe teritoriul sau pe mijloacele de transport înmatriculate pe teritoriul său; cu excepția
dispozițiilor art. 4 și 8 ale prezentei convenții, nici o persoană de virstă inferioară
acestei limite minime nu va putea fi încadrată într-o funcție sau folosită la muncă în
vreo profesie oarecare.

2. Orice stat membru care a ratificat prezenta convenție va putea, în consecință, să
informeze, prin noi declarații, pe directorul general al Biroului Internațional al Muncii
că ridică virsta minimă stabilită anterior.

3. Vârsta minimă stabilită, conform paragrafului 1 al prezentului articol, nu va putea fi
inferioară vârstei la care încetează școlarizarea obligatorie și, în nici un caz, vârstei de
15 ani.

4. Deosebit de dispozițiile paragrafului 3 al prezentului articol, orice stat membru, a
cărei economie și instituții școlare nu sunt suficient de dezvoltate, va putea, după
consultarea organizațiilor celor ce angajează și a organizațiilor lucrătorilor, interesate,
dacă acestea există, să stabilească, într-o primă etapă, o virstă minimă de 14 ani.

5. Orice stat membru care va astabili o virstă minimă de 14 ani, în virtutea para-
grafului precedent, trebuie să declare în rapoartele pe care este obligat să le prezinte în
baza art. 22 al Constituției Organizației Internaționale a Muncii:

a) fie că motivul hotărârii sale persistă;

b) fie c.ă renunță de a se prevala de paragraful 4 de mai sus, cu începere de la o
anumită dată.

Articolul 3

1. Vîrsta minimă de încadrare în orice fel de funcție sau de folosire în orice fel de muncă ce, prin natura sa sau prin condițiile în care se exercită, este susceptibilă de a dăuna sănătății, securității sau moralității adolescenților, nu trebuie să fie sub 18 ani.
2. Funcțiile sau muncile prevăzute la paragraful 1 de mai sus vor fi determinate de către legislația națională sau autoritatea competentă, după consultarea organizațiilor celor care angajează și a organizațiilor lucrătorilor, interesate, dacă astfel de organizații există.
3. Fără a mai ține seama de dispozițiile paragrafului 1 de mai sus, legislația națională sau autoritatea competentă poate, după consultarea organizațiilor celor care angajează și a organizațiilor lucrătorilor, interesate, dacă ele există, să permită încadrarea în funcție sau folosirea în muncă a adolescenților începând cu vîrsta de 16 ani, cu condiția ca sănătatea, securitatea și moralitatea lor să fie pe deplin garantate și să primească, pentru ramura respectivă de activitate, o instruire corespunzătoare sau o școlarizare profesională.

Articolul 4

1. În măsura în care este necesar, și după consultarea organizațiilor celor care angajează și a organizațiilor lucrătorilor, interesate, dacă ele există, autoritatea competentă poate excepta de la aplicarea prezentei convenții anumite categorii de funcții sau de munci dacă aplicarea dispozițiilor convenției la aceste categorii ridică dificultăți de executare deosebite și importante.
2. Orice stat membru care ratifică prezenta convenție trebuie ca, în primul său raport asupra aplicării acesteia, pe care este obligat să-l prezinte conform art. 22 al Constituției Organizației Internaționale a Muncii să indice motivat categoriile de funcții sau munci care au fost exceptate, în baza paragrafului 1 al prezentului articol; în rapoartele ulterioare se va arăta starea legislației și practicii proprii în ce privește aceste categorii, precizându-se în ce măsură s-a aplicat sau s-a propus să se aplice prezenta convenție în ce privește numitele categorii.
3. Prezentul articol nu exceptează de la aplicarea prevederilor prezentei convenții funcțiile sau muncile arătate la art. 3.

Articolul 5

1. Orice stat membru, a cărui economie și servicii administrative nu sunt suficient de dezvoltate, va putea, după consultarea organizațiilor celor care angajează și ale lucrătorilor, interesate, dacă ele există, să liruizeze, într-o primă etapă, câmpul de aplicare a prezentei convenții.
2. Statul membru care se prevalează de paragraful 1 al prezentului articol trebuie să arate, printr-o declarație anexată ratificării sale, ramurile de activitate economică sau tipurile de întreprinderi cărora urmează a li se aplica dispozițiile prezentei convenții.

3. Câmpul de aplicare a prezentei convenții trebuie să cuprindă cel puțin: industriile extractive; industriile de manufactură; de construcții și lucrări publice; electricitatea, gazele, apa; serviciile sanitare; transporturile, antrepozitele și comunicațiile; plantațiile și alte întreprinderi agricole exploatate în principal în scopuri comerciale, cu excepția întreprinderilor familiale sau de mici proporții care produc pentru consumul local și nu folosesc în mod regulat lucrători salariați.

4. orice stat membru, care a limitat câmpul de aplicare a convenției, în virtutea prezentului articol:

a) trebuie să arate, în rapoartele pe care este obligat să le prezinte, în baza art. 22 al Constituției Organizației Internaționale a Muncii, situația generală a folosirii muncii adolescenților și copiilor în ramurile de activitate exceptate de la aplicarea prezentei convenții, precum și orice progres realizat în vederea lărgirii aplicării dispozițiilor convenției;

b) poate oricând să extindă câmpul de aplicare a convenției printr-o declarație adresată directorului general al Biroului Internațional al Muncii.

Articolul 6

Prezenta convenție nu se aplică muncii efectuate de copii sau adolescenți în institutele de învățământ general, în școlile profesionale sau tehnice ori în alte institute de formare profesională și nici muncii efectuate de persoane sub 14 ani în întreprinderi, dacă această muncă se îndeplinește în conformitate cu condițiile stabilite de autoritatea competentă după consultarea organizațiilor celor care angajează și ale lucrătorilor, interesate, dacă astfel de organizații există, și dacă face parte integrantă:

a) fie dintr-o școală sau dintr-un curs de formare profesională a cărui responsabilitate revine conducătorului unei școli sau unei instituții de formare profesională;

b) fie dintr-un program de formare profesională aprobat de autoritatea competentă și executat în principal sau în întregime într-o întreprindere;

c) fie dintr-un program de orientare destinat să faciliteze alegerea unei profesii sau a unui tip de formare profesională.

Articolul 7

1. Legislația națională poate autoriza încadrarea în munci ușoare a persoanelor între 13 și 15 ani sau executarea de către aceste persoane a astfel de munci, cu condiția ca muncile respective:

a) să nu fie susceptibile de a le prejudicia sănătatea sau dezvoltarea;

b) să nu fie de natură a le prejudicia: interesul pentru școală, participarea la programele de orientare sau formare profesională aprobate de autoritatea competentă, posibilitatea de a beneficia de instruirea primită.

2. Legislația națională poate, de asemenea, cu excepția condițiilor prevăzute de alin. a) și b) ale paragrafului 1 de mai sus, să permită încadrarea în funcție sau folosirea la muncă a persoanelor în vârstă de cel puțin 15 ani care nu și-au terminat încășcolarizarea obligatorie.

3. Autoritatea competentă va determina activitățile în care încadrarea în funcție sau folosirea la muncă poate fi permisă în conformitate cu paragrafele 1 și 2 ale prezentului articol și va fixa durata în ore și condițiile funcției sau muncii respective.

4. Fără a mai ține seama de prevederile paragrafelor 1 și 2 ale prezentului articol, un stat membru care s-a folosit de dispozițiile paragrafului 4 al art. 2 poate, atât timp cât înțelege să se prevaleze de aceste dispoziții, să înlocuiască virstele de 12 și

14 ani cu virstele de 13 și 15 ani indicate la paragraful 1 și virsta de 14 ani cu virsta de 15 ani indicată la paragraful 2 al prezentului articol.

Articolul 8

1. După consultarea organizațiilor celor care angajează și ale lucrătorilor, dacă acestea există, autoritatea competentă poate autoriza, de la caz la caz, prin derogare de la interdicția de încadrare în funcție sau folosire la muncă prevăzută de art. 2 al prezentei convenții, participarea la activități de genul spectacolelor artistice.

2. Autorizările astfel acordate trebuie să limiteze durata în ore a serviciului sau muncii autorizate și să-i fixeze condițiile.

Articolul 9

1. Autoritatea competentă va lua toate măsurile necesare, inclusiv prevederea de sancțiuni corespunzătoare, în vederea asigurării aplicării efective a prezentei convenții.

2. Legislația națională, sau autoritatea competentă, va stabili persoanele cărora le revine sarcina respectării dispozițiilor de aplicare ale prezentei convenții.

3. Legislația națională, sau autoritatea competentă, va stabili registrele sau alte documente pe care cel care angajează este obligat să le țină și să le păstreze la dispoziția sa; aceste registre sau documente vor indica numele și vîrsta sau data nașterii, certificate, pe cât posibil, în modul convenit, a persoanelor încadrate în muncă de el sau care muncesc pentru el, și a căror vîrstă este sub 18 ani.

Articolul 10

1. Prezenta convenție revizuieste Convenția asupra vîrstei minime (industrie), 1919; Convenția asupra vîrstei minime (muncă Iiaritimă), 1920; Convenția asupra vîrstei minime (agricultură), 1921; Convenția asupra vîrstei minime (cărbunari și fochiști), 1921; Convenția asupra vîrstei minime (munci neindustriale), 1932; Convenția (revizuită) asupra vîrstei minime (muncă maritimă), 1936; Convenția (revizuită) asupra vîrstei minime (industrie), 1937; Convenția asupra vîrstei minime (munci neindustriale), 1937; Convenția asupra vîrstei minime (pescari), 1959 și Convenția asupra vîrstei minime (munci subterane), 1965, în condițiile fixate mai jos.

2. Intrarea în vigoare a prezentei convenții nu închide calea ratificării ulterioare a Convenției (revizuite) asupra vîrstei minime (muncă maritimă), 1936; Convenției (revizuite) asupra vîrstei minime (industrie), 1937; Convenției (revizuite) asupra vîrstei minime (munci neindustriale), 1937; Convenției asupra vîrstei minime (pescari), 1959 și Convenției asupra vîrstei minime (munci subterane), 1965.

3. Convenția asupra vîrstei minime (industrie), 1919; Convenția asupra vîrstei minime (muncă maritimă), 1920; Convenția asupra vîrstei minime (agricultură), 1921 și Convenția asupra vîrstei minime (cărbunari și fochiști), 1921 vor înceta să mai fie deschise ratificării ulterioare din momentul în care toate statele membre, părți la aceste convenții, vor consimți la această închidere, fie ratificând prezenta convenție, fie printr-o declarație comunicată directomului general al Biroului Internațional al Muncii.

4. Cu începere de la intrarea în vigoare a prezentei convenții:

a) faptul că un stat membru, parte la Convenția (revizuită) asupra vîrstei minime (industrie), 1937, acceptă obligațiile prezentei convenții și fixează, conform art. 2 al acesteia, o vîrstă minimă de cel puțin 15 ani, atrage de plin

drept denunțarea imediată a Convenției (revizuite) asupra vârstei minime (industrie), 1937;

b) faptul că un stat membru parte la Convenția asupra vârstei minime (munci neindustriale), 1932, acceptă obligațiile prezentei convenții pentru muncile neindustriale, în sensul numitei convenții, atrage de plin drept denunțarea imediată a Convenției asupra vârstei minime (munci neindustriale), 1932;

c) faptul că un stat membru, parte la Convenția (revizuită) asupra vârstei minime (munci neindustriale), 1937, acceptă obligațiile prezentei convenții pentru muncile neindustriale, în sensul numitei convenții și fixează, conform art. 2 al prezentei convenții, o vîrstă minimă de cel puțin 15 ani, antrenează de plin drept denunțarea imediată a Convenției (revizuite) asupra vârstei minime (munci neindustriale), 1937;

d) faptul că un stat membru, parte la Convenția (revizuită) asupra vârstei minime (muncă maritimă), 1936, acceptă obligațiile prezentei convenții pentru munca maritimă și, fie că fixează, conform art. 2 al prezentei convenții, o vîrstă minimă de cel puțin 15 ani, fie că precizează că art. 3 al prezentei convenții se aplică muncii maritime, atrage de plin drept denunțarea imediată a Convenției (revizuite) asupra vârstei minime (muncă maritimă), 1936;

e) faptul că un stat membru, parte la Convenția asupra vârstei minime (pescari), 1959, acceptă obligațiile prezentei convenții pentru pescuitul maritim și, fie că fixează, conform art. 2 al prezentei convenții, o vîrstă minimă de cel puțin 15 ani, fie că precizează că art. 3 al prezentei convenții se aplică la pescuitul maritim, atrage de plin drept denunțarea imediată a Convenției asupra vârstei minime (pescari), 1959;

f) faptul că un stat membru, parte la Convenția asupra vârstei minime (munci subterane), 1965, acceptă obligațiile prezentei convenții și, fie că fixează, conform art. 2 al prezentei convenții, o vîrstă minimă cel puțin egală cu cea pe care a indicat-o în executarea convenției din 1965, fie că precizează că o astfel de vîrstă se aplică conform art. 3 al prezentei convenții la muncile subterane, atrage de plin drept denunțarea imediată a Convenției asupra vârstei minime (munci subterane), 1965.

5. Cu începere de la intrarea în vigoare a prezentei convenții:

a) acceptarea obligațiilor prezentei convenții atrage denunțarea Convenției asupra vârstei minime (industrie) 1919, în ce privește aplicarea art. 12 al acesteia;

b) acceptarea obligațiilor prezentei convenții pentru agricultură atrage denunțarea Convenției asupra vârstei minime (agricultură), 1921, în ce privește aplicarea art. 9 al acesteia;

c) acceptarea obligațiilor prezentei convenții pentru munca maritimă atrage denunțarea Convenției asupra vârstei minime (muncă maritimă), 1920, în ce privește aplicarea art. 10 al acesteia și a Convenției asupra vârstei minime (cărbonari și fochiști), 1921, cu privire la aplicarea art. 12 al acesteia.

Articolele 11-18

Dispoziții finale tip i.

J DevdwtAnUIJI.

1976

Decret al consiliului de stat tir. 25 pentru ratificarea Convenției tir. 108 privind actele naționale de identitate pentru personalul navigant, adoptată la Geneva, la 13 mai 1958, de Conferința generală a Organizației Internaționale a Muncii.

Articol unic. – Se ratifică Convenția nr. 108 privind actele naționale de identitate pentru personalul navigant, adoptată la Geneva, la 13 mai 1958, de Conferința generală a Organizației Internaționale a Muncii.

Convenția nr.108/1958 privind actele de identitate

pentru personalul navigant

Conferința generală a Organizației Internaționale a Muncii, convocată la Geneva de către Consiliul de Administrație al Biroului Internațional al Muncii, și reunindu-se, la 29 aprilie 1958, în cea de-a 41-a sesiune a sa,

după ce a hotărât să adopte diferite propuneri referitoare la recunoașterea reciprocă sau internațională a unui act de identitate național pentru personalul navigant, problemă care constituie al șaptelea punct al ordinii de zi a sesiunii, după ce a hotărât ca aceste propuneri să ia forma unei convenții internaționale, a adoptat, azi, treisprezece mai una mie nouă sute cincizeci și opt, convenția de mai jos, denumită "Convenția privind actele de identitate pentru personalul navigant, 1958".

Articolul 1

1. Prezenta convenție se aplică fiecărui marinar utilizat, în indiferent ce calitate, la bordul oricărei nave, în afara naveilor de război, care este înmatriculată pe un teritoriu pentru care această convenție este în vigoare, și care este în mod normal afectată navigației maritime.

2. În cazul în care ar exista vreo îndoială cu privire la problema de a ști dacă anumite categorii de persoane trebuie să fie considerate personal navigant, în sensul prezentei convenții, această problemă va fi soluționată, în fiecare țară de către autoritatea competentă, după consultarea organizațiilor armatorilor și ale personalului navigant interesate.

Articolul 2

1. Orice stat membru, pentru care prezenta convenție este în vigoare, va elibera fiecăruia dintre cetățenii săi, exercitând profesia de marinar, la cererea sa, un "act de identitate pentru personal navigant", conform prevederilor art. 4 de mai jos. Cu toate acestea, în cazul când nu ar fi posibil să se elibereze un astfel de document anumitor categorii de personal navigant, numitul stat membru va putea elibera, în locul menționatului document, un pașaport specificând că titularul este marinar și având, în sensul prezentei convenții, aceleași efecte ca și actul de identitate pentru personalul navigant.

. Publicat în *Buletinul Oficial al RoS. RomJnia nr.1* Odin 9 februarie 1976.

2. Orice stat membru, pentru care prezenta convenție este în vigoare, va putea elibera un act de identitate pentru personalul navigant oricărui marinar utilizat la bordul unei nave înmatriculate pe teritoriul său, sau înscris la un birou de plasare de pe teritoriul său, dacă cel interesat cere aceasta.

Articolul 3

Actul de identitate al personalului navigant va fi păstrat întotdeauna de către marinar.

Articolul 4

1. Actul de identitate pentru personalul navigant va fi întocmit după un model simplu: el va fi confecționat dintr-un material rezistent și se va prezenta astfel încât orice modificare să poată fi cu ușurință observată.
2. Actul de identitate pentru personalul navigant va indica numele și calitatea autorității care l-a eliberat, data și locul eliberării și va conține o declarație stabilind că acest document este un act de identitate pentru personalul navigant, potrivit prezentei convenții.
3. Actul de identitate pentru personalul navigant va conține următoarele date referitoare la titular:
  - a) numele întreg (prenumele și numele de familie, dacă este cazul);
  - b) data și locul nașterii;
  - c) naționalitatea;
  - d) semnalmamente;
  - e) fotografia;
  - f) semnătura titularului, sau, dacă acesta este incapabil să semneze, o amprentă a degetului mare.
4. Dacă un stat membru eliberează un act de identitate pentru personalul navigant unui marinar străin, el nu va fi obligat să înscrie nici o declarație privind naționalitatea respectivului marinar. De altfel, o asemenea declarație nu va constitui o dovadă concludentă a naționalității sale.
5. Orice limitare a duratei de valabilitate a unui act de identitate pentru personalul navigant va fi clar indicată în document.
6. Sub rezerva prevederilor conținute în paragrafele precedente, forma și cuprinsul exacte ale actului de identitate pentru personalul navigant vor fi determinate de către statul membru care îl eliberează, după consultarea organizațiilor armatorilor și ale personalului navigant interesate.
7. Legislația națională va putea să impună înscrierea unor informații complementare în actul de identitate pentru personalul navigant.

Articolul 5

1. Orice marinar care este deținătorul unui act de identitate pentru personalul navigant, valabil eliberat de către autoritatea competentă a unui teritoriu pentru care prezenta convenție este în vigoare, va fi reprimis pe menționatul teritoriu.
2. Cel interesat va trebui, de asemenea, să fie reprimis pe teritoriul avut în vedere în paragraful precedent în timpul unei perioade de cel puțin un an după data eventualei expirări a valabilității actului de identitate pentru personalul navigant al cărui titular este.

Articolul 6

1. Orice stat membru va autoriza intrarea dintr-un teritoriu, pentru care prezenta convenție este în vigoare, a oricărui marinar posesor al unui act de identitate pentru personalul navigant, valabil, în cazul când această intrare este solicitată pentru o permisie la uscat, cu durată temporară în timpul escalei navei.

2. Dacă actul de identitate pentru personalul navigant, conține spații libere pentru înscrierile corespunzătoare, orice stat membru va trebui, de asemenea, să permită intrarea dintr-un teritoriu, pentru care prezenta convenție este în vigoare, a oricărui marinar posesor al unui act de identitate pentru personalul navigant, valabil, atunci când intrarea este solicitată de către cel interesat:

a) pentru a fi îmbarcat la bordul navei sale sau pentru a fi transferat pe o altă navă;

b) pentru a trece în tranzit în scopul de a-și ajunge nava într-o altă țară sau în scopul de a fi repatriat; c) în orice alt scop aprobat de către autoritățile statului interesat. 3. Înainte de a autoriza intrarea pe teritoriul său pentru unul dintre motivele enu-

merate în paragraful precedent, orice stat membru va putea pretinde o dovadă satisfăcătoare, inclusiv un act scris, din partea marinarului, armatorului sau agentului interesat, sau a consulului interesat, asupra intenției marinarului și a faptului că el este în măsură să-și pună în aplicare proiectul. Statul membru va putea, de asemenea, să limiteze durata șederii marinarului la o perioadă considerată rezonabilă în raport cu scopul șederii.

4. Prezentul articol nu trebuie să fie interpretat în sensul unei restrângeri a dreptului oricărui stat membru de a împiedica intrarea sau șederea pe teritoriul său a unei persoane oarecare.

Articolele 7-14

Dispoziții finale tip 1.

1992

Lege pentru ratificarea Convenției nr. 144/1976 a Organizației Internaționale a Muncii,

adoptată la 2 iunie 1976 la Geneva.

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. – Se ratifică Convenția nr. 144 privitoare la consultările tripartite destinate să promoveze aplicarea normelor internaționale ale muncii, adoptată la 2 iunie 1976 la Geneva, de Conferința Generală a Organizației Internaționale a Muncii.

București, 16 septembrie 1992.

Nr.96.

J De văzut MUIJ 1.

. Adoptată de Senat în ședința din 14 iunie 1992 și de Camera Deputaților în ședința din 8 septembrie 1992, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (2) din Constituția României; promulgată prin Decretul nr. 142 din 7 iulie 1992. Publicată în "Monitorul Oficial" nr. 237 din 24 noiembrie 1992.

Convenția nr. I4411976 privitoare la consultările tripartite destinate să promoveze aplicarea normelor internaționale ale muncii

Conferința generală a Organizației Internaționale a Muncii, convocată la Geneva de către Consiliul de Administrație al Organizației Internaționale a Muncii și fiind reunită în a 61-a sesiune a sa, pe data de 2 iunie 1976, reamintind dispozițiile convențiilor și recomandărilor internaționale existente

În special convenția asupra libertății sindicate și protecția dreptului sindical, 1948, Convenția asupra dreptului de organizare și de negociere colectivă, 1949, și recomandarea asupra consultării eșaloanelor industrial și național, 1960 – care afirmă dreptul celor ce angajează și al muncitorilor de a stabili organizații libere și independente și cer să fie luate măsuri de promovare a unor consultări eficiente la nivel național între autoritățile publice și organizațiile celor ce angajează și ale muncitorilor, precum și dispozițiile numeroaselor convenții și recomandări internaționale ale muncii, care prevăd consultarea organizațiilor celor ce angajează și ale muncitorilor asupra măsurilor ce trebuie luate pentru punerea lor în aplicare,

după examinarea celei de-a 4-a probleme pe ordinea de zi a sesiunii, intitulată "Crearea mecanismelor tripartite însărcinate să promoveze punerea în practică a normelor internaționale ale muncii", și după luarea deciziei de a adopta anumite propuneri relative la consultările tripartite destinate să impulsioneze punerea în practică a normelor internaționale ale muncii,

după luarea deciziei că aceste propuneri să ia forma unei convenții internaționale,

adoptă, la data de 21 iunie 1976, convenția următoare, care va fi denumită "Convenția asupra consultărilor tripartite relative la normele internaționale ale muncii, 1976".

Articolul 1

În prezenta convenție, termenul "organizații reprezentative" semnifică organizațiile cele mai reprezentative ale celor ce angajează și ale muncitorilor, bucurându-se de dreptul la libertate sindicală.

Articolul 2

1. Orice stat membru al Organizației Internaționale a Muncii, care ratifică prezenta convenție, se angajează să pună în practică procedurile care asigură consultări eficiente între reprezentanții guvernului, ai celor ce angajează și ai muncitorilor asupra problemelor privind activitățile Organizației Internaționale a Muncii, enunțate la art. 5 paragraful 1, menționat mai jos.

2. Natura și forma procedurilor prevăzute la paragraful 1 al prezentului articol vor fi determinate în fiecare țară, conform practicii naționale, după consultarea organizațiilor reprezentative, dacă acestea există, și dacă astfel de proceduri nu au fost încă stabilite.

Articolul 3

1. În scopul procedurilor vizate prin prezenta convenție, reprezentanții celor ce angajează și ai muncitorilor vor fi aleși în mod liber de organizațiile lor reprezentative, dacă acestea există.

2. Cei ce angajează și muncitorii vor fi reprezentanți, în mod egal, în orice organism unde pot avea loc consultări.

Articolul 4

1. Autoritatea competentă își va asuma responsabilitatea sprijinului administrativ al procedurilor vizate prin prezenta convenție.

2. Se vor pune de acord corespunzător autoritatea competentă și organizațiile

reprezentative, dacă acestea există, pentru finanțarea oricărei pregătiri necesare persoanelor participante la aceste proceduri.

Articolul 5

1. Procedurile vizate prin prezenta convenție vor avea ca obiect consultări asupra:

- a) răspunsurilor guvernelor la chestionare referitoare la punctele înscrise pe ordinea de zi a Conferinței internaționale a muncii și comentariile guvernelor asupra proiectelor textelor, care trebuie să fie discutate în conferință;
- b) propunerilor ce urmează a fi prezentate autorității sau autorităților competente în legătură cu convențiile și recomandările care trebuie să le fie supuse, conform art. 19 al Constituției Organizației Internaționale a Muncii;
- c) reexaminării, la intervale rezonabile, a convențiilor neratificate și a recomandărilor care încă nu s-au pus în aplicare, pentru a înfățișa măsurile care ar putea fi luate pentru a promova aplicarea și ratificarea lor, dacă este cazul;
- d) problemelor pe care le pot pune rapoartele ce urmează a fi prezentate Biroului Internațional al Muncii, conform art. 22 al Constituției Organizației internaționale a Muncii;
- e) propunerilor referitoare la denunțarea convențiilor ratificate.

2. Pentru a asigura o examinare adecvată a problemelor vizate la paragraful 1 al prezentului articol, consultările vor avea loc la intervale rezonabile, fixate de comun acord, dar cel puțin o dată pe an.

Articolul 6

Dacă este necesar, după consultarea organizațiilor reprezentative, dacă acestea există, autoritatea competentă va face un raport anual asupra funcționării procedurilor vizate prin prezenta convenție.

Articolele 7-14

Dispoziții finale tip i.

Lege pentru ratificarea Convențiilor nr.154/1981 și nr.168/1988 ale Organizației Internaționale a Muncii"

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Art. 1. – Se ratifică Convenția nr. 154 privind promovarea negocierii colective, adoptată

la 19 iunie 1981, la Geneva. de Conferința generală a Organizației Internaționale a Muncii.

Art. 2. – Se ratifică Convenția nr. 168 privind promovarea angajării și protecția contra șomajului, adoptată la 21 iunie 1988, la Geneva, de Conferința generală a Organizației Internaționale a Muncii.

1 De veizut AnUIJ 1

. Această lege (IIT.112) a fost adoptată de Camera Deputaților și Fedința din 13 octombrie 1992 și de Senat în Fedința din 13 octombrie 1992, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (2) din Constituția României; promulgată prin Decretul nr. 220 din 6 noiembrie 1992. Publicată în "Monitorul Oficial" IIT. 302 din 25 noiembrie 1992

Convenția nr.15411981 privind promovarea negocierii colective

Conferința generală a Organizației Internaționale a Muncii, convocată la Geneva de către Consiliul de Administrație al Biroului Internațional al Muncii, și care s-a reunit la 3 iunie 1981 în cea de-a 67-a sesiune a sa,

reafirmând prevederea din Declarația de la Philadelphia, care recunoaște "obligația solemnă pentru Organizația internațională a Muncii de a susține realizarea, în cadrul diferitelor națiuni ale lumii, a unor programe apte să realizeze... recunoașterea efectivă a dreptului la negociere colectivă", și notând că acest principiu este "pe deplin aplicabil tuturor popoarelor lumii" ,

ținând cont de importanța capitală a normelor. internaționale conținute în: Convenția asupra libertății sindicate și protecția dreptului sindical, 1948; Convenția asupra dreptului de organizare și negociere colectivă, 1949; Recomandarea asupra convențiilor colective, 1951; Recomandarea asupra concilierii și arbitrajului facultativ, 1951; Convenția și Recomandarea asupra relațiilor de muncă în funcțiunea publică, 1978, precum și Convenția și Recomandarea asupra administrației muncii, 1978,

considerând că este de dorit să se facă cele mai mari eforturi pentru a realiza scopurile acestor norme și, în special, principiile generale conținute în art. 4 al Convenției asupra dreptului la organizare și negociere colectivă, 1949, și paragraful 1 al Recomandării asupra convențiilor colective, 1951,

considerând, în consecință, că aceste norme ar trebui să fie completate prin măsuri corespunzătoare, bazate pe respectivele norme și destinate promovării negocierii colective libere și voluntare,

după ce a hotărât să adopte diferite propuneri referitoare la promovarea negocierii colective, problemă care constituie cel de-al patrulea punct al ordinii de zi a sesiunii, după ce a hotărât ca aceste propuneri să fie transpuse sub forma unei convenții internaționale,

adoptă, la 1 iunie 1981, următoarea convenție care va fi denumită "Convenție asupra negocierii colective, 1981".

Partea 1

Domenii de aplicare și definiții

Articolul 1

1. Prezenta convenție se aplică tuturor ramurilor de activitate economică.
2. Măsura în care garanțiile prevăzute de către prezenta convenție se aplică forțelor armate și poliției poate fi stabilită prin legislația sau practica națională.
3. În ce privește funcția publică, prin legislație sau practică națională pot fi fixate modalități speciale de aplicare a prezentei convenții.

Articolul 2

În sensul prezentei convenții, termenul negociere colectivă se aplică tuturor negocierilor care au loc între o persoană care angajează, un grup de persoane care angajează sau una ori mai multe organizații ale celor care angajează, pe de o parte, și una sau mai multe organizații ale lucrătorilor, pe de altă parte, în vederea:

- a) fixării condițiilor de muncă și angajării, și/sau
- b) reglementării relațiilor între cei care angajează lucrători, și/sau

c) reglementării relațiilor între cei care angajează sau organizațiile lor și una sau mai multe organizații ale lucrătorilor.

Articolul 3

1. În cazul când legea sau practica națională recunosc existența reprezentanților lucrătorilor, așa cum sunt ei definiți în art. 3 alin. b) din Convenția privind reprezentanții lucrătorilor, 1971, legea sau practica națională poate stabili în ce măsură terme-

nul negociere colectivă va trebui să includă, de asemenea, în sensul prezentei convenții, negocierile cu acești reprezentanți.

2. Atunci când, în aplicarea paragrafului 1 de mai sus, termenul "negociere colectivă" include, de asemenea, negocierile cu reprezentanții lucrătorilor vizați în acest paragraf, de fiecare dată când este cazul vor trebui luate măsuri corespunzătoare pentru a garanta că prezența acestora nu poate servi la slăbirea situației organizațiilor lucrătorilor interesați.

Partea a II.a Metode de aplicare

Articolul 4

În cazul când aplicarea prezentei convenții nu este asigurată pe calea contractelor colective, a sentințelor arbitrale, sau în orice altă formă conformă cu practica națională, ea va trebui făcută pe calea legislației naționale.

Partea a III.a

Promovarea negocierii colective

Articolul 5

1. Vor trebui luate măsuri adaptate circumstanțelor naționale, în vederea promovării negocierii colective.

2. Măsurile vizate la paragraful 1 de mai sus trebuie să aibă următoarele obiective:

- a) negocierea colectivă să fie posibilă pentru toți cei ce angajează și pentru toate categoriile de lucrători din ramurile de activitate vizate de prezenta convenție;
- b) negocierea colectivă să fie progresiv extinsă la toate domeniile acoperite de alin. a), b) și c) ale art. 2 al prezentei convenții;
- c) să se încurajeze dezvoltarea regulilor de procedură convenite între organizațiile celor ce angajează și organizațiile lucrătorilor;
- d) negocierea colectivă să nu fie împiedicată de inexistența unor reguli care să reglementeze desfășurarea sa sau de insuficiența sau de caracterul impropriu al acestor reguli;
- e) organele și procedurile de reglementare a conflictelor de muncă să fie concepute de o asemenea manieră încât să contribuie de promovarea negocierii colective.

Articolul 6

Dispozițiile acestei convenții nu constituie un obstacol pentru funcționarea sistemelor de relații profesionale în care are loc negocierea colectivă în cadrul mecanismelor sau instituțiilor de conciliere și/sau arbitraj, la care părțile participă în mod voluntar la negocierea colectivă.

Articolul 7

Măsurile luate de autoritățile publice pentru a încuraja și promova dezvoltarea negocierii colective vor face obiectul consultărilor prealabile și, de fiecare dată când aceasta este posibilă, al acordurilor între puterea publică și organizațiile celor ce angajează și ale lucrătorilor.

Articolul 8

Măsurile luate în vederea promovării negocierii colective nu vor putea fi concepute și aplicate de o manieră care să împiedice libertatea negocierii colective.

Partea a IV-a.

Dispoziții finale

Articolul 9

Prezenta convenție nu revizuieste nici una dintre convențiile sau recomandările existente.

Articolele 10-17

Dispoziții finale tip i.

Convenția nr.16811988 privind promovarea angajării și protecția contra șomajului

Conferința generală a Organizației Internaționale a Muncii, convocată la Geneva de către Consiliul de Administrație al Biroului Internațional al Muncii, și care s-a reunit, la 1 iunie 1988, în cea de-a 75-a sesiune a sa,

subliniind importanța muncii și a angajării productive în cadrul întregii societăți, ținând cont nu numai de resursele pe care le creează pentru comunitate, dar și de veniturile pe care le aduc lucrătorilor, de rolul social care li se conferă și de sentimentul de satisfacție personală care derivă din aceasta,

amintind normele internaționale existente în' domeniul angajării și al protecției contra șomajului (Convenția și Recomandarea privind șomajul, 1934); Recomandarea privind șomajul (tineri), 1935; Recomandarea privind garantarea mijloacelor de existență, 1944; Convenția privind securitatea socială (norme minime), 1952; Convenția și Recomandarea privind politica de angajare, 1964; Convenția și Recomandarea privind valorificarea resurselor umane, 1975; Convenția și Recomandarea privind administrația muncii, 1978; Recomandarea privind politica angajării (dispoziții complementare) 1984,

considerând că amploarea șomajului și a subangajării afectează diverse țări din lume în toate stadiile de dezvoltare și, în special, problemele tinerilor, dintre care un mare număr este în căutarea unui prim loc de muncă,

considerând că, de la adoptarea instrumentelor internaționale referitoare la protecția contra șomajului, menționate mai sus, s-au produs, în legislația și practica a numeroase state membre, importante evoluții care fac necesară revizuirea normelor existente, în special Convenția asupra șomajului, 1934, și adoptarea de noi norme *I De vdzut AnUIJ 1.*

internaționale referitoare la promovarea deplinei angajări, productive și liber alese, prin toate mijloacele potrivite, inclusiv securitatea socială,

notând că dispozițiile referitoare la prestațiile de șomaj ale convenției privind securitatea socială (norme minime), 1952, fixează un nivel de protecție depășit, azi, de cea, mai mare parte a regimurilor de indemnizație existente în țările industrializate, și că n-au fost încă completate cu norme mai avansate, spre deosebire de cele referitoare la alte prestații, dar că principiile pe care se bazează această convenție rămân valabile, și că normele sale pot să mai constituie încă un obiectiv ce trebuie atins de către anumite țări în dezvoltare, în măsură să instituie un regim de indemnizații de șomaj,

recunoscând că politicile care determină o creștere economică susținută și neinflaționistă, o reacție suplă la schimbări, precum și la crearea și promovarea tuturor formelor de angajare productivă și liber aleasă, inclusiv micile întreprinderi, cooperativele, lucrătorii independenți și inițiativele locale în favoarea angajării, chiar și prin redistribuirea resurselor actualmente consacrate finanțării activităților de asistență pură, în favoarea activităților apte de a promova angajarea, în special orientarea, formarea și reeducarea profesională, oferă cea mai bună protecție contra efectelor nefaste ale șomajului involuntar, că, totuși, șomajul involuntar există și că este necesar, în consecință, să se facă astfel încât sistemele de securitate socială să aducă un ajutor angajărilor și un sprijin economic persoanelor care șomează din motive involuntare, după ce a hotărât să adopte diverse propuneri referitoare la promovarea angajării și a securității sociale, problemă care constituie cel de-al cincilea punct pe ordinea de zi a sesiunii, tocmai în vederea revizuirii Convenției privind șomajul, 1934, considerând că aceste propuneri ar trebui să ia forma unei convenții internaționale, .

adoptă, la 21 iunie 1988, următoarea convenție, care va fi denumită "Convenție privind promovarea angajării și protecția contra șomajului, 1988".

Partea 1

Dispoziții generale

Articolul 1

În sensul prezentei convenții:

- a) termenul "legislație" cuprinde lege și reglementări, precum și dispoziții statutare în materie de securitate socială;
- b) termenul prescripționat înseamnă determinat prin sau în virtutea legislației naționale.

Articolul 2

Orice stat membru trebuie să ia măsurile corespunzătoare pentru a-și coordona regimul de protecție contra șomajului și politica sa de angajare. În acest scop, trebuie vegheat ca regimul său de protecție contra șomajului și, în special, modalitățile de indemnizare pentru șomaj să contribuie la promovarea deplinei angajări, productive și liber alese, și să nu aibă ca efect descurajarea celor ce angajează de a oferi și a lucrătorilor de a căuta o angajare productivă.

Articolul 3

Dispozițiile prezentei convenții trebuie să fie puse în aplicare în consultare și în colaborare cu organizațiile celor ce angajează și ale lucrătorilor, în conformitate cu practica națională.

Articolul 4

1. Orice stat membru care ratifică prezenta convenție poate, printr-o declarație care însoțește ratificarea sa, să excludă de la angajamentul care rezultă din această ratificare dispozițiile Părții a VII-a.

2. Orice stat membru care a făcut o astfel de declarație poate să o anuleze ori când printr-o declarație ulterioară.

Articolul 5

1. Orice stat membru poate, printr-o declarație care însoțește ratificarea, să-și rezerve dreptul la cel mult două derogări temporare prevăzute la paragraful 4 al Blt. 10, la paragraful 3 al art. 11, la paragraful 2 al art. 15, la paragraful 2 al art. 18, la paragraful 4 al art. 19, la paragraful 2 al art. 23, la paragraful 2 al art. 24 și la paragraful 2 al art. 25. Această declarație trebuie să enunțe motivele care justifică aceste derogări.

2. Contrar dispozițiilor de la paragraful 1, un membru, a cărui aplicare limitată a sistemului de securitate socială o justifică, poate, printr-o declarație care însoțește ratificarea sa, să-și rezerve dreptul derogărilor temporare prevăzute la paragraful 4 al art. 10, la paragraful 3 al art. 11, la paragraful 2 al art. 15, la paragraful 2 al art. 18, la paragraful 4 al art. 19, la paragraful 2 al art. 23, la paragraful 2 al art. 24 și la paragraful 2 al art. 25. Această declarație trebuie să enunțe motivele care justifică aceste derogări.

3. Orice stat membru care face o declarație pentru aplicarea paragrafului 1 sau a paragrafului 2, în rapoartele asupra aplicării prezentei convenții pe care le prezintă, în virtutea art. 22 al Constituției Organizației Internaționale a Muncii, trebuie să facă cunoscut, în legătură cu fiecare dintre derogările al căror beneficiu și l-a rezervat:

- a) fie că motivele pe care le-a avut pentru acest lucru continuă să existe;
- b) fie că renunță, începând de la o dată determinată, să se prevaleze de derogarea respectivă.

4. Orice stat membru care face o declarație pentru aplicarea paragrafului 1 sau a paragrafului 2 va trebui, în funcție de obiectul declarației sale; și atunci când circumstanțele o vor permite:

- a) să acopere eventualitatea șomajului parțial;
- b) să mărească numărul de persoane protejate;
- c) să majoreze cuantumul indemnizațiilor;
- d) să reducă durata perioadei de așteptare;
- e) să extindă durata de plată a indemnizațiilor;
- f) să adapteze regimurile legale de securitate socială la condițiile activității profesionale a lucrătorilor care lucrează cu program redus;
- g) să se străduiască să garanteze îngrijiri medicale beneficiarilor de indemnizații de șomaj și persoanelor din sarcina lor;
- h) să se străduiască să garanteze luarea în considerare a perioadelor în cursul cărora aceste indemnizații sunt plătite în vederea achiziționării dreptului la prestații de securitate socială și, dacă este cazul, pentru calculul prestațiilor de invaliditate, de bătrânețe și de urmași.

Articolul 6

1. Orice stat membru trebuie să garanteze egalitatea de tratament tuturor persoanelor protejate, fără discriminare bazată pe rasă, culoare, sex, religie, opinie politică, ascendență națională, naționalitate, origine etnică sau socială, invaliditate sau vârstă.

2. Dispozițiile paragrafului 1 nu se opun adoptării de măsuri speciale care sunt justificate de situația unor grupuri determinate, în cadrul regimurilor vizate la paragraful 2 al art. 12, sau destinate să răspundă necesităților specifice ale unor categorii

de persoane care întâmpină probleme speciale pe piața muncii, în special grupurile dezavantajate, și nici încheierii de acorduri bilaterale sau multilaterale, între state, referitoare la prestațiile de șomaj pe o bază de reciprocitate.

Partea a II.a Promovarea angajării productive

Articolul 7

Orice stat membru trebuie să formuleze ca obiectiv prioritar o politică care vizează promovarea deplinei angajări, productive și liber alese, prin toate mijloacele adecvate, inclusiv securitatea socială. Aceste mijloace ar trebui să includă, în special, serviciile de angajare, pregătire și orientare profesională.

Articolul 8

1. Orice stat membru trebuie să se străduiască să stabilească, sub rezerva legislației și a practicii naționale, măsuri speciale pentru promovarea posibilităților adiționale de angajare și de ajutor pentru angajare și să înlesnească angajarea productivă și liber aleasă a unor categorii determinate de persoane dezavantajate, care au sau sunt susceptibile de a avea dificultăți pentru găsirea unei angajări durabile, așa cum sunt femeile, tinerii lucrători, persoanele handicapate, muncitorii în vîrstă, șomerii de lungă durată, muncitorii migranți cu statut legal și muncitorii afectați de schimbările structurale.

2. Orice stat membru trebuie să specifice în rapoartele sale, în baza alt. 22 din Constituția Organizației Internaționale a Muncii, categoriile de persoane în favoarea cărora se obligă să promoveze măsuri de angajare.

3. Orice stat membru trebuie să se străduiască să extindă în mod progresiv promovarea angajării productive la un număr mai mare de categorii decât cel care era acoperit la origine.

Articolul 9

Măsurile vizate prin prezenta parte trebuie să se inspire din Convenția și Recomandarea asupra valorificării resurselor umane, 1975 și ale Recomandării privind politica angajării (dispoziții complementare), 1984.

Partea a ro.a

Eventualități acoperite

Articolul 10

1. Eventualitățile acoperite trebuie să cuprindă, în condiții prestabilite, șomajul complet, definit ca o pierdere a câștigului datorată imposibilității de a obține o angajare convenabilă, ținând cont de dispozițiile paragrafului 2 al art. 21, pentru o persoană capabilă de a lucra, disponibilă pentru muncă și, efectiv, în căutare de angajare.

2. Orice stat membru trebuie să se străduiască să extindă protecția convenției, în condiții prestabilite, la următoarele eventualități:

a) pierderea câștigului, datorată șomajului parțial, definit ca o reducere temporară a duratei normale sau legate de lucru;

b) suspendarea, sau reducerea, câștigului, datorată unei suspendări temporare a lucrului, fără încetarea raportului de muncă, în special pentru motive economice, tehnologice, structurale sau similare.

3. Orice stat membru trebuie, în afară de acestea, să se străduiască să prevadă acordarea de indemnizații lucrătorilor cu program redus, care sunt, efectiv, în căutare de o angajare cu program normal de lucm. Totalul indemnizațiilor și câștigurilor provenind din angajarea lor cu program redus poate fi de natură să-i determine să caute o angajare cu program normal.

4. Atunci când o declarație făcută în virtutea art. 5 este în vigoare, aplicarea paragrafelor 2 și 3 poate fi amânată.

Partea a IV-a

Persoane protejate

Articolul 11

1. Persoanele protejate trebuie să cuprindă categorii prestabilite de salariați, care să formeze, în total, cel puțin, 85%, din ansamblul salariaților, inclusiv agenții deținând funcții publice și ucenicii.

2. Contrar dispozițiilor paragrafului 1, agenții, deținând funcții publice, a căror angajare este garantată prin legislația națională până la vârsta normală de pensionare, pot fi excluși de la protecție.

3. Atunci când o declarație făcută în virtutea art. 5 este în vigoare, persoanele protejate trebuie să cuprindă:

a) fie categorii prescrise de salariați, care să formeze, în total, cel puțin 50% din ansamblul salariaților;

b) fie, dacă nivelul de dezvoltare o justifică în mod special, categorii prescrise de salariați, care să formeze, în total, cel puțin, 50% din ansamblul salariaților care lucrează în întreprinderi industriale care folosesc cel puțin 20 persoane angajate.

Partea a V-a Metode de protecție

Articolul 12

1. Orice stat membru poate determina metoda sau metodele de protecție pe care le-a ales pentru a pune în aplicare dispozițiile convenției, fie că este vorba de regimuri contributive sau necontributive, sau de combinarea unor astfel de regimuri, cu condiția să nu se dispună altfel prin prezenta convenției.

2. Totuși, dacă legislația unui stat membru îi protejează pe toți rezidenții ale căror resurse în timpul eventualității nu exced limitele prescrise, protecția acordată poate fi limitată în funcție de resursele beneficiarului și familiei sale, în conformitate cu dispozițiile art. 16.

Partea a VI-a Atribuirea de indemnizații

Articolul 13

Prestațiile acordate șomerilor sub formă de plăți periodice pot fi legate de metodele de protecție.

Articolul 14

În cazul șomajului complet trebuie acordate indemnizații sub formă de plăți periodice, calculate astfel încât să furnizeze beneficiarului o indemnizație parțială și tranzitorie a pierderii câștigului și să evite, în același timp, efectele descurajatoare pentru căutarea unui loc de muncă și crearea de locuri de muncă.

Articolul 15

1. În cazul șomajului complet și al suspendării câștigului datorat unei încetări temporare a lucrului, fără încetarea raportului de muncă, dacă această ultimă eventualitate este acoperită, trebuie să se acorde indemnizații sub formă de plăți periodice

calculate în modul următor; ,

a) atunci când aceste indemnizații sunt determinate în raport cu cotizațiile vărsate de către persoana protejată sau în numele său, sau cu câștigul anterior, ele trebuie fixate la cel puțin 50% din câștigul anterior, în limita eventuală a maximumului indemnizației sau câștigului legate, de exemplu, de salariul unui muncitor calificat sau de salariul mediu al lucrătorilor din regiunea respectivă;

b) atunci când aceste indemnizații nu sunt stabilite în funcție de cotizațiile și câștigul anterior, ele trebuie fixate la cel puțin 50% din salariul minim legal sau din salariul pentru o muncă necalificată obișnuită, sau la un quantum minim, indispensabil pentru cheltuieli esențiale, quantumul cel mai mare trebuind să fie reținut.

2. Atunci când și declarație făcută în virtutea art. 5 este în vigoare, quantumul indemnizațiilor trebuie să fie cel puțin egal cu;

a) fie 45% din câștigul anterior;

b) fie 45% din salariul minim legal sau din salariul unui muncitor necalificat obișnuit, fără ca acest procentaj să poată fi inferior quantumului minimal indispensabil pentru cheltuielile esențiale.

3. Dacă acest lucru este potrivit, procentajele specificate la paragrafele 1 și 2 pot fi atinse comparând plățile periodice, fără impozit și cotizație, cu câștigul fără impozit și cotizație.

Articolul 16

Contrar dispozițiilor art. 15, indemnizațiile acordate după durata inițială specificată la alin. a) al paragrafului 2 al art. 19, precum și indemnizațiile acordate de către un stat membru vizat la paragraful 2 al art. 12 pot fi fixate ținând cont de alte resurse de care dispune beneficiarul și familia sa, dincolo de o limită stabilită, în funcție de un barem prestabilit. În orice caz, aceste indemnizații, combinate cu orice alte prestații, la care ei pot avea dreptul, trebuie să le garanteze condiții de existență sănătoase și convenabile în funcție de normele naționale.

Articolul 17

1. Dacă legislația unui stat membru subordonează dreptul la indemnizațiile de șomaj îndeplinirii unui stagiou, acest stagiou nu trebuie să depășească durata considerată necesară pentru a evita abuzurile.

2. Orice stat membru trebuie să se străduiască să adapteze stagiul la condițiile de activitate profesională a lucrătorilor sezonieri.

Articolul 18

1. Dacă legislația unui stat membru prevede că indemnizațiile nu încep a fi acordate în caz de șomaj complet decât la expirarea unui termen de așteptare, durata acestui termen nu trebuie să depășească 7 zile.

2. Atunci când o declarație făcută în virtutea art. 5 este în vigoare, durata termenului de așteptare nu trebuie să depășească 10 zile.

3. Atunci când este vorba de lucrători sezonieri, termenul de așteptare, prevăzut la paragraful 1, poate fi adaptat condițiilor activității lor profesionale.

Articolul 19

1. Indemnizațiile acordate în caz de șomaj complet și de suspendare a câștigului, datorate unei încetări temporare a lucrului fără încetarea raportului de muncă, trebuie să fie vărsate pe toată durata acestor evenimente.

2. Totuși, în caz de șomaj complet:

a) durata inițială a acordării indemnizațiilor vizate la art. 15 poate fi limitată la 26 de săptămâni pentru cazurile de șomaj sau la 39 de săptămâni în cursul întregii perioade de 24 de luni;

b) în caz de prelungire a șomajului, la expirarea acestei perioade inițiale a indemnizației, durata de acordare a indemnizațiilor calculate, eventual, în funcție de resursele beneficiarului și ale familiei sale, în conformitate cu dispozițiile art. 16, poate fi limitată la o perioadă stabilită.

3. Dacă legislația unui stat membru prevede că durata inițială a acordării indemnizațiilor vizate la art. 15 este eșalonată în funcție de durata stagiului, meWa duratelor prevăzute pentru acordarea indemnizațiilor trebuie să ajungă la cel puțin 26 de săptămâni.

4. Atunci când o declarație făcută în virtutea art. 5 este în vigoare, durata de acordare a indemnizațiilor poate fi limitată la 13 săptămâni în cursul unei perioade de 12 luni sau la o medie de 13 săptămâni, dacă legislația prevede că durata inițială de acordare este eșalonată în funcție de durata stagiului.

5. În cazul vizat la alin. b) al para grafului 2, orice stat membru trebuie să depună eforturi pentru a acorda celor interesați un ajutor suplimentar adecvat, spre a le permite să regăsească o angajare productivă și liber aleasă, în special recurgând la măsuri specifice în Partea a II-a.

6. Durata plății indemnizațiilor acordate lucrătorilor sezonieri poate fi adaptată condițiilor activității lor profesionale, fără a prejudicia dispozițiile alin. b) al para grafului 2.

Articolul 20

Indemnizațiile la care ar fi avut dreptul o persoană protejată în caz de șomaj total sau parțial, sau de suspendare a câștigului datorat unei încetări temporare a lucrului, fără încetarea raportului de muncă, pot fi refuzate, suprimate, suspendate sau reduse într-un mod stabilit, după cum urmează:

a) atât timp cât cel interesat nu se găsește pe teritoriul statului membru;

b) atunci când, după aprecierea autorității competente, cel interesat nu a contribuit deliberat la concedierea sa;

c) atunci când, după aprecierea autorității competente, cel interesat a părăsit în mod voluntar slujba sa fără motiv legitim;

d) pe durata unui conflict profesional, atunci când cel interesat nu a încetat lucrul pentru a lua parte la acest conflict sau când este împiedicat și luereze în legătură directă cu încetarea lucrului datorită amintitului conflict;

e) atunci când cel interesat a încercat să obțină sau a obținut în mod fraudulos indemnizațiile;

f) atunci când cel interesat a neglijat, fără motiv legitim, utilizarea serviciilor puse la dispoziția sa în domeniul angajării, orientării, pregătirii profesionale, reorientării profesionale sau reintegrării în muncă convenabilă;

g) atât timp cât cel interesat prioroeste o altă prestație de menținere a venitului, prevăzută de către legislația statului membru în cauză, cu excepția unei prestații familiale, sub rezerva că partea indemnizațiilor care este suspendată sănu depășească cealaltă prestație.

Articolul 21

1. Indemnizațiile la care o persoană protejată ar fi avut dreptul în caz de șomaj complet pot fi refuzate, suprimate, Suspendate sau reduse într. o măsură prestabilită, atunci când cel interesat refuză acceptarea unei angajăd convenabile.

2. În aprecierea caracterului convenabil sau nu al unei angajări trebuie să se țină cOnt, în special, de condițiile prestabilite, și, într-o măsură corespunzătoare, de virsta șomerului, de vechimea sa în profesia anterioară, de experiența căpătati, de durata șomajului, de starea pieței mnncii, de repercusiunile acestei angajări asupra situației personale și familiale a celui interesat și de faptul dacă locul de muncă este disponibil, ca urmare dUectă a unei încetid a lucrului, datorită unui cooflict profesional în curs de desfășurare.

Articolul 22

Atunci când o persoană protejată a primit direct de la cel ce angajează, sau din orice sursă, în virtutea legislației nationale sau a unei convenții colective, o indemnizație de plecare, a cărei funcție principali este să contribuie la compensarea pierderii câștigului suferit în caz de șomaj complet: .

a) indemnizațiile de șomaj la care ar fi avut dreptul cel interesat pot fi suspendate pe timpul unei perioade care corespunde celei în care indemnizația de plecare penuite compensarea pierderii câștigului sau;

b) indemnizația de plecare poate fi redusă cu o swni corespunzătoare valorii convertite într-un vârsămint unic al indemnizațiilor de șomaj la care ar fi avut dreptul cel interesat în timpul unei perioade care corespunde celei în timpul căreia indemnizația de plecare permite compensarea suferită prin pierderea câștigului la alegerea fiecărui stat membru.

Articolul 23

1. Orice stat membru, a cărui legislație include ingrijirile medicale și subordoneu:ă direct sau indirect acest drept unei condiții de activittte profesională trebuie săse străduiască să garanteze, în condițiile prestabilite, ingrijiti medicale beneficiarilor de indemnizații de șomaj, precum și persoanelor aflate ÎJI sarcinll.lor.

2. Atunci când o declarație făcută în v.irtutea an. 5 este în vigoare, punerea în aplicare a patagrafului 1 poate fi amânată.

Articolul 24

1. Orice stat membru trebuie, în condiții prescrise, să se străduiască să garanteze beneficiarilor indemnizațiilor de șomaj luarea ÎJI considerare a perioadelor în cursul cărora aceste indemnizații sunt acordate:

a) pentru dobândirea dreptului și, dacă este cazul, calculul prestațiilor de invali. ditate, de bătrânețeși de urmași;

b) pentru dobindirea dreptului la îngrijirile medicale, la indemnizațiile de boală și de maternitate și la prestații familiale, după șnninarea șomajului, când

legislația statului membru respectiv prevede asemenea prestații și îi subordonează direct sau indirect dreptul la o condiție de activitate profesională.

2. Când o declarație făcută în virtutea art. 5 este în vigoare, aplicarea paragrafului 1 poate fi întârziată.

Articolul 25

1. Orice stat membru trebuie să asigure adaptarea regimurilor legate de securitate socială care sunt legate de exercitarea unei activități profesionale la condițiile activității profesionale a lucrătorilor cu timp parțial, a căror durată de muncă sau câștiguri nu pot, în condiții prestabilite, să fie considerate ca neglijabile.

2. Atunci când o declarație făcută în virtutea art. 5 este în vigoare, punerea în aplicare a paragrafului 1 poate fi amânată.

Partea a VII.a

Dispoziții speciale pentru noii solicitanți de angajare

Articolul 26

1. Statele membre trebuie să ia în considerare faptul că există numeroase categorii de persoane în căutare de lucru, care nu au fost niciodată recunoscute ca șomeri sau care au încetat de a mai fi sau care nu au aparținut niciodată unor regimuri de indemnizație de șomaj sau care au încetat de a le mai aparține. În consecință, cel puțin 3 din următoarele 10 categorii de persoane în căutare de lucru trebuie să beneficieze de prestații sociale, în condiții și conform unor modalități prestabilite:

- a) tinerii care și-au terminat pregătirea profesională;
- b) tinerii care și-au terminat studiile;
- c) tinerii care și-au terminat stagiul militar obligatoriu;
- d) orice persoană la terminarea unei perioade pe care a consacrat-o educării unui copil sau îngrijirii unei persoane bolnave, handicapate sau în vârstă;
- e) persoanele al căror soț sau soție a decedat, atunci când nu are dreptul la prestații de urmași;
- f) persoanele divorțate sau separate;
- g) deținuții eliberați;
- h) adulții, inclusiv invalizii, care au terminat o perioadă de pregătire;
- i) muncitorii migranți, la întoarcerea lor în țara de origine, sub rezerva drepturilor lor dobândite în baza legislației ultimei țări unde au muncit;
- j) persoanele care, înainte, au lucrat pe cont propriu.

2. Orice stat membru trebuie să specifice în raporturile sale, pe baza art. 22 a Constituției Organizației Internaționale a Muncii, categoriile de persoane vizate la paragraful 1, pe care se angajează să le protejeze.

3. Orice stat membru trebuie să se străduiască să extindă progresiv protecția la un număr de categorii de persoane mai ridicat decât cel pe care l-a acceptat la origine.

Partea a VIII.a

Garanții juridice, administrative și financiare

Articolul 27

1. În caz de refuz, de suprimare, de suspendare, de reducere a indemnizațiilor sau de contestare a cuantumului lor, orice solicitant trebuie să aibă dreptul de a face o

reclamație la organismul care administrează regimul de prestații și de a exercita, ulterior, dreptul la recurs la un organ independent. Solicitantul trebuie să fie informat în scris despre procedurile ce se aplică și care trebuie să fie simple și rapide.

2. Procedura de recurs trebuie să permită solicitantului, în conformitate cu legislația și practica națională să fie reprezentat sau asistat de către o persoană calificată, aleasă de către el, printr-un delegat al unei organizații reprezentative a lucrătorilor sau printr-un

delegat al unei organizații reprezentative a persoanelor protejate.

Articolul 28

Orice stat membru trebuie să-și asume o responsabilitate generală pentru buna administrare a instituțiilor și serviciilor care concurează la aplicarea convenției.

Articolul 29

1. Atunci când administrarea este asigurată printr-un departament guvernamental responsabil față de un parlament, reprezentanții persoanelor protejate și ai celor ce angajează trebuie, în condiții prestabilite, să fie asociați cu titlu consultativ la acesta.

2. Atunci când administrarea nu este asigurată de către un departament guvernamental responsabil în fața unui parlament:

a) reprezentanții ai persoanelor protejate trebuie să participe la administrare sau să fie asociați cu drept consultativ în condiții prestabilite;

b) legislația națională poate să prevadă participarea reprezentanților celor ce angajează;

c) legislația poate, de asemenea, prevedea participarea reprezentanților autorităților publice.

Articolul 30

Atunci când subvențiile sunt acordate de către stat sau de sistemul de securitate socială în vederea salvagădării angajărilor, statele membre trebuie să ia măsurile necesare pentru a garanta utilizarea exclusivă a șestor subvenții în scopul prevăzut și a împiedica orice fraudă sau orice abuz din partea beneficiarilor.

Articolul 31

Prezenta convenție revizuieste Convenția privind șomajul, 1934.

Articolele 32-39

Dispoziții finale tip i.

1 De viIzJlt AnUIJ 1.

DOCUMENT AR

Convenția nr.105/1957 privind abolirea muncii forțate

Conferința generală a Organizației Internaționale a Muncii,

Convocată la Geneva de Consiliul de Administrație al Biroului Internațional al Muncii, și fiind reunită la *fi* iunie 1957, în cea de a patruzecea sa sesiune;

După ce a examinat problema muncii forțate, care constituie al patrulea punct pe ordinea de zi a sesiunii;

După ce a luat notă de dispozițiile Convenției asupra muncii forțate, 1930;

După ce a luat notă că Convenția din 1926 referitoare la sclavie prevede că .trș
buie luate toate măsurile necesare pentru a evita ca munca forțată sau obligatorie să nu aducă cu sine condiții analoage sclaviei și că, Convenția suplimentară din 1956 privind abolirea sclaviei, a comerțului cu sclavi și a instituțiilor ,i practicilor analoage sclaviei are ca obiect abolirea completă a servituții ,i robiei pentru datorii;

După ce a luat notă că Convenția asupra protecției salariului, 1949, prevede că salariile vor fi plătite în mod regulat și interzice modalitățile de plată care privează lucrătorul de posibilitatea reală de a înceta munca;

După ce a decis să adopte alte propuneri relative la abolirea anumitor forme de muncă forțată sau obligatorie, care constituie o violare a drepturilor omului cum sunt cele vizate de Carta Națiunilor Unite și enunțate în Declarația universală a drepturilor omului;

După ce a decis ca aceste propuneri să ia forma. unei convenții internaționale, adoptă, în această zi, a douăzeci și cincea a lunii iunie, una mie nouă sute cinciseci și șapte, convenția de mai jos, care va fi denumită Convenția asupra abolirii muncii forțate, 1957.

Articolul 1

Orice membru al Organizației Internaționale a Muncii care ratifică prezenta convenție se angajează de a abolii munca forțată sau obligatorie și de a nu recurge la ea sub nici o formă: .

- a) ca măsură de coercițiune sau de educație politică sau ca sancțiune la adresa persoanelor care au exprimat sau exprimă anumite opinii politice sau își manifestă opoziția ideologică față de ordinea politică, socială și economică stabilită;
- b) ca metodă de mobilizare și de utilizare a miinii de lucru în scopuri de dezvoltare economică;
- c) ca măsură de disciplină a muncii;
- d) ca pedeapsă pentru a fi participat la greve;
- e) ca măsură de discriminare rasială, socială, naționali sau religioasă.

Articolul 2

Orice Membru al Organizației Internaționale a Muncii care ratifică prezenta convenție se angajează să ia măsuri eficiente în vederea abolirii imediate și complete a muncii forțate sau obligatorii, așa cum este descrisă aceasta la articolul 1 al prezentei convenții. .

Articolele 3-10

Dispoziții finale tip.

. *Convențiș fii curs de ratifiCtIre. 1 Dt vdZMt Anl!XI'll.*

Anexa 1

Dispoziții finale tip

1. Ratificări

Ratificările formate ale prezentei convenții vor fi comunicate Directomului general al Bșoului Internațional al Muncii și vor fi înregistrate de acesta.

2. Intrare în vigoare

1. Prezenta convenție nu va lega decât Membrii Organizației Internaționale a Muncii a cărei ratificare va fi fost înregistrată de către Directorul general.

2. Ea va intra în vigoare la 12 luni după ce ratificările a doi Membri vor fi fost înregistrate de către Directorul general.

3. În continuare această convenție va intra în vigoare pentru fiecare Membru la 12 luni după data când ratificarea va fi fost înregistrată.

3. Denunțare

1. Oricare membru care a ratificat prezenta convenție poate să o denunte la expirarea unei perioade de zece ani după data intrării în vigoare inițiale a convenției, printr-un act comunicat Directorului general al Biroului Internațional al Muncii și înregistrat de acesta. Denunțarea nu va avea efect decât la un an după ce a fost înregistrată.

2. Oricare Membru care îl ratificat prezenta convenție, care într-o perioadă de un an după expirarea perioadei de zece ani menționată la paragraful precedent, nu va folosi facultatea de denunțare prevăzută de prezentul articol va fi legat pentru o nouă perioadă de zece ani și, în continuare, va putea denunța prezenta convenție la expirarea fiecărei perioade de zece ani în condițiile prevăzute de prezentul articol.

4. Notificarea ratificărilor către Membri

1. Directorul general al Biroului Internațional al Muncii va notifica tuturor Membrilor Organizației Internaționale a Muncii înregistrarea tuturor ratificărilor și denunțărilor care și vor fi comunicate de către Membrii Organizației.

2. Când Membrilor Organizației Internaționale a Muncii înregistrarea celei de-a doua ratificări care i-a fost comunicată, Directorul general va atrage atenția Membrilor Organizației asupra datei la care prezenta convenție va intra în vigoare.

5. Comunicarea la Organizația Națiunilor Unite

1. Directorul general al Biroului Internațional al Muncii va comunica Secretarului general al Națiunilor Unite, în scopul înregistrării, conform art. 102 al Chartei Națiunilor Unite, informații complete în legătură cu

toate ratificările și toate actele de denunțare pe care el le va fi înregistrat conform articolelor precedente.

Notă: Această dispoziție nu figurează în convențiile nr. 1-67, dar ea se aplică acestor convenții în virtutea art. 1 paragraful 3, al convenției (nr. 80), care revizuieste articolele finale, 1946.

6. Revizuire

De fiecare dată când el va considera necesar, Consiliul de Administrație al Biroului Internațional al Muncii, va prezenta Conferinței generale un raport asupra aplicării prezentei convenții și va examina dacă este cazul de a înscrie pe ordinea de zi a Conferinței problema revizuirii sale totale sau parțiale.

Notă: în convențiile nr. 1-98, textul inițial al acestei dispoziții prevedea un raport al Consiliului de Administrație la expirarea fiecărei perioade de zece ani începând cu intrarea în vigoare. Ea a fost înlocuită în aceste convenții prin textul actual în termenii Convenției (nr. 116) care revizuieste articolele finale, 1961.

7. Efecte ale revizuirii convenției

1. În cazul în care Conferința va adopta o nouă convenție care revizuieste total sau parțial prezenta convenție, și cel puțin dacă noua convenție nu dispune altfel:

a) ratificarea de către un membru al noii convenții care revizuieste, va antrena de plin drept, în ciuda articolului 3 de mai sus, denunțarea imediată a prezentei convenții, sub rezerva ca noua convenție care revizuieste să fi intrat în vigoare;

b) începând cu data intrării în vigoare a noii convenții care revizuieste, prezenta convenție va înceta de a mai fi deschisă ratificării de către Membri.

2. Prezenta convenție va rămâne în orice caz în vigoare în forma și în litera sa pentru Membri care au ratificat-o și care nu vor ratifica convenția care revizuieste.

Notă: Această dispoziție nu figurează în convențiile nr. 1-26. Convențiile nr.

27-33 nu conțin partea de frază: „și cel puțin dacă noua convenție nu dispune altfel.”

8. Texte originale

Versiunile franceză și engleză ale textului prezentei convenții sunt egal valabile (font egalment foi).

Notă: în convențiile nr. 1-67, această dispoziție este astfel redactată:

"Textele francez și englez ale prezentei convenții vor fi originale și unul și altul".

Anexa fi

Declarații de aplicare a convențiilor în teritoriile ne metropolitane

Cea mai mare parte a convențiilor nu conțin dispoziții privind declarațiile de aplicare în teritoriile ne metropolitane: aceste declarații sunt reglementate prin dispozițiile art. 35 al Constituției Organizației Internaționale a Muncii.

Convențiile care conțin asemenea dispoziții și redactarea dispozițiilor în cauză sunt enunțate alăturat. Cu toate acestea în patru cazuri (convențiile nr. 29, 82, 83, 111) unde dispozițiile sunt puțin diferite, ele figurează în corpul textului convenției.

Convențiile nr. I-9

1. Oricare Membru al Organizației Internaționale a Muncii care ratifică prezenta convenție se angajează să o aplice în acele colonii sau posesiuni sau la acele dintre protectoratele sale care nu se guvernează în totalitate ele însele, cu următoarele rezerve:

a) ca dispozițiile convenției și devină inaplicabile datorită condițiilor locale;

b) ca modificările ce ar fi necesare pentru a adapta convenția la condițiile locale să poată fi introduse în aceasta.

2. Fiecare Membru va trebui să notifice Biroului Internațional al Muncii decizia sa în ce privește coloniile sale sau posesiunile sau fiecare dintre protecțiile sale care nu se guvernează în totalitate ele însele.

Convențiile nr.10-25

Oricare Membru al Organizației care ratifică prezenta convenție se angajează să o aplice în coloniile sale, posesiunile sau protecțiile, conform dispozițiilor art. 35 al Constituției Organizației Internaționale a Muncii.

Convențiile nr. 50, 53-57 , 64 și 65

1. În ceea ce privește teritoriile menționate de art. 35 al Constituției Organizației Internaționale a Muncii oricare Membru al Organizației care ratifică prezenta convenție trebuie să însoțească ratificarea sa de o declarație care să facă cunoscute:

a) teritoriile pentru care el se angajează să aplice fără modificări dispozițiile convenției;

b) teritoriile pentru care el se angajează și aplice dispozițiile convenției cu modificări și în ce constă respectivele modificări;

c) teritoriile în care convenția este inaplicabilă și, în acest caz, motivele pentru care ea este inaplicabilă;

d) teritoriile pentru care el își rezervă decizia.

2. Angajamentele menționate la alineatele a) și b) ale paragrafului 1 al prezentului articol vor face parte integrantă din ratificare și vor avea efecte identice.

3. Oricare Membru va putea renunța, printr-o nouă declarație, la toate sau o parte din rezervele conținute de declarația sa anterioară în virtutea alineatelor b), c) și d) ale paragrafului 1 din prezentul articol.

Convențiile nr. 81 și 84-88

Articol....

1. În ce privește teritoriile menționate de art. 35 al Constituției Organizației Internaționale a Muncii așa cum a fost amendată prin Instrumentul de amendare a

Constituției Organizației Internaționale a Muncii, 1946, cu excepția teritoriilor vizate de paragrafele 4 și 5 ale respectivului articol astfel amendat, oricare Membru al Organizației care ratifică prezenta convenție trebuie să comunice Directorului general al Biroului Internațional al Muncii, în cel mai scurt termen posibil după ratificarea sa, o declarație care să facă cunoscute: .

a) teritoriile pentru care el se angajează ca dispozițiile convenției să fie aplicate fără modificări;

b) teritoriile pentru care el se angajează ca dispozițiile convenției să fie aplicate cu modificări și în ce constă respectivele modificări; .

c) teritoriile în care convenția este inaplicabilă, și în acest caz, motivele pentru care ea este inaplicabilă;

d) teritoriile pentru care el își rezervă decizia.

2. Angajamentele menționate la alineatele a) și b) ale paragrafului 1 al prezentului articol vor fi recunoscute ca parte integrantă din ratificare și vor avea efecte identice.

3. Oricare Membru va putea renunța, printr-o nouă declarație, la toate sau o parte din rezervele conținute în declarația sa anterioară în virtutca alineatelor b), c) sau d) ale paragrafului 1 din prezentul articol.

4. Oricare Membru va putea, în timpul perioadelor în cursul cărora prezenta convenție poate fi denunțată conform dispozițiilor articolului ..., comunica Directorului general o nouă declarație modificând în orice privință termenii oricărei declarații anterioare și făcând cunoscută situația în teritorii determinate.

Articol...

1. Atunci când problemele tratate de prezenta convenție intră în cadrul competenței proprii unor autorități dintr-un teritoriu ne metropolitan, Membrul responsabil de relațiile internaționale ale acestui teritoriu, de acord cu guvernul respectivului teritoriu, va putea comunica Directorului general al Biroului Internațional al Muncii o declarație de acceptare, în numele acestui teritoriu, a obligațiilor din prezenta convenție.

2. O declarație de acceptare a obligațiilor din prezenta convenție poate fi comunicată Directorului general al Biroului Internațional al Muncii:

a) de doi sau mai mulți Membri ai Organizației pentru un teritoriu plasat sub autoritatea lor conjunctă;

b) de oricare autoritate internațională care răspunde de administrarea unui teritoriu în virtutea dispozițiilor Chartei Națiunilor Unite sau de oricare altă dispoziție în vigoare față de acest teritoriu.

3. Declarațiile comunicate Directorului general al Biroului Internațional al Muncii, conform dispozițiilor paragrafelor precedente ale prezentului articol, trebuie să indice dacă dispozițiile convenției vor fi aplicate în teritorii cu sau fără modificări; atunci când declarația arată că dispozițiile convenției se aplică sub rezerva unor modificări, ea trebuie să specifice în ce constau respectivele modificări.

4. Membrul sau Membrii sau autoritatea internațională interesată vor putea renunța, în întregime sau parțial, printr-o declarație ulterioară la dreptul de a invoca o modificare indicată într-o declarație anterioară.

5. Membrul sau Membrii sau autoritatea internațională interesată vor putea, în timpul perioadelor în cursul cărora convenția poate fi denunțată conform dispozițiilor articolului ..., comunica Directorului general o nouă declarație, modificând în oricare

privință termenii oricărei declarații anterioare și făcând cunoscută situația în ce privește aplicarea acestei convenții.

Convențiile nr. 94-103

Articol...

1. Declarațiile care vor fi comunicate Directorului general al Biroului internațional al Muncii conform paragrafului 2 al art. 35 al Constituției Organizației Internaționale a Muncii vor trebui și facă cunoscute:

- a) teritoriile pentru care Membrul interesat se angajează ca dispozițiile convenției să fie aplicate fără modificări;
- b) teritoriile pentru care el se angajează ca dispozițiile convenției să fie aplicate cu modificări și în ce constă respectivele modificări;
- c) teritoriile în care convenția este inaplicabilă și, în acest caz, motivele pentru care ea este inaplicabilă;
- d) teritoriile pentru care el își rezervă decizia în așteptarea unei examinări mai aprofundate a situației față de respectivele teritorii.

2. Angajamentele menționate la alioeatele a) și b) ale paragrafului 1 al prezentului articol vor fi recunoscute ca parte integrantă a ratificării și vor avea efecte identice.

3. Oricare Membru va putea renunța, printr-o nouă declarație, la toate sau o parte din rezervele conținute în declarația sa anterioară în virtutea alineatelor b), c) sau d) ale paragrafului 1 din prezentul articol.

4. Oricare Membru va putea, în timpul perioadelor în cursul cărora prezenta convenție poate fi denunțată conform dispozițiilor articolului..., comunica Directorului general o nouă declarație modificând în orice privință termenii oricărei declarații anterioare și făcând cunoscuti situația în teritorii determinate.

Articol.. .

1. Declarațiile comunicate Directorului general al Biroului Internațional al Muncii, conform paragrafelor 4 și 5 ale art. 35 al Constituției Organizației Internaționale a Muncii trebuie să indice daci dispozițiile convenției vor fi aplicate în teritoriu cu sau fără modificări; atunci când declarația arată ci dispozițiile convenției, sub rezerva unor modificări, ea trebuie să specifice în ce constă respectivele modificări.

2. Membrul sau Membrii sau autoritatea internațională interesată vor putea renunța în întregime sau parțial, printr-o declarație ulterioară, la dreptul de a invoca o modificare indicată într-o declarație anterioară.

3. Membrul sau Membrii sau autoritatea internațională interesată vor putea, în timpul perioadelor în cursul cărora convenția poate fi denunțată, conform dispozițiilor articolului..., comunica Directorului general o nouă declarație modificând în orice privință termenii unei declarații anterioare și făcând cunoscuti situația în ce privește aplicarea acestei convenții.

Index – pe materii – al convențiilor O.J.M. ratificate de România-

Consultări tripartite (guvern, sindicat, patronat)	Munca tinerilor și a femeilor
Convenția nr. 144/1976	Convenția nr. 4/1919
Durata muncii. Dreptul la odihnă	Convenția Dr. 5/1919
Convenția nr. 1/1919	Convenția nr. 6/1919
Convenția nr. 14/1921	Convenția nr. 7/1919
Inspekția muncii	Convenția nr. 10/1919
	Convenția nr. 15/1919
Convenția nr. 81/1947	Convenția nr. 16/1919
Convenția nr. 129/1969	Convenția nr. 59/1937
Interdicția discriminării	Convenția nr. 89/1948
Convenția nr. 111/1958	Convenția nr. 100/1951
Ubertatea sindicală și de asociere	Convenția nr. 138/1973
Convenția nr. 11/1921.	Negocierea colectivă
Convenția nr. 87/1948	Convenția nr. 98/1949
Convenția nr. 135/1971	Convenția nr. 154/1991
Folosirea deplină a forței de muncă	Politica socială
Convenția nr. 88/1948	Convenția nr. 117/1962
Convenția nr. 111/1958	Protecția muncii
Convenția nr. 122/1964	Convenția nr. 13/1919
Convenția nr. 168/1988	Convenția nr. 127/1967
	Convenția nr. 134/1970
Munca forțată sau obligatorie	Convenția nr. 136/1971
Convenția nr. 29/1930	Salarizare
Convenția nr. 105/1957	Convenția nr. 95/1949
Munca marinarilor	Convenția nr. 100/1951
Convenția nr. 8/1920	Convenția nr. 131/1970
Convenția nr. 9/1920	Securitatea socială
Convenția nr. 27/1929	Convenția Dr. 3/1919
Convenția nr. 108/1958	Convenția nr. 24/1927
Convenția nr. 134/1970	Șomaj
Convenția nr. 137/1973	Convenția nr. 2/1919
	Convenția nr. 8/1920
	Convenția nr. 168/1988

. Obiectul unora dintre convenții este complex; la acestea se va fi trimis de mai multe ori, în raport de materia reglementată

Index al convențiilor O.J.M. ratificate de România -

1. Convenția nr. 1/1919	.....	47
2. Convenția nr. 2/1919	.....	50

3.	Convenția 3/1919	nr.	52
4.	Convenția 4/1919	nr.	54
5.	Convenția 5/1919	nr.	56
6.	Convenția 6/1919	nr.	58
7.	Convenția 7/1920	nr.	60
8.	Convenția 8/1920	nr.	73
9.	Convenția	nr.	9/1920 75
10.	Convenția	nr.	10/1921 77
11.	Convenția	nr.	11/1921 78
12.	Convenția 13/1921.....	nr.	67
13.	Convenția 14/1921.....	nr.	62
14.	Convenția nr.15/1919		64
15.	Convenția 16/1919	nr.	66
16.	Convenția 24/1927	nr.	70
17.	Convenția 27/1929	nr.	80
18.	Convenția 29/1930	nr.	81
19.	Convenția 59/1937	nr.	100
20.	Convenția	nr.	81/1947 102
21.	Convenția 87/1948	nr.	89
22.	Convenția 88/1948	nr.	108
23.	Convenția 89/1948	nr.	91
24.	Convenția 95/1949	nr.	111
25.	Convenția	nr.	98/1949 95
26.	Convenția	nr.	100/1959 93

27.	Convenția	nr.	108/1958	149
28.	Convenția	nr.	111/1958	115
29.	Convenția nr.II6/1961			97
30.	Convenția nr.117/1962			117
31.	Convenția 122/1964	nr.		122
32.	Convenția 127/1967	nr.		125
33.	Convenția 129/1969	nr.		126
34.	Convenția	nr.	131/1970	132

35.	Convenția 134/1970	nr. 134
36.	Convenția 135/1971	nr. 137
37.	Convenția 136/1971	nr. 139
38.	Convenția 137/1973	nr. 142
39.	Convenția 138/1973	nr. 144
40.	Convenția 144/1976	nr. 152
41.	Convenția nr. 154/1981	154
42.	Convenția 168/1988	nr. 156

SUMAR

Cuvânt înainte	3
.....	
Partea 1: Organizația Internațională a Muncii: bilanț și perspective . repere istorice * particularitățile elaborării, adoptării și aplicării convențiilor <i>O.I.M.</i> . obligațiile statelor ce decurg din calitatea de membru <i>O.I.M.</i> . conținutul convențiilor adoptate de <i>O.I.M.</i> . recomandările <i>O.I.M.</i> . aplicarea convențiilor <i>O.I.M.</i> . România și <i>O.I.M.</i>	5
Partea a II-a: Constituția Organizației Internaționale a Muncii	21
A. Partea XIII-a din Tratatul de la Versailles din 28 mai 1919	23
B. Declarația privind țelurile și obiectivele <i>O.I.M.</i> (Declarația de la Philadelphia)	33
C. Amendamentul adus Convenției <i>O.I.M.</i> la 22 iunie 1972	35
D. Amendamentul adus Convenției <i>O.I.M.</i> la 25 iunie	37

1986			
	Partea a III..... Convențiile <i>O.I.M.</i> ratificate de		45
	Rominia		
1921:			47
Convenția		nr.	47
1/1919			
Convenția		nr.	50
2/1919 "			
Convenția	nr.	3/1919	52
.....			
Convenția		nr.	54
4/1919			
Convenția		nr.	56
5/1919			
Convenția		nr.	58
6/1919 "			
1922:	"		60
Convenția	nr.	7/1920	60
.....			
1923:			61
Convenția		nr.	62
14/1921			
Convenția		nr.	64
15/1921			
Convenția		nr.	66
16/1921			
1925:			67
Convenția		nr.	67
13/1921			
1929:			70
Convenția		nr.	70
24/1927			
1930:			73
Convenția		nr.	73
8/1920			
Convenția		nr.	75
9/1920			
Convenția		nr.	77
10/1921			
Convenția		nr.	78
11/1921			
1932:			79
Convenția		nr.	80

27/1929	
1957:	80
.....	
Convenția	nr. 81
29/1930	
Convenția	nr. 89
87/1948	
Convenția	nr. 91
89/1948	
Convenția	nr. 93
100/1951	
1951:	95
.....	
Convenția	nr. 95
98/1949	
1964:	97
.....	
Convenția	97
nr.116/1961	

1973:	.....	99
Convenția	nr.	100
59/1937		
Convenția	nr.	102
8111947		
Convenția	nr.	108
88/1948		
Convenția	nr.	111
95/1949		
Convenția	Dr.	115
11111958		
Convenția		117
nr.117/1962		
Convenția		122
nr.12211964		
1975:	.....	124
Convenția		125
nr.127/1967		
Convenția	nr.	126
129/1969		
Convenția		132
n.r.13111970		
Convenția		134
nr.134/1970		
Convenția		137
nr.135/1971		
Convenția	nr.	139
136/1971		
Convenția	nr.	142
137/1973		
Convenția	nr.	144
138/1973.....		
1976:	.....	149
Convenția		149
nr.108/1958		
1992:	.....	151
Convenția	nr.	152
144/1976		
Convenția	nr.	154
154/1981		
Convenția	nr.	156
168/1988		
Documentar		166
		Convenția nr.166

105/1957	
	Anexa
I	167
	.....
	Anexa
fi	169
	.....
	Index pe
materii	172
	.....
	Index al convențiilor O.I.M. ratificate de
	România .....
	173

NOTA

Textele documentelor publicate în acest volum au fost culese, după caz, din "Buletinul Oficial" și "Monitorul Oficial" al României.

În consecință, potrivit uzanțelor, prezenta ediție respectă fidel ortografia momentului la care acestea au fost ratificate.

Tipărit la R. A. "Monitorul Oficial"